

HIÇ BİR DÜŞ YARIM KALMAYACAK

4 yıl önce 20 Temmuz günü düşlerini Rojava'ya götürmek isteyenler Suruç'ta Amara Kültür Merkezi'nde IŞİD'in bombalı saldırılarıyla karşılaşmış, 33 devrimci yaşamını yitirmiş çok sayıda kişi de yaralanmıştı.

Suruç Katliamının yıldönümünde İstanbul Kadıköy'de Süreyya Operası önünde toplanan aralarında DÖB'ün de olduğu gençlik örgütleri Mehmet Ayvaltaş Parkı'na yürüyüş yapmak isteyince polis barikatları ile karşılandı.

Devrimci gençlerin öfkesi polis barikatı dinlemedi. "Bu son uyarımızdır. Bugün devrimciler konuşacak. Bugün bu yollar açılacak, biz yürüyeceğiz. Durmak yok" diyen gençler çevik kuvvet barikatına yüklendi ilerlemek için ve polisin plastik mermili, biber gazlı saldırısı başladı; çatışma ara sokaklara yayıldı.

Milletvekillerinin de aralarında olduğu çok sayıda kişi yaralanırken, 23 kişi de gözaltına alındı. Saldırı ve gözaltıları protesto etmek için Kalkhedon Meydanı'nda bir açıklama yapmak isteyen gençlere yeniden polis saldırdı.

Gözaltına alınanlar sabaha karşı serbest bırakıldılar.

Ne polisin saldırıları, gözaltıları, ne de patlayan bombaların devrimcileri düşlerini gerçekleştirmekten alıkoyamayacak. Bayrağı devralacak, yarım kalan düşleri biz gerçekleştireceğiz.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 24 Temmuz - 7 Ağustos 2019 / S 79 / 2 TL

Uluslararası arenada gerilim artıyor, savaş bulutları yoğunlaşıyor. İran gerilimi hızla savaşa yol alıyor. Doğu Akdeniz barut fiçisi. Libya, her an Türkiye'yi yutabilecek bir bataklık. Rojava sınırında savaş davulları hiç susmuyor. Güney Kürdistan'da fiili savaş her geçen gün şiddetleniyor. Aynı şekilde "içeride" de çelişkiler yoğunlaşıyor. Büyük altüst oluş döneminden geçiyoruz.

İşçi sınıfı her yerde bağımsız, ayrı, parçacıklar halinde eylemde. Gençler, kadınlar birbirinden ayrı eylemler. Kürt halkı yoğun saldırılar altında eylemde. Böylesine kopuk, bağımsız eylemler bütün bir toplumu harekete geçmeye zorlayan şartların yaygınlık ve derinliğinin ifadesidir. Bu, bizi güçlü kılan nesnelliktir. Ama öte yandan bu kopukluk, bu dağınıklık bizim güçsüz yönümüzdür. Bu dağınıklığı giderecek, en geniş emekçi kesimlerin yüzlerini döndüğü bir odak olacak örgütlere ihtiyacımız var.

Örgüt dendiğinde kimileri hemen yüzünü buruşturuyor, kimileri "yine solculuk yapıyorlar, kitleleri korkutmamak lazım" sayıklamalarıyla burun kıvrıyor... Böylesine diyecek bir sözümüz yok. Onlar CHP kuyruğundan ayrılmadan yollarına devam edebilirler. Yaptıkları tüm pratik-politik faaliyet sermayenin has partisi olan CHP'yi güçlendirmeye çalışmaktan, AKP ve RTE'den bunalmış en geniş kesimleri CHP kuyruğuna takmaya çalışmaktan ibaret. Hayır! Bize emekçilerin yüzlerini döneceği bir umut olarak işçi örgütleri lazım. Hem ayrı bir sınıf olarak sermayeden tamamen bağımsız örgütlenmiş bir yapı olmalı bu, hem de en geniş (örgütlü, örgütsüz) işçi kesimlerini kapsamalı.

Emekçiler bu eksikliğin yakıcılığını hissediyor. Her yerde kendiliğinden bir araya geliyorlar. Şu anda pek çok sanayi bölgesinde, pek çok işletmede irili ufaklı komiteler kuruluyor. Pek çok emekçi mahalle-

sinde yerel meclisler, forumlar oluşturuluyor. Kararlı bir yapıda değil çoğu henüz. Ama var ve yaygınlaşıyor. Çoğu zaman sınırlı hedeflerle, kararsız ve geçici oluşumlarda gerçekleşiyor bu bir araya geliş. Ama sonuçta tabanda, geniş emekçi kesimlerde bir araya gelme, örgütlenme eğilimi yaygın ve güçlü. Buna bilinçli bir biçim vermek gerek. Her tür dar grupçu zihniyeti reddederek işçi ve emekçileri konseylerde buluşturacak yolda yürümek gerek.

Tabanda, sınıf içinde dağınıklığı giderecek, hızla büyük bir güce dönüşecek, belirli bir olgunluğa eriştiği anda tüm toplumsal yapıyı bükebilecek bir odak yaratmalıyız. İleri işçilerin bugün en temel görevi böyle örgütleri yani işçi komite ve konseylerini yaratmaktır.

Kendi siyasi görüşünü asla saklamadan, sakınmadan, doğrularını açık yüreklilikle ortaya koyan, dışındaki işçileri bu görüşe kazanmaya çalışan bir tarzla sürece katılmalı öncü işçiler. Böylesine açık ve demokratik bir yolla çeşitli işçi ve işyeri komitelerinin temsilcilerinden oluşan konseyler ağıyla kuşatmalı tüm sınıfı. İşte o zaman bu örgütler işçi sınıfının ve diğer emekçilerin gözlerinin çevrildiği odak olacaktır. Her türden işçi sınıfı örgüt ve partisinin bireylerinin de düşünce ve önerilerini özgürce sunduğu, tartıştığı, dışındakileri ikna etme hakkını kullandığı böyle bir yapı kelimenin gerçek anlamında işçi sınıfının mücadele birliğini sağlayacak, bu siyasal demokrasi ile tüm emekçiler için çekim merkezi olacaktır.

Şimdi bu çabanın her sanayi merkezinde, her ilde, bölgede tekrarlanması gerek. İleri işçiler kimse'nin "hadi" demesini beklemeden, kendi inisiyatifleriyle gerçek yığınsal demokratik örgütleri oluşturmaya çalışmalı. Vakit geldi. Sınıf bilinçli işçiler olarak tarihsel sorumluluğumuzu üstlenmek zorundayız.

DEVRİMCİ İŞÇİLER EN ÖNE!

İŞÇİLER KÜRSÜ BİZİM

28 Nisan da İzmir'de İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimin düzenlediği toplantı işçi sınıfının dikkatlerini tek bir yöne çekti. Bugüne dek sınıfa söylenen şeylerden farklı bir yol gösteren İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi her ilde bu toplantıları yayarak, komiteler halinde örgütlenip işçi konseylerini örgütlemeyi önüne koydu.

Bu sorumlulukla İstanbul'da da işçiler toplanarak İşçiler Kürsü Bizim etkinliği düzenleme kararı aldılar. Birçok üretim alanından, dağınık duran eylemde ve grevde olan işçileri birleştirmeyi ve güç oluşturma hedefini güden İşçiler Kürsü Bizim etkinliği ile çeşitli işkollarından işçiler bir araya gelerek eylem deneyimlerini paylaşacaklar.

TİS ŞARTLARI UYGULANSIN

Maltepe Belediyesi'nde işçiler 8 ay önce ilk kez imzalanan Toplu İş Sözleşmesine sevinmişlerdi. Fakat işler hiç beklemedikleri gibi olmadı. Tanıtımlarında, işçilerin iş kıyafetlerinde "Daima Sevgi Kazanacak" yazan CHP'li Maltepe Belediyesi yönetimi, 8 aydır TİS ile kazanılmış haklarını işçilere vermiyor.

Maltepe Belediyesi'nde örgütlü olan DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube üyesi işçiler, 8 ay önce imzalanan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) şartlarının yerine getirilmemesi üzerine 19 Temmuz günü saat 02.00 itibarıyla iş bırakarak Gülsuyu'nda bulunan Temizlik İşleri Müdürlüğü Şantiyesinde toplandı.

BİRLİKTE MÜCADELE ETTİK VE KAZANDIK

ÖZSÜT'e bağlı STP Gıda San.ve Tic. A.Ş. Adli merkez kurumsal firmaya ait Özüt Emar AVM Şubesi'nde çalışan ve iş akdi feshedilen Umut Marangoz, 3 Temmuz günü Özüt Kadıköy Şubesi önünde basın açıklaması yapmış ve aynı gün tüm haklarını kazanmıştı.

Bunun ardından Özüt Kadıköy Şubesi'nde çalışıp maaş ve yemek ücretleri ödenmeyen, işten çıkarılan veya çıkmak zorunda kalan işçiler 13 Temmuz günü basın açıklaması yaptı.

4 gün ard arda Özüt nünde eylem yapan işçilere 17 Temmuz günü ücretlerinin yatırıldığı bilgisi geldi. İşçilere desteğe gelen çok sayıda emek dostuyla birlikte Özüt önünde açıkla ayararak zaferlerini kutladılar.

>>Editör...

İŞÇİ SINIFININ KIBRIS POLİTİKASI

Suriye, G.Kürdistan, Rojava, Irak, Libya derken, faşist devlet, nur topu gibi yeni bir gerilim bölgesini kucagında buldu. Yeni gerilim bölgesi Kıbrıs'tır.

Önce gerilimin konusunu özetleyelim: Malum, uzun süredir Kıbrıs adasının etrafında, denizaltında çeşitli ülkeler ve uluslararası kapitalist tekeliler doğalgaz, petrol gibi enerji kaynakları araştırması yapıyorlardı. Bu faaliyetin geçmişi var; yeni değil.

Doğalgaz, petrol ve varsa, başka enerji kaynaklarını araştırmanın başında Kıbrıs hükümeti geliyor. Ancak, zayıf ve kendi başına böyle bir çalışmanın altından kalkacak ne teknik/teknolojik ne de sermayeye sahip olan Kıbrıs Hükümeti çözümünü emperyalist tekel ve başka ülkelerle işbirliğinde buldu.

Değişen Gerçeklik Dünyası- 3

C.Dağlı

2

Olgularla İç Savaş - 15

Özgür Güven

4

Seçimler Sonrası Üzerine

İ.Cevat Çetiner

5

Rojava Devrimi

Sinan Kaleli

9

Ulusal Meclis Kapanırken-1

Çeviri

12

DEĞİŞEN GERÇEKLIK DÜNYASI-3

C.DAĞLI

BAŞYAZI

UMUT VE GESARETLE

Bütün kapitalist ülkelerde, güce sahip olanlar ve onların partilerinin görüşlerini, kendi aralarındaki tartışmaları, birbirlerine karşı verdikleri demeçleri yakından bilenler, bunun farkındadır: Burjuvazi insanlığa bir gelecek gösteremiyor. Burjuvazi tarihsel olarak geldiği yer nedeniyle, bulunduğu noktadan daha ilerisini gösteremez. O, tarihsel olarak gerici konumdadır.

Söylediği en ileri şey, sürdürülebilir bir dünyadır. Oysa, dünya ne doğal yaşam bakımından, ne de toplumsal yaşam bakımından, kapitalist biçim altında sürdürülemez. Bu sloganın amacı bugünkü doğal ve toplumsal yaşamı insanlara kabul ettirmektir. Ama gerçekte istedikleri, var olan duruma sadece razı olmamız değil, boyun eğmemizdir. Zorla, şiddetle, bugünkü durumu kabul etmemizi istiyorlar. Ya da kabul ettirmeye çalışıyorlar.

Yalnızca işçi sınıfı, toplumsal konumu gereği dünya-tarihsel bir sınıf olarak, topluma bir gelecek gösterebilir. Devrimci sınıf, yalnızca bir gelecek çizgisi koymakla yetinmez. Bunun nasıl gerçekleşeceğini de gösterir. Köhnemiş bir sınıf ve köhnemiş toplumsal bir düzen karşısında yapılması gereken ilk büyük devrimci eylem, eski olanı devrimle yıkmak, köklü bir toplumsal dönüşümün yolunu açmaktır. Tarihin en etkin devrimine başvurmak, bizi geleceğe götürecek tek devrimci yöntemdir.

Kitlelerde bir yönde gelişen pratik ve siyasi bilinç var. Bir yerde başlayan bir ayaklanmanın küreselleşmesi bunu ortaya koyuyor. Üstelik tüm 20. yüzyıl boyunca görüldüğü gibi devrimci ayaklanmalar ve devrimler sadece kapitalizmin çeperinde değil, çekirdeğinde de, merkezin de bir gerçeği haline geldi. Bu demektir ki, kapitalizmin yıkılması düşünlenden daha hızlı ve kapsamlı olacaktır.

Burjuvazi için, eylemini en uç noktaya kadar götürmesi, kapitalist üretim biçiminin tarihi sınırlarına varması, kendini tüketmesi demektir. Kapitalizmin geldiği yer burasıdır. Geline nokta aynı za-

manda, eski toplumun köhnemiş düşünce biçiminin, toplumsal beslenme kaynaklarını tüketmesi ve ömrünü doldurmasıdır.

Proletarya açısından eylemlerini en uç noktaya kadar götürmesi, kapitalist düzeni yıkacak bir devrime başvurması ve yeni bir dünyanın kapılarını açması demektir. Devrimci sınıf eylemini en ileri düzeye çıkararak, ileri devrimci eylem yoluyla evrenselliği ve enerjisi geliştirebilir. Toplumsal devrimi en ileriye götürerek, kendini geçmişin bağlarından kurtarabilir. Geçmişin prangalarından, zincirlerinden kurtulan insanlık, dünyaya özgürce yeni bir biçim verebilir.

Bu toplumda bireyler, diğer bireylerle ilişkilerde yalnızca kendini göz önünde tutar. Her kapitalist ulus diğerleri karşısında aynı şekilde davranır. Bu yüzden bireylerin diğerleriyle ilişkileri, bireyin toplumla sosyal ilişkileri karşittir.

Bu anlayış sanat alanında da kendini gösterir. Burjuva anlayışla donanmış bir sanatçı sanatında kendi duygularına kulak verir. Böylece kendini diğer bireylerden soyutlar. Sanat sanat için diyerek insansız sanatı savunur. Her konuda kendini göz önünde tutanlar insanlığa nasıl bir gelecek gösterebilirler ki?

Proletarya, özel mülkiyeti toplumsal mülkiyete dönüştürerek toplumsal ilişkilerde kendini göz önünde bulundurmanın maddi temelini ortadan kaldırır. Böylelikle, eski anlayış, eski ilişki biçimi, desteğini yitirince anlamını da yitirir.

Yönetici sınıf, kendi geleceğini kendi ellerine almak için eylem halinde olan emekçi sınıfın eleştirisi ve pratik saldırısı altında, içinde bulunduğu duruma akla uygun yanıt veremediği için iyice saçmalamaya başladı. Onlara kulak verecek olursak, toplumda ortaya çıkan toplumsal kötülükler ve hatalar güya bu toplumsal sistemden kaçınılmaz sonuçları değil de toplumun başına gelen bazı talihsizliklerden ya da kötü yönetimlerden kaynaklanıyor. Bugün burjuva çevrelere bakın, toplumdaki her tür yozlaşma, çürüme, ahlaki çöküş ve toplumsal kötülüklerden toplumsal sistemi değil, birbirlerini sorumlu tuttuklarını görürsünüz.

Üretim araçlarının kolektif mülkiyete geçer geçmez, kapitalizmin toplumsal kötülüklerinden eser kalmaz. Yozlaşma ve çürüme içinde bir toplum yerini canlı, karakter sağlamlığı olan bir topluma bırakır. İşte oradan, yeni toplumdan, komünist toplumdan, bugünlere bakıldığında, bugünkü toplumun kendi kötülüklerinin, kendi kapitalist biçiminden ayrılmaz olduğunu ve burjuva toplumun ortadan kalkmasıyla birlikte ortadan kalktığını daha net olarak görürüz. Geleceğin nerede olduğu çok açık.

Burjuvazi, insanların bireyselliğini geliştirdiği için bu toplum biçimiyle övünüp durur. Bu, hiçbir zaman doğru olmadı. Bireyler, kapitalizme kendi bireyselliklerini gerçek anlamda geliştiremezler. Çünkü insanın bireyselliğini gerçek anlamda geliştireceği doğal ve toplumsal koşullardan yoksun. İnsanın kişiliğini tam olarak gelişmesini sağlayacak kaynaklar, emek ve yeryüzü kar uğruna kapitalizm tarafından talan ediliyor, çürütülüyor.

İnsanlar gerçek bireyselliklerini ancak bunun koşullarının olduğu toplumsal mülkiyete dayalı toplumda bütün yönleriyle geliştirebilirler ancak böyle bir yerde tüm insani potansiyelimiz, tüm yeteneklerimiz ve iyi tutkularımız tam anlamıyla serpilip gelişebilir.

Bireyselliğin gelişmesinde bir ölçüt, kişinin kendine yeterli zaman ayırmasıdır. Bireylerin kendine daha fazla vakit ayırması, insanların kendi işlerini ve doğayı denetlemesiyle gerçek olur. Bu, toplumun gelişme düzeyini, zenginliğini gösterir. Toplumun gerçek zenginliği, bireylerin, kendine ayırdığı zamanla ölçülür. İşe daha fazla zaman ayırarak değil. Bütünsel bir ifadeyle toplumun gelişmişliği ve zenginliği; işe daha az zaman, kendisine daha çok zaman ayırmakla ölçülür.

Üretici, kendi öz çalışmasını kendi denetimine alarak, kendi etkinliğinin sonuçlarının, kendine yabancılaşmasını sona erdirecek bir noktaya gelmiştir. Bu noktada, daha çok toplumsallaşarak daha fazla doğal bir varlık haline gelir. İnsanı, toplumsallaşan insan durumuna getiren,

kapitalizmin ileri derecede gelişmesidir. Kapitalist toplumsallık, birey için, dış toplumsallık olsa da, toplumsallaşan insanlık, modern kapitalist gelişme tarafından oluşturuldu. Hedef, her bireyin toplumun üyesi olduğu ilerlemenin herkesin ortak yararına hizmet ettiği, gerçek bireyselliğin geliştiği komünist toplumsallıktır.

İnsanlar kendilerini özgürlük içinde geliştirebilir. Özgürlük kavramını, burjuva soyutlamadan, belirsizlikten kurtarmalıyız. Ona gerçek anlamını kazandıralım. Yapılması gereken, her şeyden önce, özgürlüğü devrimle ilişkilendirmektir. Tarih insanlara sınırlandırmalar getirir. Bugüne kadarki her toplumun kendi sınırlandırmaları var. Kapitalizm, tarihin sınırlandırmalarına, kendi doğasından ileri gelen kendi sınırlandırmalarını getirir. Gerçek, tam, eksiksiz bir özgürlük için tarihin, kapitalizmin insana getirdiği tüm sınırlandırmalar kaldırılmalıdır. Bunun koşulları, çağdaş gelişmenin içinde oluşmuştur. Proletaryanın görevi, devrimle insanları sermayeden özgürleştirmektir.

Her yeni toplum gibi, sosyalizm de, önceki kuşakların hazırladığı koşullarda ve onların sunduğu malzemeye inşa edilir. Sosyalizm, tarihsel ilerlemeyi hazır bularak kurur. Proletarya sosyalizmi kurarken, burjuvazinin kapitalist toplumu kurduğu dönemde sahip olduğu olanaklardan ve koşullardan daha fazlasına sahiptir. Sosyalizm toplum yaşamına yerleştirilince kapitalizme göre daha olanağı.

Yeni toplum, toplumsal üretici güçleri, doğa güçlerinin kullanımını, emek becerisini, bilgi birikimini, eğitimi, bilimi, teknik gelişmeyi, insan uyumlu toplumsal pratiğini, örgütlenme ve yaratıcılık yeteneğini kitlelerin örgütlenme düzeyini, bilimsel keşif ve icatları, yüksek iletişim düzeyini, yüksek bir bilinç düzeyini vb. hazır bulacaktır. Burada toplumun dönüştürücü gücü olan emeğin üretkenlik düzeyine dikkat çekmek gerekiyor. Tüm bu öğelere de dayanan komünist toplum daha ileri gelişme düzeyine ula-

sır.

Bakış açısı günün sorunlarını aşmayan, siyasal çalışması muhalefet etmekle sınırlı, kısaca, günlük mücadele anlayışının borazanlığını yapanlar, bu anlayışla hiçbir zaman yeni bir yaşamın, gelecek çağların kapılarını açacak bir mücadeleye girişemezler. Ancak yeni bir içerik, büyük insani amaç, proletaryanın kurtuluşu hedefi büyük kitleleri devrim için, yeni bir gelecek için harekete geçirir. Öte yandan günlük mücadele borazanlığı, devrimci kitleleri, burjuva partilerin sıradan bir eklentisi durumuna düşürür.

Küçük-burjuva muhalefet çizgisine takılmayacak, saplanıp kalmayacak denli devrimci bir kitle, devrimci komünist güçler ve yüksek bir bilinç oluşmuştur. Biz nesnel hareketteki değişimden sıklıkla söz ederiz fakat, düşüncenin değişimini, öznenin değişimini genellikle göz ardı ederiz. Halbuki, çevredeki her şey değişirken, hareket, örgütlenme, mücadele biçimleri, hareket tarzı eskisi gibi kalamaz. İnsanların değişimini sonradan anlayabiliriz: İnsanların, insanı ilgilendiren her konuda, kendi bağımsız kavrayışları var. Dolayısıyla insanları etkilemek, harekete çekmek için inandırıcı, ikna edici olmak gerekiyor. Küçük burjuva muhalefet, geri, bayağı görüşleriyle bu insanları nasıl ikna edecek. Onların düşüncelerini nasıl doyuracak, tatmin edecek. Şurası çok açık: büyük kitleler, devrimci komünizmle ilerleyecekler geleceğe.

Tarih boyunca, ezilen sınıflar, daima insanca bir yaşamın özlemini çektiler. Birçok düşünür, düşüncelerini ancak gelecek çağların anlayacağını söyledi, büyük sanatçılar, bilimle uğraşanlar hep gelecek çağlara işaret ettiler. İşte biz, o özlemi çekilen çağa geçiyoruz. Komünist toplum, en insani toplum olarak, insanlığın özlemini duyduğu bu çağı başlatabilir.

İnsanlar tüm yeryüzünde, tarihin en insani çağını gerçekleştirmek için savaşıyor- UMUT VE CESARETLE!

Hoşçakal İki Gözüm...

"Her ölüm, erken ölümdür" der Cemal Süreya bir şiirinde. Osman Karatop yoldaş için de geçerlidir bu söz. 76 yaşındaydı ama yaşama bakışı hep gençti. "Hatta o derece, öylesine ki" gençlere taş çıkartacak kadar diri ve dinamikti. "Hiç ölmeyecekmiş gibi" yaşayanlardandı...

Onunla ilk nerede ve ne zaman tanıştım şimdi hatırlayamıyorum; ama aklımda kalan bende bıraktığı ilk izlenim, onu herkesin tanıdığı ve tanıttığı gibi "ihtiyar" olmadığını idi. 12 Eylül'ün öncesinden gelen çoğu "eski tüfek"ten çok farklıydı. O da işkenceli sorgularından geçmiş, faşizmin zindanlarında kalmıştı; ama içinde yanan kor küllememişti. Tam tersine öyle güçlü yanıyordu ki, bu konuşmasına hemen yansıyor. Kozan ellerinde yetmiş biri olarak Adanalının bir çoğunda görülebilecek çocuk tavrından mı böyle acaba diye düşünebilirsiniz ilk anda; ama zamanla onu daha iyi tanıyınca anlarsınız ki, bundan daha çok işçi sınıfı mücadelesi içerisinde örgütlü bir işçi olarak mücadele etmenin, işçi sınıfının yiğit bir evladı olmanın haklı gururudur onu böyle yapan.

Çukurova'da İplik-İş Sendikası'nın ilk kurucularından biridir Osman yoldaş. Devrimin yükseliş yıllarında, iç savaşın yoğunlaştığı zamanlarda O, çalıştığı Bossa Fabrikası'nda sınıf bilinci almaya başlamış, ta Denizlerin idam edildiği, Mahirlerin Kızıldere'de katledildiği zamanlardan getirdiği devrimcilere sempatiyi giderek büyütmüş, işçi sınıfı ideolojisini daha iyi öğrenmiş ve yoldaşlarıyla tanışmıştı.

Elbette işçi sınıfının bir neferi olarak yeri Denizlerin yoldaşlarının yanı olacaktı. Emeğin Birliği ile tanışmış ve bu andan itibaren tüm ömrünü devrim ve komünizm mücadelesine adamaya karar vermişti. İşçi sınıfı içerisinde üzerine aldığı görevleri başarıyla yerine getirebilmek için o fabrikadan bu fabrikaya koşmuş, İplik İş Sendikası'nın örgütlenmesinde başat bir rol oynamıştı. Kendisi de bir işçi olduğu için işçi sınıfının dilinden anlıyor, onlar neye sevinir neye üzülür, neden hoşlanır neye öfke duyar gayet iyi biliyordu. Bu nedenle de işçilerin arasında örgütlenme çalışması yaparken hiç zorlanmıyordu.

Sadece Adana'da değil, bütün Çukurova bölgesinde Osman Karatop adı, kısa sürede işçiler arasında sevilen ve sayılan bir ad olmuştu. O, bunu bağlı ol-

duğu kolektife borçlu olduğunu biliyordu. Tüm hayatı boyunca da bunu bir an olsun aklından çıkarmadı.

26 yaşında yek evlendiği ve bütün bir hayatı birlikte paylaştığı sevgili eşi ve yoldaşı Ayvaz Ana (bu tanımlama kendisine aitti. Hatice Ana'ya "Ayvaz" kendisine de "Koroğlu" diyordu; çoğu zaman, çocukları olmadığı için, şakayla karışık "bir Koroğlu bir Ayvaz" derdi) ile birlikte 12 Eylül'den hemen önce arar duruma düştüğü yıllarda Çukurova'nın değişik yerlerinde kalmış, deyim yerindeyse kendi başına ekmeğini taştan çıkarmıştı. Gittikleri bir yaylada bir toprağın etrafını çevirmiş, dört direk üzerine bir naylon germek suretiyle kendilerine ev yapmış ve ekin-sebze ekerek, etkilerini yiyerek ve satarak hayatlarını idame ettirmişlerdi. Bu, ikisi arasında hem büyük bir sevgi ve aşk doğurmuş, hem de yoldaşlık duygularıyla birbirlerine bağlanmışlardı. "Koroğlu" ve "Ayvaz" olmuşlardı.

Elbette Osman yoldaş bu dönemde de boş durmamış, etrafındaki insanları örgütlemeye devam etmişti. Yoldaşlarıyla kopan bağlarını yeniden kurmuş, bir an olsun kolektifin dışına düşmeyi kabullenmemişti. İnatçı bir kişiliği vardı Osman yoldaşın; asla pes etmeyen, yılğınlardan, mücadele kaçınlarından nefret eden bir yapısı vardı. Kapitalizme ve faşizme karşı duyduğu sınıf kını o kadar köklüydü ki, böyle

tiplere karşı asla müsamaha göstermezdi ve sözünü sakınmazdı. Onu tanıyanlar bilir; kimseye evvallahı yoktu ve sözünü doğrudan, dobra dobra söylerdi.

Osman yoldaş, 12 Eylül'den bir süre sonra yakalandı ve zindana kapatıldı. Kozan illerinin bu gürleyen sesini zindana kapatmak, onda bir şeyleri eksiltmek şöyle dursun daha da büyüttü. Kolektifinin yönlendiriciliğinden komün yaşamını örgütledi ve faaliyetlerine içinde de devam etti. Sadece kendi yoldaşları arasında değil, diğer siyasi yapılar gözünde de çok saygın bir yer edindi. Gür sesiyle okuduğu şiirler ve söylediği türkülerle herkesin sevgisini kazandı. Ayvaz Ana dışarıda o içeride mücadeleyi bu zorlu dönemlerde de kesintisiz sürdürdü.

Osman yoldaş, kolektifte gelişen sağ eğilimlere her zaman karşı oldu ve her zaman zora dayalı mücadeleyi savundu. Ve bu konuda en tepedekiler dahil, tartışmaktan geri durmadı. Onda proletaryanın korkusuz yüreği çarpıyordu ve hiç bir yasa, devrimin yarasından daha üstün değildi; ama Osman yoldaş, tam bir proleter komünist özellikle tüm tartışmalarını kolektif disiplin içinde ve demokratik merkezîyetçiliğe bağlı olarak yaptı. Fakat kolektif içinde yönünü sağa çeviren herkes biliyordu ki, Karatop'un hüsmünden kurtulamayacak.

'90'lı yıllara doğru kolektifin tepesindeki bazı unsurlarda sağ eğilim iyice açığa çıkınca Karatop gibi insanlar, özellikle bir kenarda unutulmaya terk edilmek istendi. Reformist unsurlar kolektif işleyişi rafa kaldırdıkları için, ömrünü sınıf mücadelesi içinde geçirmiş bir çok değerli kadroyu yaltıtmak için özel çaba sarf ettiler ve bunu bir ölçüde de başardılar. Osman yoldaş, bu dönem Leninistlerin yürüttüğü tartışmalardan fazlaca haberdar olmamıştı. Daha sonra reformistlerden ayrılık gerçekleşince Osman yoldaşla yeniden ilişki kurulmuş ve işçi sınıfının bu değerli önderi üzerine reformistlerin serpmek istedikleri "ölü toprağı" dağıtılmıştı. O, Leninizme, Seyit, İbrahim ve Necati yoldaşların geleceğine nasıl bağlı bir yoldaş olduğunu, bu görüşmelerden sonra işlere yeniden sıkı sıkıya sarılarak göstermişti. "Eski

(paslanmış) Tüfekler"e tepkisini "vay be böyle mi olacaktı" diye gösteriyor; onlara kimi zaman içten içe kimi zaman açıktan açığa büyük bir öfke duyuyordu. Kolektifin birikiminin böyle hoyratça har vurulup harman savrulmasına müthiş kızılıyordu.

Leninistlerle tanışmasından sonra gücü yettiğince, sağlığı elverdiğince her yere koştu. Herkese moral verdi. Devrimin olacağına ve kendisinin de devrimin olduğunu göreceğine olan sarsılmaz inancını herkese aşıladı. İzmir'de 13 Martçılar için yapılan mitingde, Karşıyaka'da Denizlerin başucunda yapılan anmadan, İstanbul'daki mitinglere her yere koştu. Davudi sesiyle şiirler okudu, konuşmalar yaptı. Ve onların bayrağının işçilerin elinde nasıl dalgalanmaya devam ettiğini dosta düşmana, herkese gösterdi.

Son nefesine kadar ne işçi sınıfı davasına, ne Denizlerin mücadelesinin zafere ulaşacağına dair inancında en ufak bir eksilme oldu. Sevgili eşine, kolektife ve devrime olan bağlılığı, haydi onun gibi dobra dobra söyleyelim, aşkı bir an olsun eksilmedi. İşçi sınıfı adına ileri atılan her adımdan büyük bir mutluluk duydu; Kürt Halkının ulusal-sınıfsal mücadelesinin gelişiminden büyük bir mutluluk duydu; dünyanın her yerindeki devrimci gelişmelerden büyük bir coşkuya kapıldı.

Hayatının son döneminde sağlık sorunları eskisi kadar aktif olmasını engellediyse de, o yine yerinde durmadı; nerede bir etkinlik, eylem varsa katılmak için çaba sarf etti. Yüreği eylemdeki işçilerle, emekçilerle, 1 Mayıs'ta Taksim'i zapt edenlerle birlikte çarpı. Akciğerinde kanser başlangıcı tespit edildiğinde de korkmadı; "ben onu yerim, iki gözüm" dedi ve sözünde durdu. Bir dinamit kuyusu olan kalbi ha patladı ha patlayacakken hastaneye kaldırıldığında da aklında yine yoldaşları ve devrim düşüncesi vardı. "Devrimi görmeden ölmeyeceğim" diyordu.

Ve en son gelen kalp krizi, ne yazık ki, onun gümbür gümbür çarpan kalbini durdurdu. Bir büyük yürek daha sustu.

Bir Meksika atasözü der ki, "yaşam ölümün meydan okumasına karşı kurulmuş bir arenadır" Biz hepimiz, Denizlerin, Seyitlerin gerçek yoldaşları, onun bu arenada aslanlar gibi çarpıştığına tanığız. Bizimle beraber işçi sınıfı mücadelesinde sonsuza kadar yaşayacak.

Hoşça kal, iki gözüm...

Yoldaşın

Editör

İŞÇİ SINIFININ KIBRIS POLİTİKASI

Baş tarafı 1. sayfada

Kıbrıs Hükümeti, İsrail, Mısır, Yunanistan devletleri ile ABD, İngiliz ve Fransız petrol tekellerine yağmalanacak denizaltı kaynaklardan pay vaat ederek onları için içine kattı. Böylece Kıbrıs Hükümeti, hem ihtiyaç duyduğu teknik/teknoloji hem de sermayeyi bulmanın yanı sıra, kendisini sürekli askeri yönden tehdit eden Türkiye'ye karşı koruyucu bir semsiye de bulmuş oldu.

Ancak, kendisi de bir akbaba olan faşist devlet ve tekeli sermaye sınıfı bu yağlı lokmayı (henüz bir şey bulunmamış olsa da, bir şeylerin bulunma ihtimali bile akbabaların iştahını kabartmaya ve gözlerini karartmaya yetiyor) diğer tarafın tek başına mideye indirmesine razı değildi; olamazdı da. Pay istiyordu.

Petrol, doğalgaz ve varsa başka enerji hammaddesi, tek başına bulup çıkarmak, çıkardığı yeraltı zenginliği yine tek başına yağmalamayıp mideye indirmek için saydığımız bütün taraflar, adımı, "Ekonomik Münhasır Alan" koydukları, sınırlarını da herkesin kendi çıkarına göre çizdiği bölgenin tek sahibi olmanın kavgasını veriyorlar.

Türkiye, Kıbrıs'ta kırk beş yıldır işgal altında tuttuğu Kuzey Kıbrıs'ta oluşturduğu yönetimi öne sürerek Akdeniz'in sözkonusu bölgesindeki kaynaklar üzerinde hak iddia ediyor.

Bütün bu gürültü ve hırışmanın bir yağma kavgasından kaynaklandığı çok açık. Mesele, Ak-

deniz'in sözkonusu bölgesinden çıkarılması muhtemel petrol, doğalgaz gibi enerji kaynaklarını hangi ülkenin burjuva sınıfının mideye indireceği ya da paylaşım söz konusu olursa, hangi burjuva sınıfının en büyük payı alacağı meselesidir.

Tarafları bağımlı kapitalist ülkeler, emperyalist devletler ve onların uluslararası tekellerinden oluşan bu kavga bir savaşa dönüşür mü? Kapitalist devletler arasındaki paylaşımın "güç esası"na göre yapıldığı ve "güç" sınamanın savaştan başka yolu olmadığı biliniyor. Ancak savaşı tetikleyen koşullar olduğu gibi, onu bastıran, engelleyici güncel koşullar da var. Örneğin, "AB Türkiye'nin istikrarsızlaşmasını istemiyor" ve tüm hırışmalara, AB'nin ilan ettiği yaptırımlara rağmen, Türkiye-Almanya arasında başta silah olmak üzere alışveriş tam gaz gidiyor.

Bu yağma kavgası ne tarafa evrilirse evrilsin, Kıbrıs dahil, adı geçen tüm ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerinin bu kavgada hiç bir çıkarı olmadığı ortada. Kıbrıs dahil, bütün ülkelerin emekçi sınıflarına bu yağma kavgasından -ve eğer savaşa dönüşecek olursa, bu savaştan- düşecek pay, kendi ülkelerinin burjuva sınıfları adına, başka ülkelerdeki kardeşlerini boğazlamak; kendi burjuva sınıflarının çıkarı için kanlarını akıtmak ve büyük acılar çekmektir.

Hiç bir ülkenin işçi sınıfı ve emekçilerinin, burjuva sınıfların bu yağma kavgasında -şimdilik durum bir kavga, gözdağı, tehdit, ağır dalaşından

ibarettir- en ufak bir çıkarı yoktur; olamaz da. İşçi sınıfı ve emekçileri şu ya da bu tarafta yer almaya çağırılmazlar, burjuvazinin uşakları olabilirler ancak. Bütün ülkelerin işçi sınıfının çıkarı, burjuva sınıflar arasındaki bu kavganın ortaya çıkaracağı koşullardan onların egemenliklerini yıkmak için yararlanmaktan geçiyor.

Ülkelerin işçi ve emekçi sınıfları, kendi bağımsız sınıf çıkarları için mücadele etmelidir. Bağımsız sınıf çıkarlarının nirengi taşı, temel koşulu, burjuva egemenliğini yıkacak ve sosyalizmin yolunu açacak bir devrim hedefini en başa koymaktır. Devrim ve iktidarın emekçi halklar tarafından ele geçirilmesi hedefini başa koymayan, belirsiz bir tarihe erteleyen her mücadele eninde sonunda burjuva sınıfın yedeğine düşer. Bu eğik düzleme düşmemenin tek güvencesi devrim ve iktidarın fethi hedefini en başa koymaktır.

Adımı andığımız bütün ülkelerin burjuva sınıfları, şimdi, kendi işçi sınıflarını "ulusal çıkar" bahanesiyle aralarındaki yağma savaşında kendi tarafında yer almaya çağırıyorlar. Başta Kıbrıs emekçi sınıfları olmak üzere, bütün ülkelerin işçi sınıflarının bu çağrıya yanıtı, devrim ve iktidar mücadelesini yükseltmek olmalıdır. Bağımsız sınıf politikasının tek yolu budur.

Türkiye'nin uzun yıllardır süren işgali nedeniyle burada Kıbrıs'ın özel yerine işaret etmek gerekir. Savaşa dönüşme ihtimalini barındıran bu

yağma kavgasında en çok etkilenecek olanların yanında Kıbrıs emekçi halkları gelmektedir. Bir yanda yağmalanacak kaynakların Kıbrıs adasının hemen açıklarında olması, öbür yandan Türkiye'nin işgal ettiği yerlerde oluşturduğu yönetimi kullanarak askeri müdahale zemini yaratmış olması bu durumun nedenidir.

Kıbrıs emekçi halkları bu durumdan ancak, tam hak eşitliğine dayalı birleşik, sosyalist bir Kıbrıs Cumhuriyeti'yle kurtulabilirler. Türkiye'nin işgaline karşı mücadele etmek, işgali sona erdirmek gerekir. Ancak bu yetmez, bununla birlikte Kıbrıs'ta egemen olan sermaye egemenliğini, burjuva sınıf egemenliğini yıkmak; yerine tüm halkların tam hak eşitliğini güvence altına alan bir halk iktidarının kurulması gerçek kurtuluşun tek yoludur.

Çünkü Kıbrıs halkları da biliyor ki, her ulus ve ulusal topluluktan burjuva güçler halklar arasında düşmanlık ve nefret tohumları eken başlıca kaynaklardır. Halklar arası düşmanlık ve nefretin bu kaynakları kurutulmadan, yok edilmeden halkların tam hak eşitliğine dayalı kardeşçe yaşamı bir hayal olmaktan öteye gidemeyecek.

Kıbrıs halkları, işgale ve sermaye sınıfının egemenliğine son verecek; özgür, birleşmiş, sosyalist bir Kıbrıs'ı mutlaka kuracaklar. Gerçek kurtuluşun başka yolu yok! Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı bu mücadelede Kıbrıs işçilerinin ve emekçi halklarının yanında bütün gücüyle yer alacaktır.

Osman Karatop Yoldaşımızı Kaybettik

Yılların koca çınarı, İplik-İş Sendikasının kurucusu, yoldaşımız Osman Karatop'u 8 Temmuz günü kaybettik.

Adana-Antep hattında geçen 76 yıllık yaşam mücadelesinde gençlik yıllarından buyana yaşamını işçi sınıfının mücadelesine adanmış yoldaşımızı yeni kuşaklar olarak hep eylemlerde en önde, yumruğu havada tanıdık.

Son yıllarını hastalıklara karşı verdiği mücadeleyle geçiren Osman yoldaşımız, sabah saatlerinde geçirdiği kalp krizi sonucu Niğde Devlet Hastanesi'nde yaşamını kaybetti.

Osman Karatop, 9 Temmuz günü saat 11.30'da Niğde Ulukışla Mezarlığında yoldaşları, dostları ve ailesi tarafından toprağa verildi.

Cenaze işlemlerinin ardından yoldaşları mezar başında kısa bir anma gerçekleştirdi. Saygı duruşu ile başlayan anmada Osman Karatop'un mücadeleye bağlılığı ve umudu ile geçen yaşamına değinildi. Bir yoldaşı Osman Karatop'un kendi şiirini okudu, "Sıra Neferi" söylendi.

Polisin taziye evinden başlayan ve mezarlığın etrafında da devam eden ablukası ile gerçekleşen anma, sloganlarla son buldu.

Dersim'de Çatışmalar

Dersim'in Munzur Vadisi'nde çıkan çatışmada 10 Temmuz günü MLKP savaşçıları Taylan Kutlar, Hıdır Çallı ve ismi öğrenilemeyen 3 PKK gerillasının ölümsüzleştiği öğrenildi.

19 Temmuz günü bir açıklama yapan MLKP Kürdistan, MLKP/FESK Dersim Kır Gerilla Birliğinin komutanı Taylan Kutlar (Adil Yıldırım-1980 Arguvan doğumlu) ve Hıdır Çallı (Özkan Aslan-1983 Dersim doğumlu)'nın üç PKK'li siper yoldaşı ile birlikte Türk devletinin düzenlediği hava saldırısında hayatlarını kaybettiklerini duyurdu.

MLKP Kürdistan, "Taylan Kutlar ve Hıdır Çallı yoldaşların kahramanca direnişlerini ve mücadelelerini selamlıyoruz. Faşist sömürgeci Türk devletinden ve onun katil sürülerinden hesap soracağımızı yineliyoruz" dedi.

Muayene Bahanesiyle Sürgün

Açlık grevinin sonlandırılmasının ardından Kayseri Bünyan 2 No'lu Cezaevi'nden "Muayeneye götürüyoruz" denilerek Kayseri Bünyan 1 Nolu Cezaevi'ne sevk edilen 5 tutsak, sevk edilmelerini protesto etmek için 2 Temmuz günü yeniden açlık grevine başladı.

Açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerini sonlandıran tutsakların büyük çoğunluğu hiç bir tedavi görmedi. Hastaneye sevk edilme talepleri de kabul edilmedi. En son Bünyan 2 Nolu'da kalan 5 tutsak, "muayene götürüyoruz" denilerek Bünyan 1 Nolu'ya sürgün edildi.

Bir Çınar Ayrıldı Aramızdan

Osman Karatop'un ölümsüzlüğe uğurlanmasının ardından TKEP/Leninist Merkez Komitesi bir açıklama yaptı. Açıklamada "76 yaşında aramızdan ayrılan kor gibi yanan yürekle haykardığı 'söz mü yoldaşlar' haykırışı komünizme bağlılığın timsali olarak meydanlarda çınalıyor hala" deniliyor.

TKEP/L açıklamasında "Yarım yüzyılı aşan mücadele ömründe her türden sınavdan geçmiş, badireler atlatmış ama asla kavgasına ve partisine bağlılığına haneler getirmemişti. Kavgaya ölümüne sadık 'namuslu bir proleter' olarak yaşadı, savaştı... bir komünist proleter olarak aramızdan ayrıldı" deniliyor ve Osman Karatop'un yaşamına, mücadelesine ve tutsaklık sürecine değiniliyor.

Osman Karatop gibi kadroların Parti'nin reformizmden ayrışma sürecinde reformistler tarafından yalıtılmaya, uzak tutulmaya çalışıldığının anlatıldığı açıklamada bu dönem için "Osman yoldaş, tekrar bağ kurduğundan itibaren işlere yeniden sarıldı. Bağın koptuğu dönemden tekrar kurulduğu döneme kadar geçen süreçte

Parti aidatlarını bir kenarda biriktirmiş, Partisine kavuştuğu an vermişti. Bu konuda da tam bir proleter disiplin örneği idi" vurgusu yapıyor.

Açıklama "Yüreği asla yaşlanmayan bu 'ihtiyar delikanlı', bu kor kor yanan safi yürek, çevresindeki tüm gençlere moral verdi, sağlığı elverdiğince her yere koştu. Bir mitingde şiirler okurken, bir anmada kavga yeminleri ettirirken görebilirsiniz onu. Eskiyen bendir, götürüldür sadece... O yürek, kavgaya boylu boyunca uzanmış genç ve kıvrık kıpırdı her zaman. Kanseri illeti akciğerinde baş gösterdiğinde 'ben onu yerim, iki gözüm' demiş ve yenmişti onu. O büyük günleri görmek için inatla direndi. 8 Temmuz günü kapıyı çalan bu defa sinisi bir kalp kriziydi. Miting alanlarında kitleye devrim andı içiren 'Söz Mü' nidası aslı kaldı gökkubbede. Partimizin işçi militanı, kavganın koca çınarı ayrıldı aramızdan. O çınarın gölgesi asla eksik olmayacak üzerimizden. Adı mücadelemizde yaşayacak!" denilerek sonlandırılıyor.

Geleceğimiz İçin Biz Karar Verelim, İşçiler Kürsü Bizim!

YA BİR YOL BULACAĞIZ
YA BİR YOL AÇACAĞIZ

İŞÇİLER KÜRSÜ BİZİM
ETKİNLİĞİ

28 Temmuz Pazar 12:00 - 18:00
NAZIM HİKMET KÜLTÜR SANAT EVİ

Adres: Halide Edip Adıvar Darülaceze Cd. 9/1-1 - Şişli
İletişim Mail: icsitemsilcileri@gmail.com
İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hazırlık Komitesi
#İşçilerKürsüBizim

Yirmiye yakın iş kolundan işçiler İstanbul'da bir araya geleceğiz. Biz işçilere, çalışırken iş cinayetlerinde ölmek ya da sakatlanmak, meslek hastalıklarına yakalanmak, sömürü yoksulluk ve aşağılanmadan başka bir şey vaat etmeyen bu düzenden kurtulmanın, hayalini kuruyoruz. Daha doğrusu hayal etmeye çalışıyoruz. Zira bu sistem bizim hayal etmemizi dahi istemiyor, onu bile engelliyor.

Hayalini kurduğumuz bir gelecek için çalışmamız gerekiyor. Ama ne kadar çalışsak çalışalım, değil güzel bir gelecek kurmak için bir şeyler yapmak, her geçen gün daha ağır şartlarda çalışıp daha da yoksullaşıyoruz...

Bazen bu düzene isyan edip haklarımıza sahip çıkmak istiyoruz. Bu kez de grev, eylem yasaklarıyla, devletin polis şiddetiyle yüz yüze geliyoruz. Hatta tutuklanıyoruz.

Hep geç ve eksik ödenen maaşımızı, mesaimizi, tatil hakkımızı isteyince işten atılıyor, yüz kızartıcı suçlarla suçlanıyor, hatta 'terörist' diye ihbar ediliyor.

Biz işçiler, kar için doğa ve insanları acımasızca öğüten, katleden sistemle savaşımızdan tek tek ya da gruplar halinde galip çıkamayacağımızı biliyoruz.

Öyleyse bunun bir yolunu bulmak, yoksa da yeni bir yol açmak zorundayız.

Ve biliyoruz ki, böyle düşünen bir tek biz değiliz.

İşçiler yasaklara rağmen greve çıkıyor, sokaklara, meydanlara çıkıyor eylem yapıyor. Ve biz de bizim gibi bu sisteme başkaldıranlarla dayanışmada bulunmaya çalışıyoruz.

Fakat bu tabii ki yeterli değil ve olamaz da. İşçi sınıfının gücünün farkında olup üretimden gelen bu gücünü birleştirmesi ve örgütlü bir şekilde kullanarak mücadele etmesi gerek.

Yirmiden fazla farklı iş kolunda çalışan işçiler olarak, sorunlarımızı, taleplerimizi ve çözüm önerilerimizi konuşabileceğimiz, bir ortamda bir araya gelmeye karar verdik.

Sadece işçilerin söz alacağı bir Serbest Kürsü'de sözümüzü söyleyip, çözüm yollarını tartışacağız ve ortak kararlar alarak hayal ettiğimiz güzel bir gelecek, her şeyin emeğin olduğu bir dünya için nasıl örgütlenip nasıl mücadele etmemiz gerektiğine, güçlerimizi nasıl birleştireceğimize karar vereceğiz.

Geleceğimiz için ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız...

"Benim de söyleyecek sözüm var!" diyen "Geleceğim hakkında ben karar vermek istiyorum" diyen tüm işçiler;

28 Temmuz 2019 Pazar günü saat 12.00-18.00 saatleri arasında Şişli'deki Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Evi'nde "İşçiler Kürsü Bizim" etkinliğinde buluşalım...

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi'nden İşçiler

OLGULARLA İÇ SAVAŞ – 15

Özgür Güven

2008'in 19 Ocak'ında Hırant Dink'i anmak için Agos gazetesi önünde yüz-bini aşan bir kitle toplandı. Kitle, tek yürek tek bilinçle "Katil Devlet Hesap Verecek!" sloganını haykırırken, küçük burjuva uzlaşmacı sosyalistlerin boş hayallerine kapılmadığını gösteriyordu. Kitlelerin kendiliğinden bilinci reformizmin değil, devrimin etkisinde olduklarını gösteriyordu. Anma etkinliği bittiğinde sosyal reformistlerin kürsüden "sessizce dağılım" anonsuna rağmen kitleler, sloganlarla, polis barikatlarını aşıya Taksim Meydanına, oradan da İstiklal Caddesine dek eylemlerini sürdürdüler. Polisle çatışmayı göze alacak kadar kararlı yüzbinleri Agos'un önünde toplanan, toplumda birikmiş patlamaya hazır öfkeden başkası değildi. Bu eylemde dikkat çekici olan sosyal reformistlere rağmen kitlelerin Leninistlerin çağrısına kulak vermesiydi. Bunun nedeni, leninistlerin, kitlelerin ruh halini anlaması olduğu kadar kitlelerin kendiliğinden bilincinde yerleşmeye başlayan devrimci fikirlerdir.

2008 perdeyi Ergenekon'la açtı denebilir. Tepedeki çatışma birinin diğerini tasfiyesi aşamasına varmıştı. ABD ve AB emperyalistleri, bu tasfiye sürecinde ortaya saçılanlara bakıp "Türkiye bağırsaklarını temizliyor" diyerek destek verdiler. Kendilerine ait o konformist dünyada yaşamakta ısrar eden uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistler ve ortalama sol ise yine gerçeklere gözlerini kapatarak "derin devletin" ya da "Gladio"nun tasfiyesinden söz etmeye başlamışlardı. Oysa benzer hayallere daha önce susurluk sürecinde ve Hizbullah operasyonunda da kapılmış, ama kısa sürede hayal kırıklığı yaşamışlardı.

Ergenekon operasyonu ile tepede başlayan tasfiye süreci, aynı zamanda devrime karşı bir çevirme hareketiydi. Zira karşı devrimin onca katliamı, baskısı, terörü, proletarya ve halkların saflarında devrimci mücadeleye ve radikal yöntemlere doğru bir yönelime neden olmuştu. Kitle hareketindeki bu eğilim, tekeli sermayenin ve hükümetinin kendilerine olan güvenlerini yitirmelerine neden oluyordu. Politik çevirme, devrimin taleplerini, kitlelerin istemlerini karşılamış gibi, proletarya ve halkların en temel sorunlarını çözmüş gibi yaparak kitleleri aldatmak; devrimci mücadeleden uzaklaşmalarını sağlamak, böylece devrimi gücün düşürerek tasfiye hedefini güdüyordu. Ancak devleti elinde bulunduran tekeli sermaye güçleri, birbirlerinin gırtlığına çökerken bu politikaları çok da fazla uygulayamıyorlardı.

İktidarı elinden kaçıran eski iktidar blokunun henüz tasfiye edilememiş üst düzey bürokratları bir hamle daha yaptı: AKP'yi kapatma davası açıldı. Bu dava, artık kozların kesin olarak paylaşılacağına göstergesiydi. Nasıl bir terse bitiş güçlerinden biri diğerini tasfiye edecekti. İktidarın tepesindeki bu kavga ekonomik plandaki nedeni tam ilhak süreciyse, politik plandaki nedeni de devrimi yenme, tasfiye etme yol ve yöntemlerindeki farklılıklardı. AKP'yi işbaşına getiren emperyalistler ve işbirlikçilerinin bu konudaki yöntemi, baskı ve şiddetle daha çok siyasal çözüm yolunu kullanmaktı. Kürtçe tv kanalı, Kürtçe'nin seçmeli ders yapılması gibi "açılımlar" bu dönemde gündeme geldi. Hiçbir taviz vermeden devrimi askeri-polisiye yöntemlerle yenme yolunu benimseyen diğer kesim bu adımı "ihanet" olarak görüyor, TSK'ya da bu suça ortak olmakla itham ediyorlardı.

Sermaye, kendi sınıfsal çıkarlarını bütün toplumun çıkarları gibi gösterip, bunu kabul ettirebildiği oranda kendi egemenliğini de daha rahat sürdürür. Cumhuriyet tarihi boyunca şovenizm ve din, sermayenin en başat argümanları oldular. Burada din, proletarya ve halkların inançlarıyla çakıştığı için değil, tam tersine onların toplumsal konularına dair bir içeriğe sahip olduğu için etkili oldu.

Tam ilhak süreci, toplumdaki geleneksel ilişki biçimlerinin büyük bir hızla çözümlenmesine neden oldu. İşte bu her şeyin çözümlü dağıldığı, ama yerini neyin alacağı henüz belli olmadığı bu "geçiş" sürecinde dini söylemler ve şovenizm, toplumun kurulu düzenini de alışıldık yaşam biçimlerini sürdürme umutlarıyla örtüştüğü için dinci-faşist parti, toplumun belli bir kesimini etkisi altına alabildi.

2008 emperyalizmin dünya ölçeğinde bunalımının derinleştiği bir yıl oldu. Emperyalizmin kaptanları gelmekte olanı durdurabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Faizleri indirdiler, yükselttiler, piyasaya para sürdüler, hiç biri olmadı. Sonunda sihirli formül diye ABD hükümetinin emrine 850 milyar dolar verdiler, bu da bir işe yaramadı; aynı gün bankalar çöktü. Borsayı zor kurtardılar. ABD, tarihinin en büyük bunalımını yaşarken, çöküşün farkında olan Obama, "önceliğimiz kapitalist sistemi tamir etmek" diyordu. Emperyalizmin önde gelen ekonomi otoriteleri "Marx haklıydı" demeye başladılar. Hatta bazıları "kapitalizmin sonu" bile dediler. Bu sözler bunalımın derinliği hakkında bir fikir vermeye yeter. Emperyalist kapitalist sistemin savunucuları eğer kendi sonlarını tartışmaya başladılarsa, bunun nedeni, yeni ve daha ileri bir topluma geçişin bütün koşullarının olgunlaşmasıdır. Böylesi bir değişimi engellemek için emperyalist ülkelerde bile sermaye, neredeyse 20 yıldan beri ekonomik zorla egemen olamadığı için siyasi zora daha sık ve sistemli olarak başvurdu. Oysa emperyalistler ellerindeki ekonomik ve politik güç sayesinde uzun yıllardır kendi ülkelerinde sınıflar mücadelesinin sertleşmesini önlemiş, iç savaşın önüne geçebilmişlerdi. Şimdi ABD'de ileri-demokratik çevreler daha sık faşizmden söz etmeye, iç kargaşalara ve toplumsal patlamaların gündeme geleceğinden bahsetmeye başladılar.

Sistemin küresel bunalımı, emperyalist merkezlerde bile yıkım yaratırken, bağımlı ülkeler bundan kaçınmaz. Yunanistan gibi bazı ülkeler iflas noktasına gelirken, "yükselen piyasalar" denen Türkiye'nin de içinde bulunduğu bazı ülkelerde moratoryum bekleniyordu. Türkiye'de durum 2001'den daha kritikti, zira bu sefer bunalım sadece Türkiye'de değildi, bu bir dünya bunalımıydı.

Türkiye burjuvazisi ölüp ölüp dirilirken, bir kez daha en güçlü destek sendikalarından geldi. 2001'de "hepimiz aynı gemideyiz" teranesiyle işçi sınıfının önüne barikat kuran burjuva sendikalar ve sendikacılar, bu sefer de "krizin faturasını patronlar ödesin" gibi hoş ama boş bir sloganla aynı şeyi yaptılar. Sendikaların peşine takılan uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistler ve oportünist sol da aynı sakızı çiğnemekte beis görmedi.

Oysa bu koşullarda uzlaşmanın, orta yol bulmanın imkanı yoktur. Bunalımdan çıkmanın iki yolu vardır: burjuva çıkış ve proleter çıkış. Birinci yol ağır bir sömürü, iflaslar, işsizlik, faşizm demektir; açık ve sefalet demektir. İkinci yol bir toplumsal devrimle kapitalist özel mülkiyete son vermek ve emeğin kurtuluş yolunu açmaktır. Proletarya ve emekçi yığınlar artık bunu kendi deneyimleriyle öğrenmeye, sendikal mücadelenin yetmediğini kavramaya, daha ileri gitmenin yollarını aramaya, tartışmaya başladılar.

Başbakan RTE "kriz bizi teğet geçecek" diyordu; ama işçi ve emekçilerin payına düşen işsizlik, açlık ve sefaletten başkası olmadı. İstanbul, Kocaeli, Bursa, İzmir gibi büyük sanayi kentleri başta olmak üzere işçiler sokaklara döküldü. Bunalım derinleşip uzadıkça diğer emekçi kesimlerin desteğini de yanı başında bulan işçilerin en önünde metal işçileri vardı. Sanayinin yoğunlaştığı bu büyük kentler aynı zamanda kent küçük mülk sahiplerinin ve beyaz yakalıların da yoğun olduğu kentlerdir. Bu kesimler daha önce Cumhuriyet mitinglerinde boy göstermişlerdi, bu sefer bunalım onları da işçi sınıfının yanına itti; işçi sınıfıyla omuz omuza öfkelerini hükümete ve politik iktidara yöneltmeye başladılar.

Ölümsüzleşen Sayısız Kahramandan Biri: Tarık Ziya Yıldırım

Daha çok genç yaşlarda, geleceğe dönük hayaller kurup planlar yaparken hep gerilla olmak istedi. Bulunduğu bölgedeki ilişkilerinden istediğine ulaşamayınca, askerlik yaşı geldi ve askere gitti. Askerden izinli geldiğinde devrimci bir örgütün yayın bürosuna giderek, "gerilla olmak istediğini" söyleyecek kadar coşkuluydu. Orası isteğine ulaşmak için uygun adres değildi. Askerden döndüğünde, 13 Mart Genç Komünistler Birliği'nin bölgede artmış olan çalışmaları nedeniyle hemen bağ kuruldu. Komso-mol içindeyken de gerilla olmak istediğini ısrarla belirtiyordu. Bir yılı aşkın bir süre komso-mol saflarında mücadele etti. Kış aylarında gerilla oldu, Leninist Gerilla Birlikleri (LGB) saflarına katıldı. Daha en baştan büyük bir coşkuyla çalışmalara katıldı. Bu alanın özellikleri, çalışmalarında neler yapılacağı, nerede nasıl davranacağı ve daha bir çok konuda bilmesi gerekenleri hızla öğreniyordu.

Gerilla eylemlerine sıra geldiğinde hiç tereddüt etmeden, büyük bir coşkuyla katılıyordu. Gerilla olmak, devrime sempati duyan gençlerin çoğunluğunun hayalini süsler. Ancak dışarıdan bakıldığı gibi değildir. Soğukkanlılık ister, cüret gerektirir, azimli olmayı, fedakarlığı, devrimci uyanıklığı gerektirir. Tereddütte yer yoktur. Profesyonel davranmayı, aile çevresi, açık alandaki sevdiği ve yoldaşlarıyla ilişkileri kesmeyi, gemileri yakmayı gerektirir. Ne için bu yolda olduğunu bilmeyi, arkaya bakmadan geleceğe, devrime yürümeyi gerektirir. Her gün ölümle kol kola yaşamayı bilmeyi gerektirir. Bunların hepsinin bilincinde oldu; çok canlı yaşadı bunları. Bir yıldan

kısa bir sürede çok yol aldı, çok şey yaşadı.

Çocuklar gibi şen olurdu kimi zaman. Yoldaşlarına sevgiyle, sınıksız sarılırdı. Kimi zaman sevincinden oynardı, hem de parkta ya da sahilde olduğunu önemsemeden. Sevinci ve coşkusunu çoğu zaman okuduğu şiirlerle, şarkılarla ve marşlarla birleştirirdi. Zorluklarla ve sorunlarla karşılaştığında yılmadan kararlılığını sürdürdü. Her şeye rağmen sonuna kadar mücadeleye devam edeceğini kanıtliyordu. Son aylarda yoğunlaşan bir pratik içine girdi.

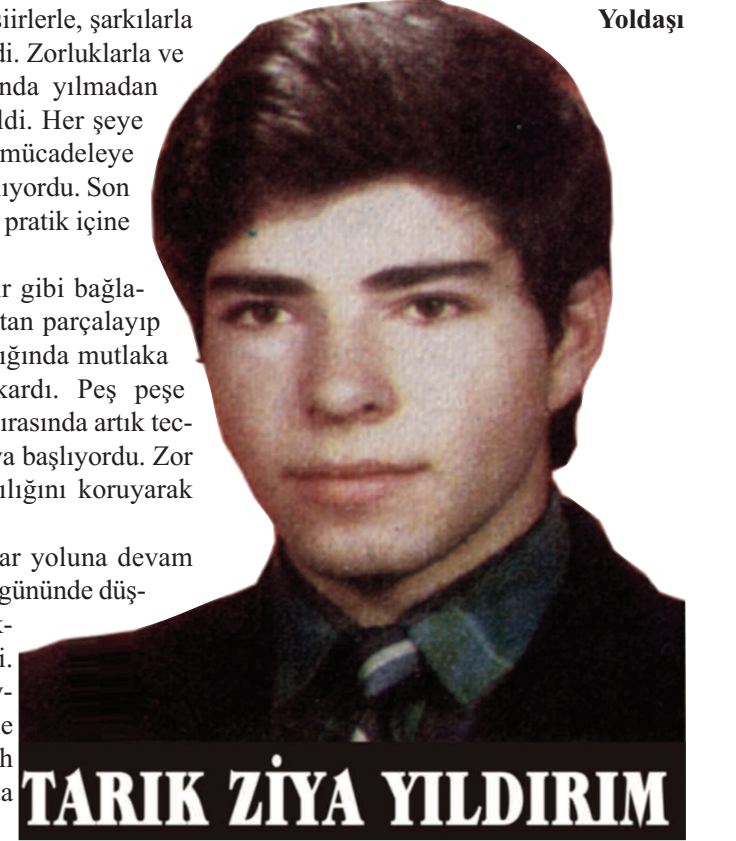
Ayakları bir zincir gibi bağlayan korkuyu daha baştan parçalayıp atmıştı. Bir görev çıktığında mutlaka yapmak için öne çıkardı. Peş peşe devam eden eylemler sırasında artık tecrübeli bir gerilla olmaya başlıyordu. Zor durumlarda soğukkanlılığını koruyarak baş edebiliyordu.

Son nefesine kadar yoluna devam etme kararlılığıyla son gününde düşman karşısında korkmadı, boyun eğmedi. İşkencecilerin elindeyken yoldaşlarını verme ve ölüm arasında tercih önüne konulduğunda hiç tereddüt etmedi. Cellatların karşısındaki kesin tavri ile onları dize getirdi. Cellatlar bir kaç saat dayanabildiler ve tetiği çekerek bu yenilgilerini ilan ettiler. Öldürdüklerinde cellatlar fazla uzağa git-

meye bile gerek duymadılar. Karşıdaki hastaneye bıraktılar.

Denizlerin, Seyitlerin yaşındaydı. Onlara layık olmak, onların bayrağını hedefe taşımaktaki en büyük isteği. Şanlı tarihe, onların yanına adını şerefle yazdırdı.

Yoldaşı

TARIK ZIYA YILDIRIM

Tarık Ziya Yıldırım, 26 Temmuz 1995 gecesi, yoldaşı ile birlikte Bakırköy Hastanesi bahçesinde kendisine kimlik soran polise silah çekmiş, polisle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçirilmiş, Vatan Caddesi'nde bulunan emniyet müdürlüğünde işkence ile katledilerek cansız bedeni Vakıf Gureba Hastanesi bahçesine bırakılmıştı. Tarık Ziya Yoldaş Ölümsüzdür!

Venezuelalılar "Bachelet Raporu"na Karşı Sokaklarda

Venezuela'ya emperyalist kapitalist sistemin saldırıları her yönüyle sürüyor.

20 Haziran günü Venezuela'ya 3 günlük bir ziyaret yapan Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiseri Michelle Bachelet, Venezuela'da son bir buçuk yıldaki 7 bine yakın sivilin ölümünden hükümeti sorumlu tutan bir rapor yayınlamakla süregelen emperyalist iddiaları yeniledi.

5 Temmuz'da BM Cenevre Ofisi'ndeki İnsan Hakları Konseyi'nin (İHK) 41. oturumuna İnsan Hakları Yüksek Komiserliği'nin (OHCHR) sunduğu rapora cevap veren Maduro, bu raporun daha önceki yıllarda hazırlanan raporun bir kopyası olduğunu, ön yargıyla hazırlandığını ve gerçeklerle bağdaşmadığını söyledi.

Nicolas Maduro, Bachelet'e bir mektup gönderirken Venezuela halkı da 13 Temmuz günü sokaklara çıkarak raporu protesto etti.

"Raporun içeriği, Venezuela halkı ve Venezuela'daki insan hakları gerçeğine derin zarar vermektedir. Ne yazık ki raporunuz Washington ve medyanın dayattığı politik anlatılarla uyumlu" diyen Maduro, "Maalesef, Venezuela halkını hiç dinlemediğimiz çok açık. Ne yazık ki raporunuz Washington ve medyanın dayattığı politik anlatılarla uyumlu. Son yirmi yılda oy sandıklarında 23 kez meşruiyet kazanmış bir siyasi projeye diktatörlük denilebilir mi?" dedi ve raporu düzeltme çağrısı yaptı.

Michelle Bachelet, İHK'de yaptığı konuşmada, Venezuela'daki temel kurumların ve hukukun üstünlüğünün yıprandığını belirterek, ifade, fikir ve toplanma özgürlüğünün baskı altında olduğunu ve misillemeye riski taşıdığını söylemişti. Ancak bu ziyarette Bachelet karşı devrimci muhalefetin 2013, 2014 ve 2017 yıllarında yaptıkları protestolar sırasında linç edilen, başı kesilen ve öldürülenlere dair şahitleri dinlese de bunlar raporda yer almadı. Venezuela Birleşik Sosyalist Parti (PSUV) Birinci Başkan Yardımcısı Diosdado Cabello, Bachelet'in görüşmelerinin % 80'inden fazlasının Venezuela dışında yapıldığını açıkladı.

Venezuela Dışişleri Bakan Yardımcısı William Castillo da aynı gün İHK'da cevap vermiş ve bu yeni raporun daha önceki raporların "karbon kopyası" olduğunu, bilimsel titizlikten yoksun olduğunu, ön yargıyla hazırlandığını ve ciddi metodolojik hataların yapıldığını ifade etmişti.

Başkan Maduro, "Venezuela sosyal adalet ve onurdur!" diyor ve bu raporun Venezuela'ya yönelik askeri müdahale için "tehlikeli bir araç" olduğunu söylüyor.

Ve 13 Temmuz'da, binlerce Venezuelalı Caracas başta olmak üzere pek çok şehirde sokaklardaydı. "Biz Anti-Emperyalistiz" pankartları açan öğrenciler, köylüler, işçiler ve tüm kökenden Venezuelalılar "ülkemizi barış ve onur için koruyoruz" diyor.

Kapitalist Kore'ye ABD Savaş Uçakları

Güney Kore, ABD'den F35 avcı uçakları alıyor.

KDHC ise bir açıklama yayımlayarak Güney Kore'nin Amerikan uçakları alması halinde kendisinin de bunları imha ve korunma için özel silahlar geliştirip test etmesi gerekeceğini söyledi. Devlet televizyonu KCNA, Kuzey ve Güney arasında barış anlaşmaları sürerken Güney'in Amerika'dan bu uçakları almasını "son derece tehlikeli bir eylem olduğunu" belirtti.

Güney Kore, F-35A avcı uçağı jetlerinin ilk ikisini Mart ayında Amerikan teknoloji şirketi Lockheed Martin'den aldı; 2021'e kadar 40 uçağın teslimatı tamamlanacak. Güney Koreli pilotların Arizona'daki bir hava üssünde eğitim yaptıkları da bildirildi.

Sudan'da Anlaşma

Aylardır ayaklanmanın hüküm sürdüğü Sudan'da, iktidarda olan askerler ile protestoları organize eden güçler arasında bir anlaşma imzalandı.

16 Temmuz gecesi geç saatlere kadar süren tartışmaların ardından bir "Siyasi Deklarasyon" imzalandı. Ülkeyi yönetecek konsey, 5 asker ve 6 sivilden oluşacak ve bu konseyin başkanlığını da sırasıyla bir sivil, bir asker yürütecek. Demokratikleşmeye geçiş sürecinin yaklaşık 3 yıl alması bekleniyor ve bu sürenin 21 ayında askerler başkanlık görevini yürütecek, 18 ayı ise sivillere kalacak.

Anlaşmanın detayları ilerleyen günlerde açıklanacak

SEÇİMLER SONRASI ÜZERİNE...

İ.Cevat ÇETİNER

23 Haziran'da yapılan AKP-MHP'sinden CHP'sine, devlet ve onun kurumlarına kadar tüm düzeni kurtarma seçimi bitti. Bu seçime, böyle bir rol biçildiğini biz söyleyemiyoruz. Yeni Yaşam'dan Cafer Menafi söylüyor.

Peki, düzeni nasıl kurtardıklarını sanıyorlar? HDP ve onun anaforumuna kapılanların CHP'ye verdiği destek sayesinde. Kazanan CHP'nin düzeni kurtaracağı iddia edilmiyor. Eğer AKP kazansaydı, kimsenin sandık inancının kalmayacağını; dolayısıyla sandığın itibarını kurtararak düzeni kurtardıklarını sanıyorlar. Buna düzeni kurtarmak mı, günü kurtarmak mı denir?

HDP ve onun siyasal çizgisi bunu yapmaya mecburdu. Çünkü varlık sebebi sandık. Kitlelerin devrimci inisiyatifinin tasfiye edilmesi. Sandığın olmadığı yerde HDP siyasetinin bir anlamının olmayacağı açık. Dolayısıyla HDP var oluş nedenine uygun davranıp, düzeni kurtarmadan yana oldu. Yarın da böyle olacak.

"Günü kurtardı da, düzeni kurtarabildiler mi?" diye sorulabilir. Şöyle yanıtlayalım bu soruyu: Önce kendilerini kurtarsınlar, belki ondan sonra boylarını aşan işleri yapmayı becerebilirler. HDP, CHP'nin 90'lı yıllarda yaşadığı sendromu yaşıyor. CHP, düzeni kurtarmak için demokratik-ilerici görünümünü kaybetmeyi göze almış ve kendi inandırıcılığını masaya sürmüştü. Düzene ve onun kurumlarına siper olmuştu. Bu uğurda öyle şeyler yaptı ki, sonu çöküş oldu. Düzen, CHP'yi mayın tarlasına sürerek, toplumsal devrim karşısındaki en önemli aracını kaybetmişti. Günü kurtarmanın bedeli. HDP de uzun zamandır, düzeni kurtarmak için kendi inandırıcılığını masaya sürüyor ve kendine yakıştırılan tüm olumlu algıyı peyder pey kaybediyor. Düzenin

günü kurtarma zorunluluğu, reformizmi de bitiriyor. Tabii kaybeden sadece HDP mi yoksa onun dayandığı küçük burjuva hareketler mi? Bu sorunun cevabını kendileri düşünsün. Biz, sosyal reformizm kaybediyor diye üzülecek değiliz.

Gerçi komünistlerin ağzından "devlet-iktidar" kelimelerini duyduklarında tüyleri diken diken olanların; burjuva devletin ve iktidarın kurtarılmasına neden aracı oldukları da, felsefi-teorik açıklamaya muhtaç demeden edemeyeceğiz. Dünya görüşü ile çelişen strateji-taktik olur mu? Dikkatlerden kaçmaması için hatırlatmış olalım.

Bu arada, boykot çağrılarının da ne kadar yerinde olduğu, bu sandık sevdalarının itirafından sonra bir kez daha görülmüş oldu. Düzeni yaşatıp yaşatmama sorununun gündemde olduğu yerde, sandık kuyruğuna girmek, cenazede gözün aydın kuyruğuna girmeye benzer.

Ve de, bu seçimin, "CHP" mi, "AKP" mi, "faşizm" mi, "faşizme barikat olma" mı mevzu olmadığını da biliniyor-muş meğer. "Sol, sosyalist yurtsever, liberal" vb.leri için mevzu düzeni kurtarma mevzusuydu! İnsanın aklına, "Acaba bizlere ve halklara açıklamadıkları başka neleri biliyorlar ve ne zaman açıklayacaklar?" sorusu da gelmiyor değil.

İşte insan aklı, dogmatik değil, sorgulayıcı olunca, sorular sormadan durmuyor. Neler neler geliyor aklı. Mesela, durumun böyle olduğu, neden seçim öncesi açıklanmadı? diye sormak da geliyor aklı. Şöyle bir bildirinin kaleme alındığını düşünün: "*Ey devrimci, yurtsever, demokrat, sosyalist, alevi halkımız; sandığa gitmezseniz, sizi yıllardır ezen bu düzen mahvolacak. Kurtulmak için bizim yardımımızı istiyorlar; gidin ve onları kurtarın!*" Gerçekten, neden böyle bir çağrı kaleme almadılar ki! Acaba alacakları ce-

vaptan korkmuş olabilirler mi? Korkudan halka gerçek düşünceleri açıklayamamak; işte reformist çizginin siyaseten bitişinin başladığı yer burasıdır.

Bu düzenin yıkılmasından, uzlaşmacıların ve liberallerin rahatsız olduğu açık. Lakin, önemli olan tarihin yapıcısı devrimci kitlelerin ne düşündüğüdür. Onlar hiç de rahatsız değil. Daha ötesi, buldukları her fırsatı bu düzene son vermek için değerlendirmekten geri durmuyorlar.

Düzenin kurtarılması umuduyla burjuvazinin ve uzlaşmacıların canıhaş çalıştığı İstanbul seçimlerine, yaklaşık 1 milyon 200 bin kişi katılmadı. İsteyen, boykot etti de diyebilir. Fark etmez. Bu 1 milyon 200 bin kişinin tavrını kim nasıl nitelirse nitelesin, bu kadar insanın, düzenin kurtarılmasıyla ilgilenmediği gerçeğini değiştirmez.

Ama daha önemli bir olgu var. Kimsenin sağa sola bükemeyeceği bir olgu: HDP'ye oy veren kitlenin tavrı. Herkesin en politik kitle diye tanımladığı; devrimin toplumsal tabanı içinde yer almakla kalmayıp, bu tabanın en aktif kesimini büyük oranda içinde barındıran kitlenin tavrı.

Kitlelerin ortalama hatta geri yanına bakmayı ve buradan her türlü uzlaşmacılığı üretmeyi çok sevenler; kitlelerin bir de ileri, devrimci yanları olduğunu hep gizlemişlerdir. Bu seçimde de herkes, HDP kitesinin nasıl seçimin kaderini belirlediğini anlatıp duruyor. Ama işin bir de başka yönü var.

"Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı", seçim sonrası bir araştırma yayınladı. Yeni Yaşam'dan Adnan Çelik de bunu aktarmış. Durum şöyle:

31 Mart'ta HDP'den CHP'ye giden oy 911 bin.

23 Haziran'da HDP'den CHP'ye giden oy 1 milyon 28 bin.

Peki oy vermeye gitmeyen HDP'li

kitle ne kadar? 2018 seçimlerinde HDP'nin İstanbul'da aldığı oy: 1 milyon 125 bin. Dolayısıyla:

31 Mart'ta 284 bin HDP'li yani HDP kitesinin %24'ü.

23 Haziranda 167 bin HDP'li yani HDP kitesinin %14'ü oy kullanmadı.

Biz 23 Haziran'ı yani kitlenin tam saha prese maruz kaldığı seçimdeki 167 bin kişinin boykot tavrını baz alalım. -Bu tartışmasız biçimde boykot eden kitledir. -Bu rakam ne anlatıyor bize.

-Her türlü ikna çabasına rağmen daha doğrusu demagojisi rağmen, bu seçimin düzene nefes aldırma seçimi olduğunu gören büyük bir kitle olduğunu,

-Tüm demagojiye rağmen 167 bin emekçinin bunu görebilmesi, yetkinleşmiş devrimci bilincin oldukça yaygınlık kazandığını,

-Dolayısıyla bir devrime önderlik edebilecek nicelik ve nitelikte bir devrimci kitlenin olduğunu,

-Bu kitlenin ulaşmış olduğu niceliksel güç sayesinde, İstanbul'a yayılmış ve devrimin toplumsal tabanı olan milyonları organik olarak yönlendirme olanağının oluştuğunu (Gezi'ye katılan yaklaşık 3 milyon kişi olduğunu düşünürsek, yaklaşık olarak 1'e 20 oranı yakalamış durumda.)

-Dolayısıyla, bu kitlenin devrimci bir program etrafında toplanması halinde, bir devrimin, başarılı bir Gezi Halk Ayaklanması'nın somut bir olanak olarak önümüzde durduğunu anlatıyor.

Ve unutmayalım, bu 167 bin kişiye seçimde sandığa gitmemiş geri kalan 1 milyon kişi içindeki onbinleri de eklemek gerekir.

Ortaya koyduğumuz bu tablo bir kurgu, varsayım değil. Gezi Haziran Halk Ayaklanmasını hatırlayalım. Onbinlerin ısrarla sokağı terk etmemesi sonucu Ge-

zi'nin nasıl doğduğunu ve Gezi günlerinde, Gezi Parkı'nda yapılan bir araştırmayı da önceden paylaşmıştık. Gezi'ye katılanların %18'i oy kullanmayacağını, %29'u kararsız olduğunu, %8'i HDP'ye oy vereceğini söylemişti. Bu rakamlar ve 23 Haziran'da ortaya çıkan tabloyla uyum içinde. Devrime hazır milyonlar ve onlara öncülük etmeye hazır yüzbinler var.

Bu tablo Lenin'in 1905'in devrimine dair bir konferansta gençlere söylediklerini hatırlatıyor:

"...Bir kaç ay sonra durum bambaşkaydı. Sosyal-demokrat yüzler, 'aniden' binler oldu, binler ise 2-3 milyon proletlerin önderi durumuna geldi. Proleter mücadele 50-100 milyon köylü kütlesi içinde büyük bir mayalanma, hatta kısmen devrimci bir hareket doğurdu, bu köylü hareketi ordu içinde sempati yarattı ve askeri isyanlara ordunun bir kısmının diğer kesimine karşı silahlı mücadelesine yol açtı. 130 milyon nüfuslu dev ülke kendini devrimin içinde buldu... Bu geçiş incelemek, olanaklarını, deyim yerindeyse yöntem ya da yollarını kavramak gerekir..."

Bu topraklarda, uzun süredir devam eden devrimci mücadele sayesinde, hem binler hem milyonlar oluşmuş durumda. Yüzlerle ifade edilen devrimci komünistlerin 'aniden' ya da 'ısrarla bir çaba ile kısa zamanda' binler binler ve bu binlerin de bir devrimde milyonlara önderlik etmesinin koşulları fazlasıyla var. Yeter ki, sayıları yüzlerle ifade edilen devrimci komünistler, neredeyse her önemli olayda kendileri gibi düşünen ve sokaklarda her daim omuz omuza olduğu bu binlerle organik bağlar kurmayı ve onların bir program doğrultusunda hareket etmesini sağlayabilsin. Devrim sandığımızdan daha yakında.

Gilets Noirs'den Panthéon İşgali

Fransa'da Sarı Yeleklilerin eylemi sürerken, 14 Temmuz Bastille günü öncesinde 12 Temmuz günü de "Kara Yelekliler" sokaklardaydı. Tabii Bastille gününde Sarı Yelekliler de caddeleri doldurdu, polisle çatıştı.

Kara Yelekliler-Gilets Noirs, Fransa'nın kağıtsız göçmenleri... Yüzlerce yıl öncesinin Notre Dame'ın Kamburu eserindeyiz sanki. Egemenler şatolarından bağırıyor, Parisimizin huzurlu temiz sokaklarını insanlarını bozacaksınız, hepsini atın dışarı;

kağıtsızlar cevaplıyor sokaklardan: "barınak istiyoruz, yemek istiyoruz"... Aradan yüzlerce yıl geçse de değişen bir şey olmadı Avrupa'nın "nezih ve özgür" şehirlerinde. Hala yaşadığı toprakları terk etmek zorunda kalmış insanlara istenmeyen muamelesi yapıyor ve bu insanlar büyük bir ikiyüzlülikle açlığa ve sefalete itiliyor...

Kara Yelekliler Fransa'da son birkaç aydır adlarını işgal ve eylemlerle duyurdular. Kağıtsız göçmenler, Fransa Başbakanı Édouard Philippe ile görüşmek istiyor, kendilerine göçmenlik statüsünü düzenleyen, Fransa'da yaşama ve çalışma hakkı veren belge verilmesini istiyorlar.

İlk eylem Mayıs ayında idi. Yüzlerce göçmen, Paris'in Charles De Gaulle Havaalanı'nın bir terminalini işgal etti.

Haziran ayında, çok uluslu Elior'un temizlik ve catering merkezi işgal edildi. Gilets Noirs, Elior'u kağıtsız göçmen işçileri kayıtdışı çalıştırarak sömürmeğe suçladı.

Ve Kara Yeleklilerin eylemleri arttıkça destek de büyüdü. Onur Yürüyüşü'nde Kara Yeleklilerle dayanışma eylemi yapılırken, gazetelerde açık bir mektup yayınlandı ve pek çok ünlü de dahil pek çok kişi bu mektubun altına imzasını attı.

Ancak bu girişimlere rağmen seslerini başbakana duyuramadılar(!).

Ve yaklaşık 600 Kara Yelekliler, Bastille Günü öncesinde Paris'teki Pantheon'u işgal etti.

"Biz Fransız cumhuriyeti için belgesiz, sessiz

ve yüzüstüz. Başbakan'ın Fransa'daki tüm belgesiz göçmenlere bildiri göndermesini talep etmek ve durumu protesto için büyük vatandaşlarımızın mezarlarına geliyoruz" diyen Kara Yelekliler binayı işgal edince hızla turistler ve personel uzaklaştırıldı ve polis yığınağı yapıldı. Kara Yeleklilerin bu eylemi basında da oldukça destek buldu.

Kara Yeleklilerin en başta gelen talepleri tuvalet ve suya erişim... Bu istek tüm dünyada sokaklarda uyumak zorunda kalan ve her gün bu temel haklardan mahrum bırakılan birçok göçmen için hayati önemde.

Ve diğer taleplerini sıralıyor Kara Yelekliler: -Haklarını yalvararak değil, mücadele ederek elde etmek; -Paris'te 200.000 boş konut varken, sokaklarda yaşamak zorunda kalmamak; -Polis baskısını protesto etmek; -Arkadaşlarının gözaltı merkezlerinden serbest bırakılması.

Kara Yelekliler, Fransa'nın sloganı Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik'in yabancılar için aşağılanma-sömürü-sınırdışı olduğunu söylüyor ve bugünkü koşulların Fransa ile eski sömürgeleri arasındaki tarihi "ilişki"den kaynaklandığını ve bunun modern kölelik olduğunu ekliyorlar.

İşgal sona ererken polisler yapılan müzakerelelerde takip edilmeyecekleri, serbestçe ayrılmasına izin verileceği, kimlik kontrolü yapılmayacağı konusunda anlaşılmasına rağmen polis baskısıyla karşılaştıkları, tartaklandıkları ve gece saatlerinde en az 37 göçmenin tutuklandığı öğrenildi.

Göçmenler, "Burası bizim evimiz. Tutuklanmaların tek suçu Fransa dışında doğmak. Burada olmamızın nedeni ise Fransa'nın ülkelerimizi kolonileştirmesi" diyorlar.

(Pantheon, Antik Roma'da "Tüm Tanrıların Mezarı" olarak inşa edilmişti. Bugün Paris'teki Pantheon yüzlerce yıldır ulusal kahramanların ve ünlü isimlerin defnedildiği tarihi bir mezarlık. Ancak ilk inşa edilen Pantheon, Roma'da)

Gazi'de Kültürel Ve Sanatsal Yozlaşma

Merhaba dostlar, ben yaklaşık 20 yıldır Gazi Mahallesi'nde yaşıyorum. Elbette yazıya dökeceğim sorunlar ve özellikle genç nüfusun üzerinde etkili olacak oyanmaya çalışılan kültürel ve sanatsal yozlaşma oyunu, başka semtlerde de son hızıyla oyanmaya devam ediyor. Ancak Gazi Mahallesi, hali hazırda sistemin gözünde sisteme biat etmeyen, kangren olmuş bir parmak gibi; derhal kesilmesi gereken bir yer olarak karşısında duruyor. Hemen, hemen çoğumuzun bildiği üzere Gazi Mahallesi üzerine sistem bir çok oyun oynayarak aydın, ilerici, devrimci kimliğimizi yok etmek, bizleri dağıtmak istedi ve daha kötüsü yıllardır kardeşçe yaşayan iki inancı karşı karşıya getirmeye çalıştı. Ama oyanmaya çalıştıkları bu oyunların hiç biri onların istediği gibi sonuçlanmadı. Çünkü Gazi halkı buna hazırlıksız yakalanmadı. Kendini her alanda geliştirdi ve değiştirdi. Okuyan, yazan, araştıran bir toplum haline geldi. Sistem tarafından yapılan her tür saldırıya ortak tepki verildi ve topyekün karşı konuldu. Her anlamda sağduyulu hareket edildi. Bu nedenle sistem, direkt saldırı yani birebir fiziki müdahale başlatarak gerek sessiz gözaltılar, infazlar, baskınlar yaparak halkı sindirme politikasına girişti. Bunda da başarısız oldu ve geri çekildi; yani son birkaç yıla kadar durum böyleydi. Biz öyle biliyorduk. Maalesef sistem boş durmadı. Katliamlarla, baskılarla operasyonlarla, teslim almadığı Gazi halkını daha da acımasız bir yöntemle teslim almaya çalışıyor: Kültürel ve sanatsal yozlaşma ile...

Sevgili dostlar, Gazi Mahallesi devrimci kültürün en yoğun yaşandığı semtlerimizden birisidir. Ondandır ki her türlü sistematik baskı ve oyuna karşı durur; olaylara devrimci gözle bakar ve devrimci bir duruş sergiler. Bu duruş sistemin gözünden kaçmadı. Gazi halkını kültürel yozlaşmanın içine çekerek teslim almaya çalışıyor.

Bunun en bariz örnekleri mahallemizde mantar gibi çoğalan türkü evleri, cafeler ve buna benzer içi boş, hiçbir kültüre hizmet etmeyen, tam da sistemin istediği mekanlar... alkollü had safhada tüketildiği, yer yer uyuşturucu içildiği, her tür çarpık ilişkinin normal bir gözle görüldüğü yerler, maalesef mahallemizin dört bir yanını sarmış durumda. Bunun dışında çeteleşme, uyuşturucu ticareti, gasp, hırsızlık

son bir kaç yılda zirve yapmış had safhaya çıkmış bir şekilde ölümlerde duruyor.

Ne gariptir ki, mahallenin en gerici yeri diye baktığımız yerler bile Gazi'nin eski o devrimci kültürünü arıyor. Görüştüğüm birçok insan, o günleri öz-lüyor.

Buradan Gazi halkına ve özellikle gençlerimize seslenmek istiyorum. Gençler devrimci kültürü ve sanatı bırakmayın. Sistemin size empoze etmeye çalıştığı kültür, sizleri yok etme, beyninizi izole ederek sizleri teslim alma yöntemidir. Bu oyuna

gelmeyin. Onların istediği araştırmayan, gelişmeyen, hakkını aramayan bir gençlik yaratmak. Şu gerçeği göz ardı etmeyelim: bu sistem bize sömürüden başka hiç bir şey veremez. Önümüze sunduğu her şey sömürüye dayalıdır. Onların sanat dediği şeyler burjuvazi ve sömürüyü öven filmler.

Belden aşağı esprilerle milleti güldüren ahlaksız eğlence programları. Zengin ailelerin ve lüks yaşamlarının anlatıldığı diziler. Çetelerin sanki halk kahramanları gibi anlatıldığı yapımlar. Bugün bir saklabanın standup dediği (kendince) bir gösteriyi izlemek 200, 300 tl bilet parası. Dostlar onların anlattığı, bizlere empoze etmeye çalıştığı yaşam bizim yaşamımız değil.

Onlar sistemin, burjuvaların sanatı. Onları anlatıyorlar. Bizim sanatımız ve kültürümüz devrimci olmalı. Devrimciler sanatı para ile satmaz, sanatı halkın gelişmesi ve kendini geliştirmesi için üretir ve halka ulaştırır. Gerçek olanı yansıtır. Dostlar yüzümüzü gerçek olana dönelim. Yani devrime. Unutmayalım ki, bu dünyayı değiştirmeden, devrimi gerçekleştirmeden bize rahat yok. Gençler, bulunduğunuz her alanda devrimci kültürü ve sanatı yaşatın. Emin olun ki gazi halkı sizlerden bunu istiyor. Her ne koşulda olursa olsun sizlere omuz verecektir, emin olun.

Sevgili Gazi halkı bu acımasız kıyım hep birlikte dur demenin vakti geldi.

Sistem bedenimizi ele geçirmiş, bizi ekonomik olarak teslim almış, tutsak etmiş olabilir. Ama hiç bir zaman beynimizi, düşüncelerimizi teslim alamaz. Alamayacak. Devrimci kültüre ve sanata sahip çıkalm. Gün karanlığa küfür etme günü değil.

Gün, bir mum yakma günüdür. Haydi bir mum da Gazi'den yakalım.

Gazi Mahallesi'nden Bir Mücadele Birliği Okuru

Trabzon'da ulusal simgelerinin olduğu atkılarıyla fotoğraf çektiren Kürdistan Özerk Bölgesi'nden turist olarak gelen Kürtler faşist saldırıya uğrayarak gözaltına alındı.

Zaytung Değildir!

Kayseri'de pazar yerinde pazarcıların karpuzları kepçeyle toplandı, Karpuzların yarısından çoğu parçalandı.

Zaytung Değildir!

Antakya Evvel Temmuz Güncesi

Antakya'da her yıl düzenlenen Evvel Temmuz Festivali'ne biz de DÖB'lü öğrenciler olarak katıldık. Festivalde stand açarken festival öncesinde ve festival sırasında da düzenlenen çeşitli etkinliklere katıldık.

9 Temmuz Salı günü Samandağ Yeni Çarşı Kompleksi'nde ilk gösterimi yapılan Emel Anne belgeselini DÖB olarak izlemeye gittik. Belgesel, Gezi Ayaklanması'dan katledilen Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Anne'nin, Ali İsmail'in ölümsüzleşmesinden bu yana yürüttüğü mücadeleyi ve Ali İsmail Korkmaz Vakfı'nın kuruluşunu anlatıyordu.

10 Temmuz'da ise saat 18.00'de Ali İsmail'in mezar başı anmasına Ali İsmail'in yakınları ve Antakya halkı ile birlikte katıldık. Akşam saat 20.00'de anma, Moğollar konseriyle devam etti. Konser alanına "Ali İsmail Korkmaz Ölümsüzdür", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarıyla giriş yaptık. Sümerler Amfi Tiyatro'da gerçekleşen anma etkinliği binlerce insanın coşkulu katılımı ile gerçekleşti.

ALİKEV'in gerçekleştirdiği anmada Ali İsmail Korkmaz'ın abisi, annesi ve babası söz aldı, gelenleri selamladı, Ali İsmail'in mücadelesini büyütme davet etti. Konuşmaların ardından ALİKEV Müzik Topluluğu sahne aldı. Sonrasında Moğollar grubu sahneye çıktı ve Ali İsmail için şarkılar söyledi. Konser bo-

yunca "Ali İsmail Ölümsüzdür", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları sık sık atıldı. Coşkuyla geçen konserin ardından anma etkinliği sona erdi.

1 Temmuz Perşembe günü Evvel Temmuz Festivali için hazırlıklara, sabah erken saatlerde eşyalarımızı festival alanına getirerek başladık. Gün içinde Samandağ Merkez'de esnaflara gazete dağıtımını yaptıktan sonra festival alanına döndük. Sonrasında akşam saat 17.00'de "Düvarları Delen Çizgiler" adlı karikatür sergisine katıldık. Sergide, farklı cezaevlerinden tutsaklardan gelen "özgürlük" temalı karikatürler yer aldı. Sergi sonrasında da "Ülkemizde İnsan Hakları ve Mahpuslar" adlı panele katıldık.

Panelden sonra saat 19.00'da festival alanında standlarımızı kurduk. Konserler başlamadan önce Hatay Valiliği tarafından 16 Temmuz günü Samandağ Sahilde gerçekleştirilmesi planlanan Grup Yorum konserinin yasaklanmasını protesto etmek için, açık grevi yapan Halk Cephesi üyeleri Devrim Deniz Karataş, Sever Işık, Furkan Ersöz'ün standlarına saldıran polis 3 devrimciyi gözaltına aldı. Bu sırada gözaltılara müdahale eden festival tertip komitesinden Talat Oruç, Devrimci Parti'den Çağlar Deniz Gündüz, Ulaş Budak ve bir Yeni Demokrasi okuru gözaltına alındı, saldırının ardından polis standlarımızdaki elektriği kesti. Bu saldırıyı protesto

etmek için alanda sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Konser boyunca alanın girişinde Sabırsızlık Zamanı fanzinimizi ve panel bildirilerimizi dağıttık. Konser çıkışında da fanzin ve gazete dağıtımını yaptık. Yeni Türkü konserinin ardından festivalin ilk günü sona erdi.

2 Temmuz Cuma günü festival her gün olduğu gibi bizler için yine erken başladı. Sabah erken kalkıp kahvaltımızı yaptıktan sonra politik çalışmalarımıza geçtik.

Kadın mücadelesine dair farklı başlıkları tartıştığımız çalışmaların ardından saat 13.00'de Samandağ Çarşı'da düzenlediğimiz "Yeni Evrenin Devrimlerinde Gençlik ve Ne Yapmalı" başlıklı panelimize geçtik. Panelde söz alan bir DÖB'lü öğrenci öncelikle katılımcıları selamladıktan sonra, bugün devrimci güçlere yönelik gerçekleşen saldırılara değindi, festivale yönelik faşist devletin baskılarını da anlattı. Daha sonra sözü alan başka bir DÖB'lü öğrenci Yeni Evre ve tam ilhak başlıklarını anlattı. Sunumun ardından söz alan diğer panelist, bugün dünya genelinde gözle görülür bir yükseliş gösteren ayaklanmalar ve devrimlere dikkat çekti. Occupy Hareketi'nden Arap Devrimleri'ne, oradan Gezi'ye ve Fransa, İran, Sudan'a kadar yükselen ayaklanma ve isyan dalgasına değinen panelist, ne yapmalı başlığında gençliğin yeni kitle hareketini daha iyi çözülmesi gerektiğini ve buna göre

yaratıcı pratikler sergilemesi gerektiğini belirtti. Panel, sunumların ardından soru-cevap bölümü yapılarak sona erdi.

Panelin bitiminin ardından Samandağ Çarşı'da Mücadele Birliği Gazetesi ve Önsöz Der-gisi dağıtımını yaptık. Mücadele Birliği Gazetesi dağıtımını yapan DÖB'lü öğrencileri durduran polisler kimlik bahanesiyle çalışmamızı engellemeye çalıştı. Fakat bizler çalışmamızı kararlılıkla sürdürdük. Yayın dağıtımlarının ardından festival

alanına geçtik. Ve etkinlikten sonra polisler bugüne daha fazla yığınak yaptığını fark ettik.

Standımızı kurup, çalışmalarımıza başladığımızda polisler dünkü saldırılarına karşı akşam saat 21.30'da devrimci kurumların ortak örgütlediği Antakya Devrimci Güç Birliği adına polisler saldırılarını teşhir etmek için eylem yaptılar.

Polis devrimci kurumların çalışmalara

Engellemek istediği için eyleme sert bir şekilde saldırdı, 8 kişiyi gözaltına aldı, bazı devrimci kurumların standlarını dağıttı.

Saldırının ardından tekrardan toparlanan devrimciler halka bu saldırıları ajitasyon konuşmalarıyla teşhir etti, dağılan standlar devrimci dayanışmayla tekrardan kuruldu. Sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atıldı. Gazete dağıtımları, kitle çalışması polisler saldırılarına rağmen konser bitene kadar sürdü.

Etkinliğin bitiminin ardından standlarımızı diğer gün tekrardan kurmak üzere topladık. Gözaltına alınanlar ise gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

Geleceksizliğin Bireysel İsyanı

Ataması yapılmayan bir öğretmen daha intihar etti...

Mardin'in Midyat ilçesinde yaşayan 35 yaşındaki sınıf öğretmeni Güler Adam, yaşamına son verdi. Son girdiği KPSS ile de atanamayan Güler, psikolojik sorunlar yaşamaya başladı ve bir mektup yahut not dahi bırakmadan yaşamına son verdi...

Daha iyi bir yaşam için bile değil, yaşamlarını idame ettirebilmek için umutlar besleyen, hayallerini gerçekleştirmek isteyen, yaşamda ben de varım diyerek eğitim hayatına atılan gençler, eğitimin sona ermesi ile beraber tüm hayallerinin de sonuna geliyorlar.

İşsizlik, atanamama, mesleği harici işler yapma... Okulu bitiren gençlerin ço-

ğunun başının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor... Üniversite mezunu gençler inşaat ve tarım işçiliği, garsonluk vb hangi alanda iş bulabilirse o alanda çalışmak zorunda kalıyor.

"Devlet herkese iş bulmak zorunda değil", "gençler iş beğenmiyor" diyen sermaye, yeni gelecek neslin artık birer birer dahi değil, onar onar yok oluşunu gözünü dahi kırpmadan izliyor...

Genç nüfusun oldukça yoğun olduğu coğrafyamızda, gençlik artık yaşamdan ve gelecekten umudunu kesmiş durumda. İşsizlik korkusu ile uzmanı olmadığı her işi yaparak hayata tutunmaya çalışan gençler de iş cinayetlerine kurban gidiyor ardi ardına. Gençliğimizi yok etmemek için sermaye sınıfını yok etmeliyiz...

"Hayaller İstanbul, İzmir; Hayatlar BİM, A-101"

17 Temmuz günü Kadıköy Kalkhedon Meydanı'nda eğitim ve sınav sistemini protesto etmek için oturma eylemi yapan Dev-Lis'ten 5 öğrenci, çevik kuvvet polislerinin saldırısına uğradı.

"Hayat 3 saate sığar mı?", "Hayaller İstanbul, İzmir; Hayatlar BİM, A-101" pankartlarıyla oturma eylemi yapan liseliler, Türkiye'deki eğitim ve sınav sisteminin hayatlarını kararttığını belirterek "Bilimsel eğitim alamıyoruz, sınav sistemi nedeniyle kalp krizi geçiren, psikolojik sorunlar yaşayan, yaşa-

mına son veren arkadaşlarımız var. Biz böyle bir eğitim ve sınav sistemini kabul etmiyoruz" dediler.

Kısa bir süre sonra çevik kuvvet polisleri "Açıklamanızı yaptıysanız dağılın" diyerek tehdit etmeye başladı. Gençler pankartlarını alarak yürüyüşe geçmek isteyince çevik kuvvetin saldırısına uğradı. 5 lise ve HDP

Milletvekili Musa Piroğlu'nun etrafı kalkanlarla sarıldı. Öğrenciler gözaltına alınırken çevredeki halk da liselilere destek verdi, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları atarak tepkilerini dile getirdi.

Polisin saldırısı çevredekiler tarafından uzun süre alkışlarla ve konuşmalarla protesto edildi.

20 Saat Çalıştırılan Stajyer Hayatını Kaybetti

Piri Reis Üniversitesi Deniz Ulaştırma İşletme Mühendisliği'nde öğrenci olan 19 yaşındaki Mustafa Koç, staj yaptığı GANNET S gemisinde ölü bulundu.

Günde ortalama 20 saat çalıştırılan genç denizciye kimyasal kalıntılar bulunan tanklar bile temizletilmeyi. Yapmaması gereken bir çok işi yaptığı öğrenilen Mustafa, hiç bir sağlık problemi yokken, akciğer enfeksiyonundan yaşamını yitirdi.

Hindistan Cibuti arasındaki yolculukta kamarası başkalarına verildiği için 45 derece sıcaklıkta bir yerde uyumak zorunda kalan Mustafa, 18 gün boyunca gemide stajyerlerin temizlemesinin yasak olduğu, 20 metre derinliğindeki 50 derece olan bir tankı temizlemek dahil pek çok benzer işi yapmak zorunda kalmıştı.

11 Temmuz sabaha karşı 04.00 civarında uyandırılmayan, 08.00'de yeniden uyandırılmak istendiğinde ise öldüğü anlaşılan Mustafa'nın, öncesinde hiçbir sağlık sorunu olmadığı öğreniliyor. Cibuti'de yapılan otopsi sonucuna göre Mustafa akciğer enfeksiyonu yüzünden hayatını kaybetti. Gerçekte ise stajyer öğrencilerin yoğun emek sömürsü nedeniyle öldü...

Stajyerliğin meslek öğrenme, deneyim kazanma değil, ücretsiz emek sömürsü anlamına geldiği bilinen bir gerçek. Meslek liselerinin, teknik okulların, yüksek okulların yaygınlaştırılması ve zorunlu stajlarla, sermaye ücretsiz ya

da yok denecek kadar düşük ücretlerle emek sömürsünü çocuklar ve gençler üzerinde yoğunlaştırıyor. Gençler, yaşamlarının en verimli çağlarında, daha iyi bir gelecek elde edebilmek adına emeklerini sermayeye karşılıksız olarak sunarlar, sermaye de bundan sonuna kadar faydalanıyor.

Emeğimizin, sağlığımızın ve yaşamlarımızın gaspçısı kapitalist sistemi yıkalım.

Cezayir'de Öğretmen Ve Öğrenciler: "Siyasi Tutsaklara Özgürlük"

Cezayir'de öğrenciler ve öğretmenler, son 20 haftadır her Cuma başkent Cezayir'in sokaklarına çıkarak rejim

değişikliği istiyorlar.

5 Temmuz günü yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüşte rejim değişikliği ve siyasi tutsakların serbest bırakılması talepleri öne çıktı. Sık sık, "Sistem defol", "Özgür ve demokratik Cezayir" sloganları atıldı.

Öğrenciler ve öğretmenler 28 Haziran günü de sokaklara çıkmıştı. Önceki haftalarda ise her eyleme polis saldırmış, gözaltına alınanlar olmuştu. Kısa bir süre önce de Amazig (berberi halkı) bayrağını açtıkları için 30 kişi tutuklanmıştı. O yüzden eyleme çıkanların taleplerinin başında "siyasi tutsaklara özgürlük" geliyor.

Aylarca süren protesto eylemlerinin ardından 2 Nisan günü, 20 yıl

boyunca iktidarda kalan Abdülaziz Buteflika istifa etmek zorunda kalmıştı. Vekili olan BinSalih ise halkın taleplerini kabul etmiyor.

Halk hareketi, geçiş sürecinin devreye konulması, hükümette ve parlamentoda Buteflika'ya bağlı tüm üyelerin süreç dışına çıkarılması ve cumhurbaşkanlığı seçiminden önce geçiş kurumunun ülkeyi reformdan geçirmesini talep ediyor; mevcut yapı ile seçimlere gidilmesini reddediyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin 4 Temmuz'da yapılması öngörülmüyordu ancak halk tarafından reddedilmesi ve aday olmaması nedeniyle iptal edildi.

Yargıda Önemli Reform: Tutukluluk Kararı Çıkması İçin Olayın Trending Topic'de Kalması Gereken Süre 24 Saatten 12 Saate İniyor... Zaytung

Dubai Emiri El-Maktum, İngiltere'ye Kaçan Eşine Seslendi: "Bi ara bizim İstanbul'daki konsolosluga uğra da şu boşanma işlerini halledelim... Bitanem..."

Zaytung

SABRİMIZI SINIYORLAR!

11 Temmuz günü Antakya'nın Samandağ ilçesinde başlayan Evvel Temmuz Festivali'nin, neredeyse hemen her günü polis saldırılarıyla geçti.

Evvel Temmuz Festivali, Hasat Bayramı, Bereket Bayramı olarak 4000 yıl-

mesi sebebiyle epey hareketli geçti. Bir taraftan stantlar kurulup, konserler, paneller düzenlenirken, diğer taraftan protesto eylemleri ve polis saldırıları, gözaltı-

lar birkaç saat içerisinde serbest bırakıldı.

Üçüncü gün ise yine Antakya Devrimci Güç

Bu kadar yoğun polis tacizine, saldırılarına rağmen bizler standlarımızda Mücadele Birliği gazetemizi, Devrimci Öğrenci Birliği'nin çıkardığı Sabırsızlık Zamanı fanzinini, Önsöz Kültür Sanat dergisini ve Ayışığı kitaplığından çıkan kitaplarımızın dağıtımını yaparak, insanlarla bire bir temas ederek festivali tamamladık.

16 yıldır 4 gün süreyle yapılan festivale ek olarak yapılan Grup Yorum konserinin Hatay Valiliği tarafından yasaklanması, Samandağ'da büyük tepkilere neden olmuştu. 16 Temmuz gününe gelene kadar her gün stantlara gelen halk, konseri sorup durdu.

16 Temmuz akşamı da Samandağ Deniz Mahallesi Hızır Parkı'nda Yorum yasağını protesto etmek isteyenlere polis saldırdı. Polisin gençleri gözaltına almasına tepki gösteren halka da saldıran polis, 12 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar ertesi gün öğle saatlerinde serbest bırakıldı.

Antakya'da devrimcilerin oluşturduğu Devrimci Güç Birliği, saldırının hemen ar-

dından bir çağrı yaparak "Polis Antakya Devrimci Güç Birliği'ne saldırmaktadır. Bütün halkımızı dayanışmaya çağırıyoruz. Yaşasın devrimci dayanışma" dedi.

Grup Yorum da twitter hesabından yaptığı açıklamada, "34 yıldır direniyoruz, bugün de direneceğiz. Şimdiye kadar hiçbir baskı bizi yıldıramadı, bu baskılar da bizleri yıldıramayacak. Gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılsın!" dedi.

Antakya Devrimci Güç Birliği, saldırı öncesinde de Samandağ'da pankart asmış ve "Evvel Temmuz Festivali Halkındır, Halkın Kalacak... Yaşasın Evvel Temmuz... Yaşasın Devrimci Dayanışma..." demişti.

Mücadele Birliği Platformu olarak tekrar haykırıyoruz. Dillerimizi, kültürümüzü, işçileri, emekçileri, kadınları savunmak için her zaman halklarımızın yanında olacağımızı söylüyoruz. Yaşasın Evvel Temmuz!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU / ANTAKYA

Gaoussou Diavara- Amilkar Kabral'ın Anısına

...Konusurdun sen
Ve yanardı yürekler
Savaşın müziğiyle mest.
Zırlı arabaların uğultusu
infilaklar
ve makinelerin takırtısı
ve kurşunun ışıltısı
ve dikenli tellerin çatırtısı
ve zafer çiğliğiyle...

...Bir canavara döndü onlar.
Sen gözü peçke yaşamaktaydın
Geberiyordu onlar korkudan
Sen cisimleşmiş akıldın
Akılsızlıktı onlara egemen olan.
Öldürdüler seni
Fakat al kanın atardamarlarımızda
ateşle fışkırıyor.
Ve yüzün tekrarlandı
milyonlarca yüzde.

Ve vücudun bir parçası oldu
toprağımızın
onun taşısın sen, toprağı ve kumu.
Ellerin canlanacak,
Ve yoğuracak balçığını geleceğin.
Ve biz, yeni bir yaşam yapacağız
ondan.

Yüreğin canlanacak
ve başlayacak
savaşarak geri almaya özgürlük,
aşk ve iyilik zamanını.
Gözlerin canlanacak
Ve görecekler şafağın doğuşunu
altın bir alev içinde ufuktan.
Cesedinin üstünde yemin ederim
her şeyimi vereceğim
en uzak köşesinde toprağımızın
son zincir halkası
parçalanana kadar...
Nerede güneş gülümseyiş
ve türküler varsa
ve uç veren filiz;
orada sen canlısın Amilkar...

ODTÜ'lüler Rektörlük Önünde

ODTÜ'de Kavaklık alanda yapılacak istenen KYK yurduna karşı 55 gündür nöbette olan öğrencilere saldıran polis, öğrencileri alandan uzaklaştırdı ve iş makineleri ile ağaç kesimi başladı.

8 Temmuz günü yaşanan saldırılarda iş kamyonunun önüne geçen bir DÖB'lü öğrenci gözaltına alınırken, öğrenciler saat 12.00'de Kavaklık alanda basın açıklaması yapacaklarını duyurarak herkesi desteğe çağırdılar.

Bu esnada Çankaya Belediyesi'nden yapının ruhsatsız olduğu gerekçesi ile denetime gelen görevliler de polis tarafından kampüse alınmadı. Belediye, "Kavaklık'ta parsellasyon yok, arsa şu anda kadastral parsel numunda. Kazı izni ve inşaat ruhsatı yok. ODTÜ İmar Planına göre bu işlemleri yapmaya yetkili olan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan da bunlar alınmış değil. Bu tespitler üzerine denetim yapmaya gelen belediyemiz görevlileri yani resmi kamu görevlileri

rektörün talimatıyla kampüse sokulmuyor ve görev yapmaları engelleniyor. Arkadaşlarımız bilahare kampüse girebiliyor ve tespitlerini yapıyor. Bütün bu hukuksuzluklar kabul edilemez" açıklaması yaptı.

Kesimin yapıldığı alanın önünde açıklama için toplanan öğrenciler, bu yaşananın ekolojik bir katliam ve ODTÜ'yü dize getirmek için yapılan politik bir saldırı olduğunu söylediler. Öğrenciler, "Gözaltındaki arkadaşlarımız bırakılmalıdır; polis üniversiteyi terk etmelidir; ODTÜ yönetimi polis ile iş birliğine son vermelidir; KYK yurdunun yapımı iptal edilmelidir;

ODTÜ yurdunun yönetimi ODTÜ'ye ait olmalıdır" diye taleplerini sıraladılar.

Rektörü alana çağıran öğrenciler, bir süre sonra "Rektör gelmezse, biz gideriz" diyerek Rektörlük önüne sloganlarla yürüyüşe geçti.

"Biz Her Ay Buraya Gelmek Zorunda Mıyız?" söylemini yinleyen öğrenciler, sloganlarla Rektörlük önünde beklemeye başladılar. Bir süre sonra gelerek öğrencilere hitap eden CHP Milletvekili Gamze Taşçer, "Rektörlükle görüştim. Rektörlük ağaç kesiminin durduğunu söyledi. Gözaltılar serbest bırakılacak. Belediye görevlileri inşaat alanını mühürleyecek" dedi.

Öğrenciler ise, ağaç kıyımının devam ettiğini, kesim durana kadar rektörlük önünden ayrılmayacaklarını vurguladı. Gözaltına alınan DÖB'lü öğrenci ise serbest bırakıldı.

Öğrenciler Rektörlük önünde uzun saatler beklemeyi sürdürdüler.

"Kökler Direnişe Çağırıyor"

ODTÜ kampüsünde Kavaklık alanına yapılacak istenen KYK yurduna karşı ODTÜ'lülerin sürdürdüğü eylemlerin 61. gününde ODTÜ'lü öğrenciler ve mezunlar, "Kökler Direnişe Çağırıyor" diyerek bir eylem yaptılar.

14 Temmuz Pazar günü olacak eylem için yapılan çağrıya yüzlerce kişi yanıt verdi. Kızının ölümünün aydınlatılmasını isteyen Rabia Naz'ın babası Şaban Vatan'ın da katılacağını önceden duyurmuş hatta öldürülen çocuklar için fidan dikilmesi çağrısını yapmıştı.

Saat 14.00'te ODTÜ'lüler, Yüzüncü Yıl Mahallesi üzerinden sloganlarla yaptıkları yürüyüşle A4 kapısına geldi. Girişte polisin engelleme girişimi olsa da öğrencilerin kararlı duruşu ile geri çekilmek zorunda kaldı. Yürüyüş, kampüsün içinde bekleyen kitlenin de katılımıyla birlikte iyice kalabalıklaştı. Yürüyüş sırasında davul eşliğinde "Gündoğdu Marşı" okundu, "Verşan Kök ODTÜ'ye rektör olamaz", "ODTÜ'de KYK istemiyoruz" ve "ODTÜ'ye yurdu ODTÜ'lüler yapar" sloganları atıldı.

Kavaklık'ta sona eren yürüyüşten sonra bir açıklama yapılarak KYK'nın öğrenciler üzerinde baskı kurmak ve dinci-gerici politikaları icra etmek için kullanılan bir araç olduğu söylendi; ağaçların kesilmesinin yanı sıra, bu politikaya karşı çıktıkları vurgulandı.

"ODTÜ'yü sermayenin malı haline getirmeye çalışan, özellikle son 1 yılda her fırsatta polisi kampüse alan, öğrencilerin, öğretim görevlilerinin yerlerde sürüklenmesine, gözaltına alınmasına neden olan, AKP'nin truva atları ile ODTÜ'ye gelineğine saldıran başta Verşan Kök olmak üzere bu kararlara imza atan Üniversite Yönetim Kurulu derhal istifa etmelidir" diyen öğrenciler "ODTÜ Hasan Tanların, Verşan Köklerin değil; bozkırı yeşertenlerin; bilimi, özgürlüğü, direnişi ODTÜ'nün köklerine kazıyan Sinan Cemgillerin, Hüseyin Cevahirlerin okuldur" dedi.

Yapılan basın açıklamasının ardından Rabia Naz'ın babası Şaban Vatan da konuşma yaptı; "sizler burada ODTÜ'de yeşillik, yaşam mücadelesi veren gençlerimiz; sizler ODTÜ'de Rabia Naz'ın da sesi oldunuz. Rabia Naz Vatan, 11 yaşında canice canına kıyılan, siyasi emeller için örtbas edilen bir masum çocuk. Ve Rabia Naz, bütün insanlığın adaletini temsil ediyor bugün ülkemizde. Bugün yaşadığımız durumda, Rabia Naz'a adalet arayışı içerisinde birçok adletsizlikle karşı karşıya kaldık ve bugüne kadar birçok durumlarda mücadelesini verdik. Ben Rabia Naz'ın babası olarak siz değerli pırlanta gibi gençlerimize minnettarım" dedi ve buraya Rabia Naz'ı için ODTÜ Kampüsü'ne bir fidan dikmeye geldiğini söyledi ve fidanını dikti.

"ODTÜ Seninleyiz"

8 Temmuz günü ODTÜ'de öğrencilere ve Kavaklık alana yapılan saldırının ardından bu saldırıyı protesto etmek için İstanbul'daki üniversite öğrencileri Kadıköy'de bir araya geldi.

"Direniş ODTÜ Seninleyiz" pankartı açan üniversite öğrencileri, Yeldeğirmeni'nden Boğa Heykeli'ne, buradan da Süreyya Operası

doğru sloganlar, alkışlar ve ışıklarla yürüyerek Mehmet Ayvalıtış Parkı'nda bir basın açıklaması yaptılar.

Açıklamanın ardından Çav Bella Marşını söyleyerek tekrar yürüyüşe geçen üniversitelilere Bahariye Caddesi üzerinde polis saldırdı.

Biber gazı ve plastik mermiyle saldıran polis öğrencileri dağıtarak gözaltına aldı.

"TİS Şartları Uygulansın!"

Maltepe Belediyesi'nde işçiler 8 ay önce ilk kez imzalanan Toplu İş Sözleşmesine sevinmişlerdi. DİSK/Genel İş Sendikası'nda örgütlenerek çoğunluğu sağlayan işçiler, ilk kez bir TİS ile haklarının garanti altına alınmış olmasına sevinmişlerdi.

Fakat işler hiç beklemedikleri gibi olmadı. Tanımlarında, işçilerin iş kıyafetlerinde "Daima Sevgi Kazanacak" yazan CHP'li Maltepe Belediyesi yönetimi, 8 aydır TİS ile kazanılmış haklarını işçilere vermiyor.

Maltepe Belediyesi'nde örgütlü olan DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube üyesi işçiler, 8 ay önce imzalanan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) şartlarının yerine getirilmemesi üzerine 19 Temmuz günü saat 02.00 itibarıyla iş bırakarak Gülsuyu'nda bulunan Temizlik İşleri Müdürlüğü Şantiyesinde toplandı. Vardiyası gelen işçiler de görev yerlerine gitmeyerek şantiyeye geldi.

Sabah erken saatlerden itibaren DİSK'e bağlı Genel İş Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyeleri demokratik kitle örgütleri çevrede bulunan dernek ve kurumlar dayanışmaya gelmeye başladı. İşçiler sık sık "Sözleşme Hakları Uygulansın", "Direne Direne Ka-

zanacağız", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yılgınlık Yok Direniş Var" sloganları atarak halay çekti.

Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube Başkanı Yenigül Özen Dolgun, burada yaptığı konuşmada "8 ay önce imzalamış olduğumuz toplu sözleşme haklarımızın uygulanmaması nedeniyle iş bıraktık. Emegimizin karşılığı haklarımızı, geleceğimize sahip çıkmak için yasal olan iş bırakma hakkımızı kullanıyoruz. Gece 02.00 itibarıyla iş bırakmış bulunuyoruz. Kasım ayında Maltepe Belediyesi'nin iştiraki olan MATAŞ AŞ ve MATEĞ AŞ ile toplusözleşme masasına oturduk ve bir sözleşme imzalandık.

İmzalanan toplu iş sözleşmesinde 2019 ve 2020 yılı asgari ücret farklarının işçilere yansıtılması, haftalık çalışma saatinin 45 saatten 40 saate indirilmesi, yılbaşında gıda desteği, yazlık ve kışlık kıyafet desteği, gibi maddeler yer alıyor. En önemli maddeler olan asgari ücret farklarımız halen uygulanmadı, bunun yanında haftalık çalışma saatinin 40 saatle sınırlandırılması şartlarına uyulmadı. Arkadaşlarımız halen 45 saat çalışmak zorunda kalıyor, görevlendirmelerle ilgili problemler yaşıyoruz. Bu nedenle de iş bıraktık. Sözleşme şartlarımız sağlanıncaya kadar iş bırakma eylemimiz kararlılıkla birlik ve dayanışma içinde sürecektir" dedi.

İşçiler, "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yılgınlık Yok Direniş Var" sloganları atarak ve halay çekerek Gülsuyu Temizlik İşleri Müdürlüğü Şantiyesinde eylemi sürdürüyor.

Gargill İşçileri 449. Gününde İşe İadeyi Kazandı!

Tek Gıda İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılmalarının ardından Gargill işçileri, 449 gündür sürdürdükleri hukuk mücadelesini kazandılar.

Sendikal faaliyet yürüttükleri için işten çıkarılmaları nedeniyle açtıkları işe iade davası 10 Temmuz günü görülen Gargill işçileri davayı kazandı.

Orhangazi Adliyesi önünde açıklama yapan Tek Gıda İş Sendikası, bilirkişinin işçilerin ekonomik daralma nedeniyle değil, sendikal faaliyet yürüttükleri için işten çıkarıldıkları yönünde verdiği rapor göz önünde bulundurulularak işçilerin işe iadelerine karar verildiğini duyurdu.

Yapılan açıklamada "Mücadelemize sonuna kadar destek veren Tek Gıda İş Sendikamıza, hukukçularımıza teşekkür ediyoruz. Şimdi Gargill yönetiminin 20 günlük bir yasal hakkı var, eğer tazminatları ödeyip işçileri işe almama gibi bir tutum içerisine girerlerse, bilsinler ki biz İstanbul'a gelip o Gargill Genel Merkezi önünde yatacağız. Anayasal hakkımızı kullandık ve bu haktan vazgeçmeyeceğiz" denildi.

Mahkeme işten atılan 14 işçi için Gargill'in işçi başına 4 maaş tutarı net, ayrıca 12, 13 ve 14 brüt maaş tutarında sendikal tazminat ödemesi kararı verdi.

Gargill işçileri, "Şimdi sıra fabrikaya girip çalışmakta" derken, eğer işe almazlarsa İstanbul'da bulunan Gargill Türkiye Genel Merkezi önünde eylemi sürdüreceklerini söylediler.

Kıbrıs'ta Doktorlar Grevdeydi

Güney Kıbrıs'ta kamuda çalışan Pasyki Sendikası üyesi doktorlar, kamu hastanelerindeki personel azlığı nedeni ile halk sağlığının riske atıldığını belirterek 24 saatlik greve çıktılar.

9 Temmuz günü sabah saat 07.00'den itibaren greve başlayan doktorlar, kamu hastanelerindeki A&E departmanında çalışan doktorlarının aylardır ara vermeden, tıbbi hatalar yapma riskini de alarak çalıştıklarını söylüyorlar.

Sağlık Bakanı ise grev için hiçbir gerekçe bulunmadığını iddia ederken, doktorların personel eksikliği nedeni ile uzun saatler çalışmak durumunda kalmalarını ve böylece hem kendilerinin, hem de tedavi ettikleri hastaların sağlıklarını riske atmalarını yeterli bir neden olarak görmediğini itiraf etmiş oldu.

Pasyki Sendikası yetkilileri ise, sağlık bakanlığının kamuda görev alan doktorların sorunları ile ilgili defalarca bilgilendirildiğini ve sorunların çözülmemesi durumunda çok sayıda doktorun devlet hastanelerinden ayrılacağı konusunda uyarıldığını, ancak ne yazık ki grev kararının alınmasından sonra harekete geçildiğini belirttiler.

Grev kararı alınmasının ardından 6 Temmuz Cumartesi günü bir toplantı düzenleyen bakanlık yetkilileri, pratisyen hekimlerin A&E departmanlarında yardımcı olarak görevlendirilmesini önerdi.

Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Güney Kıbrıs'ta da sermaye odaklı devlet politikaları ile eğitimden sağlığa her alandaki kamusal harcamaları kısıtlıyor ve özel sektöre devredilip kar odaklı işletmelere dönüşüyor. Bu da yaşanan sorunların başlıca nedeni.

73 Yaşında Sokakta

Tekirdağ'da el arabası ile kağıt toplayan 73 yaşındaki Mustafa Çelik, 10 Temmuz gecesi otomobil çarpması sonucu hayatını kaybetti...

Kazayı yapan aracın yoldan çekilmesi ve cesedin kaldırılması ile trafik normal akışına döndü, soruşturma sürüyor.

Ne kadar sıradan...

Cesedi yoldan kaldırı, arabayı çek ve her şey kaldığı yerden devam etsin...

Çevrenize bakın... Hangi sektörde çalışırsa çalışsın, insanlar bir makine dişlisi gibi sürekli çalışıyorlar. Silkeleyip yapım amacının çalışmak olmadığını bir dünyayı anlatma gayretine girişseniz de, gözü hep saatindeki akrep yelkovan dansıdır. Geç kalyordur hep bir şeylere. Sonra çalışmaktan yorgun düşen bedenleri, bir anlık dalgınlıkla iş yerinde, sokakta yahut evde yere serilirler.

Bir insanı gecenin bir yarısı 73 yaşında sokak sokak gezdiren, çalışmak zorunda bırakan sisteme karşı savaşı yükseltmek şarttır.

Hayatları boyunca en temel ihtiyaçları uğruna ölesiye çalışan insanlara başka bir dünyanın mümkün olduğunu göstermeliyiz. Yılmadan yorulmadan umudun nereden doğacağını anlatmalıyız.

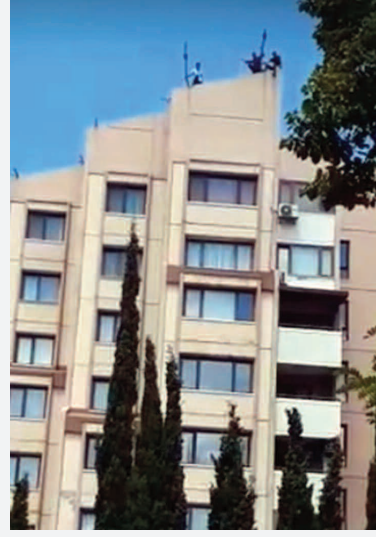

Maaşlarını İsteyince "Terörist" İlan Edildiler

İstanbul Acıbadem'de bir binanın yapımında çalışan işçiler, iki aydır maaş alamadılar. Alacaklarını istediklerinde ise "terörist" denilerek ihbar edildiler. İşçiler, en sonunda 18 Temmuz günü çalıştıkları binanın çatısına çıkarak eylem yaptılar.

Dev Yapı İş Sendikası, sosyal medya hesaplarından yaptığı paylaşım, işçilerin ücretlerini alamadıkları için, alacaklarını istediklerinde ise "terörist" ilan edilerek karakola şikayet edildiklerini duyurdu.

İşçilerle iletişime geçen sendika temsilcileri, Dekorist firması bünyesinde çalışan işçilerin aylardır beş kuruş para almadan çalıştıklarını öğrendi. Sendika, "Bina sakinleri tarafından iş durdurulunca firma 'zarar ettim' diyerek işçilere para vermiyor. İşçiler alacaklarını isteyince 'bunlar terörist' diyerek karakola şikayet ediyor. 3 gün önce karakola gidip ifade veren işçiler, bugün çalıştıkları yere tekrar gelerek paralarını almadan gitmeyeceklerini belirtiyor. İşçilerin yanında olduğumuzu belirtiyor ve hak arayan herkese

ve işçilerin memleketinden doğru yapılan terörist yaftasını kabul etmiyoruz. İşçi arkadaşlarımız sahipsiz değiliz:

Paralarım almak için her türlü diyalog yöntemini uygulayan işçilere cevap vermeyen ve bilindik patron küstahlığını uygulayanlar şunu bilsinler ki işçiler birlik olunca bu yöntemleri boşa çıkar ve yalanları suratlarında patlar. Köle değiliz, emeğimizin hakkını istiyoruz alacağız.

İnşaatlarda örgütlülük düzeyi çok düşük olduğunda bu tarz bireysel ve kötü sonuçlar doğuracak eylemler ortaya çıkmaktadır. Bu alanda mücadele yürüten kurumlar olarak örgütlülüğümüzü yükseltecek ve işçileri sahipsiz bırakmayacağız" diyerek açıklama yaptı.

Çatıya çıkarak eylem yapan işçiler öğle saatlerinde gözaltına alındılar. Karakola götürülen işçiler de patronlardan şikayetçi oldukları birkaç saat sonra serbest bırakılan işçilerle görüşen patronlar, şikayetlerini geri çekmeleri karşılığında ücretlerini 2 taksit halinde ödeyecekleri sözünü verdiler.

PETLAS/AKO İşçileri Örgütlendi, İşten Atıldı

Kırşehir Belediyesi'nde örgütlenen Nakliyat İş Sendikası, çoğunluğu sağlayınca 12 Temmuz günü bakanlığa yetki için başvurmuştu. Bunun üzerine sendikaya üye olan işçiler istifa zorlandı, baskı ile e-devlet şifresi istendi, tehditlere maruz kaldı ve sonunda 47 işçi işten atıldı...

Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Petlas İnsan Kaynakları Müdürü ve Kırşehir Belediye Başkan Yardımcısı Nuri Araz ile birlikte 16 Temmuz Salı günü Kırşehir Belediye Başkanlığında bir görüşme yaparak işçilerin geri alınmasını istedi.

Atılan işçilerin geri alınması, sendikanın muhatap kabul edilmesi ve yasal sürece saygılı olunması istenen görüşmede patronlar talepleri kabul etmedi.

Petlas patronu, işçilerin çalıştığı AKO'nun kapatıldığını, tüm işçilerin Petro-Kimya işkolundaki TITİZ adlı yeni bir taşeron firmaya geçireceğini, atılan işçilerin de orada işbaşı yapabileceklerini söyledi. İşçilerin işkolu değişikliğinin sendikanın yetkisini boşa çıkaracağı için işçiler ve sendika bu teklifi kabul etmedi. İşçiler, saat 17.00'de Petlas Fabrika önünde bir basın açıklaması yaparak eylem başlattı.

Petlas'ın özelleştirilmesinin ardından işçilerin taşeron şirketler aracılığıyla asgari ücretle günde 14-15 saat çalıştırıldığını söyleyen Küçükosmanoğlu, Petlas'ın kendi işçilerinin sendikalı olduğunu, nakliye işlerini yapan AKO işçilerinin ise sendikası olmadığını belirtti. "Atılan işçiler işe geri alınana, işçiler insanca çalışma koşulları ve insanca yaşayabilecekleri bir ücret alana kadar direnişimiz ve mücadelemiz sürecektir" diyen Küçükosmanoğlu, savcılığa suç duyurusunda bulunacaklarını da ekledi.

Basın açıklamasının ardında halaylar ve sloganlarla Petlas Fabrikası önünde eyleme başlandı.

Sibaş İşçilerinden Destek Çağrısı

Eylemlerinin 196. gününde olan Sibaş işçilerini ziyaret eden bir arkadaşımız izlenimlerini paylaşıyor:

"Turşu imal edip, dış piyasaya satan işveren Suat Zeytinoğlu, 80 işçiyi sendikalı olduğu için işten attı. İşten atılan işçiler haklarını aramak isteyerek mahkemeye başvurdu ve davayı kazandı. Henüz olumlu bir yaklaşımda bulunmayan işveren, anlaşılana o ki, itiraz hakkını kullanmak için süresi tamamlanan 12 Temmuz Cuma gününü bekliyor.

Bu süreci zor şartlarda geçiren çoğu kadın işçinin konuşmalarından, kararlı oldukları anlaşılıyor. Direnişleri süresince yöre halkından yeterli desteği göremeyen işçiler, sivil ve siyasi toplum örgütlerinden, ayrıca halktan hatta yurtdışından duyarlı bireylerden destek ve dayanışma görüyor.

Çalışma koşullarının çok sağlıksız olduğunu belirten işçiler, bu nedenle sağlık sorunları yaşadıklarını belirttiler. İmalatın hijyen koşulları gözetilmeden yapıldığını, sadece denetimlerde görüntü vermek amacıyla şekli düzenlemeler yapılarak denetimden sonra eski haline döndüğünü belirttiler.

Direnişlerini dayanışma ile kazanacaklarına inanan işçiler, duyarlı halkı desteğe çağırıyorlar."

"Ne Olursa Olsun

Hakkını Yedirmemelisin"

Merhabalar. 10 aydır servisçilik yapıyorum. Girdiğim günden beri maaşımı hiç zamanında alamadım. Hatta son 3 aydır hiç maaş alamadık.

Colin, Kalyon ve Cengiz ortaklığının havalımanı metro hattının servisçiliğini yapıyoruz, bütün çalışanlarımız mağdur etti bu firma. Geçen ay 45 kişi işi bıraktı, işsizlikten kaynaklı bazı işçiler geri döndüler. Kimsenin maaşı doğru düzgün yatmıyor, "Çarşamba günü" diyor, geçiyor "Cuma günü" diyor, geçiyor. Büyük bir mağduriyet söz konusu. İnsanlar ev kiralarnı, eşten dosttan aldıkları parayla ödemeye çalışıyor, bunları da geri ödemiyor. Verdiği sözleri tutamıyor, toplunda yalancı olarak anılmaya başlıyorlar.

Zor bir dönemden geçiyoruz. İnsanlar emeğin karşılığını alamayınca işi bıraktı. Geçen hafta iş bırakanlar oldu yine. 5 Temmuz günü çalıştığım firmaya ve onun bağlı olduğu ortaklıklara ihtar çıktım

haklarını alabilmek için.

Aynı sorunları yaşayan diğer arkadaşlarla bir araya gelemedim, çünkü akşam 18.00-sabah 06.00 çalışıyorum ve servis çekiyorum. 2300 TL alıyoruz, asgari ücret haftalık 45 saat üzerinden hesaplanır; günlük 7,5 saat yapar bu. Biz 12 saat çalışıp, bunun yanında Pazar günlerinde de sıklıkla zorunlu mesaiye kalıyoruz. Ve Pazar gününün karşılığını maaşa ücret olarak yansıtıyorlar, izinli yazıyorlar. Ayda en az iki Pazar çalıştırıp, ücretimizi ödemiyorlar.

Çektğim servise binen işçiler de 12 saat çalışıyorlar. Pazar mesailerini yansıtılmıyor. Resmi tatil günlerindeki çalışma, maaşa yansıtılmıyor. Ana şirketler kendi çalışanlarına haklarını veriyor, ama taşeronla bağlı olanların haklarını kırarak çalıştırıyor.

Haklarımızı bilmiyoruz. İşsiz kalmaktan korkup sineye çekiyoruz. Tüm bunların çözümü olarak söylüyorum ki, ne olursa olsun hakkını yedirmemelisin. "İşten çıkarılırım", "başım belaya girer", "başka yerde iş bulamam" kaygısını taşıdığımız sürece, ezilmeye sindirilmeye sömürülmeye mahkumuz.

Bir Servis Şoförü

“Birlikte Mücadele Ettik, Direndik ve Kazandık!”

ÖZSÜT'e bağlı STP Gıda San.ve Tic A Ş Adlı merkez kurumsal firmaya ait Özsüt Emar AVİM Şubesi'nde çalışan ve iş akdi fesih edilen Umur Marangoz, 3 Temmuz tarihinde Özsüt Kadıköy Şubesi önünde “Özsüt'te Hak Gaspına Son” yazılı pankart açarak yaşanan işten atma ve hak gasplarına ilişkin basın açıklaması yaptı.

Maaş ve yemek ücretlerinin 2-2,5 ay geriden ödendiğini belirten Marangoz, çalışmış olduğu günlere ilişkin eksik bırakılan haklarının ödenmesi, Özsüt'te yaşanan hak gasplarının sona ermesi ve tüm çalışanların ücret ve haklarının düzenli ödenmesi, haksız ve hukuksuz şekilde işten çıkarılan ya da çıkmak zorunda kalanların tazminatlarının ödenmesi talebinde bulundu. İşten atılan ya da çıkmak zorunda kalan işçilerin de katılımıyla yapılan basın açıklaması sonrasında Marangoz tüm haklarının yatırıldığını duyurdu.

Bu kazanımın ardından Özsüt Kadıköy Şubesi'nde çalışıp maaş ve yemek ücretleri ödenmeyen, işten çıkarılan veya çıkmak zorunda kalan ve ilk defa bir eyleme katılan, ilk kez bir ozaliti tutan işçiler diğer arkadaşlarıyla da bir araya gelerek, tüm haklarının ödenmesi talebiyle 13 Temmuz günü Özsüt Kadıköy Şubesi önünde “Özsüt'te Hak Gaspına Son” yazılı pankart açarak çalışanların maaş, yemek ücreti ve mesailerinin zamanında ve düzenli ödenmesi, işten çıkan ya da çıkmak zorunda kalanların tazminat ve tüm alacaklarının ödenmesi talebiyle bir saatlik bir eylem gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada maaşlarını düzenli alamadıkları için kiralarn ve faturalarını ödeyemediklerini, yemek kartlarına para yatırılmadığı için yemek dahi yiyemediklerini ve bir çok arkadaşlarının işten çıkmak zorunda kaldığını belirttiler. Kırasını ödeyemeyen arkadaşlarının ev sahiplerinin işyerine gelerek kira istediğini, okul masraflarını karşılamak için çalışan iki arkadaşlarının okul harcamı yatıramadığı için eğitimleri bir sene ertelemek zorunda kaldığını söyleyen Özsüt işçileri “Bizlerin maaşlarını, yemek ücretlerini ödemeyen Özsüt sahiplerinden biri ülkenin en pahalı ikinci yalısında oturuyor, bir diğer sahibinin malikaneleri var. Milyonlarla oynayanlar çalışanların iş kurşuluk hakkını gasp etmekte diremiyor” dedi.

Özsüt ise finansal kriz olduğu gerekçeyle ödemelerin tümünü yapamayacakla-

rını, belirterek önce 16 Temmuz günü, daha sonrasında ise 19 Temmuz günü ödeme yapabileceklerini bildirdi. Bunun üzerine işçiler tüm hakları yatacaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

İşçiler eylem sonrasında nasıl bir yol izleyeceklerini konuştular, birlikte karar aldılar. 14 Temmuz günü Özsüt önünde yine bir saatlik eylem gerçekleştiren işçiler, çalışanlardan bir kısmının alacaklarını hesaplarına yatırıldığını fakat kendi aralarında aldıkları karar gereği alacakları yatan işçilerin “Tüm arkadaşlarımızın hakları ödeninceye kadar birlikteyiz” diyerek paralarına dokunmadıklarını belirttiler. Özsüt tüm alacaklarını ödeyincede kadar eylemi sürdüreceklerini ve gerekirse tüm Özsüt mağazalarını eylem alanına çevireceklerini söylediler.

Özsüt işçileri diğer mağazalardaki arkadaşlarıyla da irtibata geçerek hakları ödenmeyen işçiler varsa birlikte haklarını arama çağrısında da bulundular. 15 Temmuz Özsüt işçileri saat 14.00'te Özsüt önündeki bir saatlik eylemlerini sürdürdüler. Özsüt işçilerine bir çok devrimci demokrat kurum ve emek dostu da katılarak destek verdi. İşçiler eylem sırasında bildiriler dağıtarak, hakları ödeninceye kadar Özsüt'ü boykot çağrısında bulundular ve güçlü bir sosyal medya çalışması yürüttüler. Bu arada Özsüt yönetimi ile görüşmeler devam etti. Çalışıp parasını alamadığı için çıkan işçiler de gelerek eyleme katılmaya başladı. 16 Temmuz günü ise bir saatlik eylemi akşam 18.00'e kadar sürdürdüler. Polis zaman zaman müdahale tehdidinde bulunsa da işçiler, “Biz haklarımızı arıyoruz alm adan gitmeyeceğiz, buyurun siz ne yapmak istiyorsanız yapın” diyerek kararlı bir şekilde eylemi sürdürdüler.

17 Temmuz günü ise saat 18.00'de Söğütöçme'de bulunan İş Bankası önünden başlayan yürüyüşle Özsüt önüne geleceklerini ve kapanışa kadar eylemde olacaklarını duyurdular.

İşçiler eylemden bir saat önce bir araya gelip bugüne ilişkin programlarını belirlerken işçilerin ücretlerinin yatırıldığı bilgisi geldi. İşçiler hesaplarına baktıklarında bir arkadaşları hariç tüm işçilerin alacaklarının yatırıldığını gördüler. 4 gündür hakları için eylem yapan işçilere desteğe gelen çok sayıda emek dostuyla birlikte “Birleşen İşçiler Asla Yenilmez”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Zafer Direnen İşçilerin Olacak” sloganlarıyla Özsüt önüne gelerek burada basın açıklaması yaptılar.

Özsüt işçilerinin haklarının gasp edilmesine karşı birlik olmaları ve birlikte karar verip bu kararlara uyarak hareket etmeleri ve kararlı bir mücadele vermeleri sonucunda kazandıklarını söylediler. İşçiler “Bir kez daha gördük ki, işçiler birleştiklerinde, kararlı bir mücadele verdiklerinde ve direndiklerinde mutlaka kazanacaklardır” dediler.

İşçiler Özsüt patronlarına da seslenerek “Biz kazandık ama buraya üç nokta koyuyoruz. Hakları gasp edilen arkadaşlarımız için de mücadeleye devam edeceğiz” dediler. Özsüt'te haklarını alamayan işçilere de seslenerek “Biz bir mücadele başlattık ve birlikte davramlırsa, direnilirse kazanacağız” dediler. İşçiler “Haklarımızı arayan işçilerin yalnız olmadığını bir çok emek dostunun da onlarla birlikte davrandığını göstermiş olduk. Bizler farklı insanlar değiliz bizler de sizin gibi işçileriz ve haklarını arayan arkadaşlarımızla birlikte olmaya devam edeceğiz” diyerek onlara da haklarını almak için üretilen gelen güçlerini kullanmaları halinde kazanacakları mesajını verdiler.

Özsüt işçileri emek dostlarıyla birlikte slogan ve alkışlarla kazanımlarını kutlayarak eylemi sonlandırdılar.

“Bunu Ancak Biz Çözeriz”

Merhaba, ben 24 yaşındayım ve 17 yaşından beri çalışıyorum. İlk çalıştığım yer bir yıkama yeri idi. Sigortamız yoktu, yaştan da kaynaklı. Çıracılık vardı, ama yaptırıyorlardı. İki sene orada çalıştım. O zamanki parayla 500-600 lira alıyordum.

Sonra Gürhan Mobilya'da çalıştım. Maaşları bankadan, mesailer elden alıyorduk. Bunun amacı sanırım sigorta primlerini düşük yatırmak içindi. Denetim gelen insanların gelirleri eli boş, denetimden çıkarken eli dolu gittiklerini gördüm. Şu an hala orada bu sistemle çalışılıyor; kimse bir şey yapamıyor. İşçiler elden maaş alıyorlar. Bu yüzden de çok öfkeliyiz. Bizim ustabaşımız vardı gece vardiyasında. Sırf bu yüzden işi bıraktı. Zamanında o da bilmiyordu, sonradan fark etti sigorta priminin düşük yattığını. Patronlarla konuşular, bu düzeni değiştirmeyeceklerini söylediklerinde ustamız işi bıraktı gitti. Bizim de askerlik çağımız geldi. Gidip gelince değişmiş olur diyorduk, hala aynı sistem devam ediyor.

Ya sürekli gece, ya sürekli gündüz çalışıyorsun. Arkadaşım maaşını alamadı, sinirli şekilde çalışmaya devam etti, elini kesti. Başkalarına zarar vermeyim diye kendisine zarar verdi. Sigorta primi düşük olduğu, sürekli gece vardiyasında çalışıldığı için zor dayanılıyordu. Bu olay da üstüne eklenince işten ayrıldım, çünkü insan belli bir zaman sonra çöküyor.

Sonrasında demir sektöründe Rzk Çelik Prozac'ta çalıştım. Orada aslında iyiydik, ama birkaç sıkıntıdan dolayı işten çıkarıldık. Maaşımızı düşük verdiler, bir kaç defa sendika getirmeye çalıştık, çoğu işçi korktuğu için yanaşmadı.

Dilovası'nda işe girmek için torpilin olacak. Bir kez işe girdi mi işçiler, kafalarını o yüzden kaldırmıyorlar. Birçoğunun nasıl yalakaçlıklar yaptığına da şahit oldum.

Şu an işsizim. Bu sorunu devlet çözmeyecek, bunu ancak biz çözeriz. Birlik olmamız lazım, toplanmamız lazım. Devletin yapacak hiçbir şeyi yok, yapabile de yapmaz. Dilovası'nda genç işsizlik oranı çok. Bir zahmet emeklilere de biraz mesafe koysunlar da gençler çalışsın. Adama aldığı maaş yetmiyor anlıyorum, ama çok işsiz genç var. Ellerinden geldiği kadar sömürüyorlar. Devletin kasası bomboş şu anda. Vergileri istedikleri kadar artırsın, sistem dönmüyor, açık her şey. Hepsini görüyoruz.

Suriyelilere bakıyorum. Berbat koşullarda çalışıyorlar. Biliyorum, onlar da bizim gibi insan, ama onlar az ücret almayı kabul ettikleri için hepimiz mağdur oluyoruz. Bir fabrikaya gidiyorum, kendi mesleğim taban vinç operatörü, makinelere bakıyorum. Bana verecek 2500 lira, Suriyelilere 1500 veriyor. İşverenin işine geliyor. Devlet Suriyelileri içeri alırken bunu yardım olsun diye yapmadı.

Tüm işçiler ve işsizler her yerde ya da belli bir bölgede bir araya gelse, 14 milyon yasal-yasadışı işsiz var. Bir araya gelinse devlet bunun karşısında duramaz. Mecburen istediklerini yapacak. Vergileri kimlerden alıyor, ödenmez kendisi zora düşecek. Kimse çalışmazsa fabrikalar batacak. Örgütlenmemiz lazım. Bu gidişle bir yerden patlak verecek. Hem de çok büyük bir patlak verilecek. Kendi memleketimizde mağduru, böyle bir saçmalık olabilir mi? Çok işsiz var. Üniversiteyi okumuş, öğretmen olmuş; işsiz. Eski çalıştığım iş yerinde yanımda öğretmen, savcı çalıştı. İşsizlik çok büyük bir sorun. Buna artık bir dur diyerek, toplanmamız lazım.

Dilovası'ndan Genç Bir İşsiz

“Ne Olursan Ol

Boyun Bükmeyeceksin”

Merhaba yoldaşlar. İşyerinde çalışırken yaşadığım bir anımı anlatmak istiyorum size.

Mutfak ürünlerinden, telefona, koltuk takımından, yatağına birçok ürünün pek çok bayisinde satılan bir firmanın merkezinde çalışıyorum. Elden taksitler de yaptığımız için, önce gidip ürün alacağını söyleyen kişileri evlerinde görüyor, ne kadar maaş alıyor, evde kaç kişi yaşıyor, ev kendilerinin mi kira mı o bilgileri topluyorum. “Aldığı ürünün ücretini öder” diye karar verilirse, sipariş ettiği ürünü götürüp yine ben teslim ediyorum.

Aynı bölümde çalıştığım bir arkadaşımı, sırf işten ayrılması için başka bir bölüme verdiler. Mahkeme süreci başladı ve o arkadaşım uygulanan mobingi ispatlamak, hak ettiği tazminatı alabilmek için beni şahit gösterdi. Her şeyi göze aldım. Patron ister mi elemanın kendisinin karşıtı bir şey söylemesini.

Benim çalıştığım bölgenin müdürü mahkemeye katılacağı gün yerinde yoktu. Yardımcı müdüre adliyyede bir işim olduğunu söyledim. Meğer müdür de gelmiş. Mahkemeye bir girdim ki müdür, çalıştığım işyerinin avukatı orada. Bir tane de çalışan çocuğu getirmişler. Ben onları görünce şok oldum, onlar beni görünce şok oldular. “Burada ne arıyorsun” diyerek baskı yapmaya çalıştılar.

“3 sene beraber çalıştığım arkadaşımı yarı yolda nasıl bırakayım. Şahitlik yapıp doğruyu söylemeyeceğim mi” dedim. “Patron duyarsa işten çıkarır mahkemeye girme git buradan” dediler. Mahkeme salonuna girdiğimde, ne yaşıyorsa iş yerinde hepsini anlattım. Müdürlük sırası geldiğinde, öyle çok yalan söylediler ki inanamazsınız...

Her 1 Mayıs'ta kavga edip çıkıyorum işten. Müdür diyor ki “bayram tatillerini hiç aksatmadan veriyoruz”. Ben yalanlarının hepsini saydım. Hakim, “sen ne zaman çalıştın burada” dedi. Hala çalıştığımı söylediğimde o da şaşırıldı. Göz göre göre yalan söylediler. Adalet diye bir şey yok. İş yerinde herkes şikayetçi, ama bir şey olduğunda hemen diyor ki “ev aldım borcum var, araba aldım borcum var”.

8 yıldır çalışıyorum burada. İşçilere “birlik olalım” dediğinde imza veriyorlar ama patronun karşısına çıkmaya korkuyorlar. İşyerinde fişlendim, ama tazminatımı verip çıkarmıyorlar da. Ne olursan ol boyun bükmeyeceksin. Ben bunu bilir bunu söylerim.

Bir İşçi

ROJAVA DEVRİMİ

Sinan Kaleli

19 Temmuz 2012'de Kobane'de başlayan devrim hızla tüm Rojava'ya yayıldı. Emperyalizmin ve bölge gericiğinin kana buladığı Suriye'de “Rojava Devrimi, sermaye iktidar ve faşizmin her türlü sömürü, katliam ve soykırımlarına maruz kalan Ortadoğu ve dünya halklarına umut oldu. ‘Devrimlerin çağı bitti’ diyen kapitalist ideolojiye ve onların kokuşmuş, yozlaşmış dünyalarına karşı ‘yeni bir dünya mümkün’ şiarını düşenlerce dönüştürdü.” Binlerce gönüllü savaşçı enternasyonal dayanışma ruhuyla Rojava'ya koştu. Halkların kanları birbirine karıştı. Kürt, Arap, Süryani, Türkmen, Çerkes, Asuri, Ermeni ve diğerleri... her milliyet, her inanç ve kültür bir arada ortak yaşamı kurmaya başladı.

Savaşın Küllerinden Doğan Devrim

Savaşın ortasında, merkezi devlet iktidarının etkinliğinin kırıldığı ve devlet aygıtının ülkenin büyük bölümünde parçalandığı bir koşulda Rojava Kürtleri kendi yazgılarını ellerine alma fırsatı yakaladılar.¹ Öncelikle kendilerini sürmekte olan savaşın her iki kutbundan ayrı tutular ve her iki tarafı karşı da savunmalarını güçlendirdiler. Genel olarak rejimle çatışmamaya özen gösterdiler. Nihayetinde bu fiili duruma müdahale gücünden yoksun olan rejim, sessiz bir şekilde kabul etmek zorunda kaldı.

Türkiye başta olmak üzere tüm bölge gericiği ve emperyalistler PYD'yi “muhalafet saflarına” katmak için baskı kurdu. Ama bu katılış özünde elindeki her şeyden vazgeçerek gericiğin askeri olmaktan öte bir şeyi içermiyordu. Kürtler “üçüncü yol” dedikleri strateji ile, özünde kendilerini korumaya ve konumlarını sağlamlaştırmaya dönük bir yol tuttular.

“Demokratik Suriye ve Özgür Kürdistan” şiarıyla ne rejimden yana oldular, ne “muhalafete” katıldılar. Zaten çok geçmeden adına “muhalafet” denen güruh dinci-faşist çeteler ve paralı askerlerden başka bir şey olmadıkları tüm dünya tarafından görüldü. O tarihten itibaren de Rojava aslı olarak bu dinci-faşist çetelerin baskı ve saldırılarına karşı kendini savunmak zorunda kaldı hep. Daha sonra bu çetelerin hamisi olarak Türk devleti de Rojava'ya karşı bizzat savaşa katıldı.

Rojava devrimi, kendilerinin de ifade ettiği gibi Öcalan'ın “demokratik özerklik” düşüncesinin ete kemiğe bürünmesidir. Devletsizlik temelinde, devletten bir şey istemeden, talep etmeden, fiilen hayata geçen bir proje olarak konuldu ortaya. İlk olarak da Kuzey için konuldu. Suriye'deki özgün şartlar bu fikrin hayata geçirilmesi için uygun ortam sağladı. Kuzey'de büyük kent savaşlarına ve katliamlara uğrayan bu düşünce, ancak merkezi iktidarın ve devlet aygıtının parçalandığı Suriye'de, Batı Kürdistan'da (Rojava) hayat bulabildi. Fikrin gerçekleşebilmesi için Kürdistan'ı ilhak eden ülkenin devlet ve iktidar aygıtının parçalanması gerekti. Savaş bunu sağladı. Öte yandan “demokratik özerklik” yönelimine giren güçlerin kendilerini başarılı bir şekilde savunmaları gerekti. YPG de bunu sağladı. İşin aslı, “devletsiz-iktidarsız çözüm” bildiğimiz devrimci zorun rol oynadığı, eski devlet aygıtının parçalandığı, ve daha önemlisi, “kendi iktidarlaşmasının”, yani bir anlamda “devlet” örgütlenmesinin kaçınılmaz olarak kendini dayattığı bir devrim olarak doğmak zorunda kaldı. Teori, yaşamın prizmasında işte böyle kırıldı!² Rojava'da, Suriye devletiyle ilişkisi bir yana, Meclisiyle, askeri örgütlenmesiyle, asayişiyile vb vb kurumlarıyla, kendine has, bir devlet/iktidar örgütlenmesi ortaya çıkmıştır. Başka türlü olması da mümkün değildir.

Siyasal ve Toplumsal Örgütlenme

Rojava devriminin merkezinde Komün sistemi³ yer alıyor. 30-400 arasında kişiyi kapsıyor. İki eş-başkan (bir kadın, bir erkek) oluyor her komünde (ve tüm örgütlenmelerde). Bu eş başkanlar komün içinden seçimle geliyor ve topluluk içinde gönüllülerin oluşturduğu komitelerle iş görüyorlar. Savunma, ekoloji, ekonomi, sağlık vb komiteler. Komünler kendi kararlarını alır ve profesyonel devrimcilerce desteklenir.

Eş-başkanlar topluluk üyeleriyle, meslek birlikleriyle, komitelerle toplanırlar düzenler, bu toplantılarda sorunlar, istekler, planlamalar tartışılır, eleştirilir, öneriler ve ihtiyacı dinlenir. Sorunlar alt düzeyde çözülemese Mala Gele'de (Halkevi) Komşular Konseyi(Meclisi)ne taşınır. Eşbaşkanlar komün tarafından geri çağrılabilirler. (Bu arada alt birimlerden üst birimlere seçimle gönderilenler “temsilci” değil, sadece bir iletimci/aktarımcı delege olarak niteleniyor.)

Komite üyeleri her evi ziyaret ederler. İnsanlarla tartışır, eleştirirler dinler, ihtiyaç ve önerileri alırlar. Bunları daha sonra eşbaşkanlarla değerlendirirler. Örneğin bir sağlık komitesi üyesi bir ailenin bir ilaç ihtiyacıyla karşılaşarak, evinden ayrılmıyorsa, hasta adına hastaneye gitme, evde o hizmeti vermek vb. işlere koşturur. Komün ve konseylerin en az %40'ı kadınlardan oluşur.

Siyasal ve toplumsal örgütlenme alanlarında sorunlar yaşansa da genel olarak halkın aktif katılımı sağlanıyor. Özellikle kadın etkinliği, kadınların gerçekten aktif ve belirleyici olarak hem siyasi hem askeri olarak sürece katılmaları başlı başına övgüye değer. Kimi zaman el yordamıyla, çoğu zaman savaşın ve güçler dengesinde seyrine göre zikzaklarla ilerleyen, ama sonuçta devrimci coşkuyla bağrından eksik etmeyen yaşayan bir devrim sözkonusu.

Ne var ki, özellikle ekonomi alanındaki uygulamalar ve yaklaşım epey sorunlu. Bu başlı başına ele alınmayı hak eden uzun bir konu. Sadece işaret etmiş olmak için belirtelim. Rojava'da hayata geçirilmekte olan “toplumsal ekonomi” pek çok yönleriyle 19. yüzyıl küçük-burjuva hayalçiliğinin izlerini taşıyor. Küçük ölçekli üretim, kooperatifçilik, bankaların rolü konusunda Prudonculuk... Yaşamın gerçekliğinde kaçınılmaz olarak değişmek zorunda olan pek çok “teorileştirme” sözkonusu burada. Şimdilik sürüp giden savaş, ekonominin yarısından çoğunu (kimi verilerle %70) yutuyor. O nedenle iktisat teorisinin asıl sonuçları ve sorunları ilerde daha net görülecektir. Burada altını çizmiş olalım. Mülkiyet ilişkilerini ve bunlarla birlikte üretim ilişkilerini kökten değiştirmeyen bir yönetim başarısız kalmaya mahkumdur. Ekonomi, Rojava devriminin en zayıf noktasıdır. “Toplumsal ekonomi” anlayışı hoş dileklerden öteye gitmemektedir.

¹ Şahin Cilo bir röportajda, 18 Temmuz günü “Kobane'de, devletin karar organlarının bulunduğu kriz merkezinde büyük bir patlama meydana geldi ve birçok yönetici öldü. Bölge yönetiminde bir boşluk oluştu. Devlet, yöneticisiz kaldı. Ve bu boşluğu ÖSO doldurmaya kalkınca, 19 Temmuz'da PYD, kentin yönetimini ele geçirdi.” sözleriyle devrimin nasıl bir “boşluğa doğduğuna” işaret ediyor. Ardından diğer kentlerde benzer adımlar atıldı. Demokratik bir devrim gerçekleşti.

² Kürt ulusal hareketinde teori alanında belirgin bir kafa karışıklığı ve sıklıkla “Marksizmle çatma” görülüyor. Örneğin Rojava devrimini değerlendiren bir açıklamada yer alan “20 yüzyıl devrimlerinden tamamen farklı olarak sadece yönetimin el değiştirmesiyle yetinmeyen tamamen demokratik bir devrim” tanımlaması tamamen ayaklanma havada bir değerlendirmedir. Tüm büyük 20. yüzyıl devrimleri, sözkonusu DEMOKRATİK içeriğin çok parlak ve zengin örnekleriyle doludur. İddia, tarihsel gerçekliğe uymamaktadır. Dahası tarihsel gerçeklik bilgisinden yoksunluğun ifadesidir. Üstelik sadece başarılı devrimler de değil, örneğin Torino Konseyleri gibi girişimler de muazzam DEMOKRATİK içeriğe sahiptir.

³ Yapı kabaca şöyle: Komün> Meclisa Taxa (Komşular Meclisi/Konseyi)> Meclisa Bajarê (Kent Meclisi/Konseyi)> Meclisa Kantonê (Kanton Meclisi/Konseyi) [Federasyondan sonra Bölge haline geldi]> Meclisa Suriya Demokratik (Suriye Demokratik Konseyi) Her ilçe Konseyi, ayrı bir Kadın Konseyi'ne ve 7 Komiteye (savunma, ekonomi, siyasi, ideoloji, adalet, sivil toplum, özgür toplum) sahiptir. Ayrıca Kanton birimlerinde Yasama Konseyi, Yürütme Konseyi ve Yerel Yönetimler bulunmaktadır.

İzmir İşçi Temsilcileri Konseyi

2. Toplantısının Ardından

Kardeşler, işçi yoldaşlarımızın merhaba,

28 Nisan'daki toplantımızda 19 iş kolundan 30 konuşmacımız olmuştuk. Dört buçuk saatlik sabırlı bir toplantının sonunda işçi arkadaşlarımızın önerisiyle İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi kurulmuştu. Aynı şekilde onların önerileriyle kararlarımızı aldık.

Dostlar, Türkiye'de daha önce defalarca belirttiğimiz gibi işçi sınıfının mücadeleye, mücadeleye araçlarına sahip çıkmaya çağırarak pek çok parti, bileşen, sendika oldu. Ancak çok uzun zaman sonra beri bir şey unutuluyor. İşçi sınıfı gelsin sendikal eylem yapsın, işçi sınıfı ekmeğine sahip çıksın, işçi sınıfı gelsin böyle toplantılarda bizi dinlesin... Ama işçi sınıfının kendisiyle birlikte dünyayı, toplumu kurtarabilecek tek sınıf olduğu gerçeği sürekli akıldan, bilinçten ve pratikten uzak tutuluyor. Bunun için, emekçi sınıfın kurtuluşu için bizden öncekiler büyük bir mücadele verdiler ve son derece zengin deneyimler elde ettik. Sınıfın mücadele tarihi bize çok şey verdi. Bir kuraldır arkadaşlar, çok şey verileden çok şey istenir. Bu kadar çok şeyi bilen ve öğrenenler olarak biz de çok daha ileriye gideceğiz.

Bu topraklarda bizler, işçi sınıfının kurtuluşu için yapılması gerekenleri yapmak zorundayız. Çevremizde görüyoruz, "işçi sınıfı yavaş, işçi sınıfı bilinçsiz, işçi sınıfı hazır değil" diyenler var... Eğer birçok kesimin üzerinde geri olduğu konusunda ortaklaştığı işçi sınıfı 28 Nisan'da bu sekiz maddeyi ortaya koyan işçi sınıfıya yanılıyorlar. İşçi sınıfı bilinçli, işçi sınıfı pratik tavır almaktan korkmuyor. Şu anda sadece bugün Türkiye'de devam etmekte olan eylemlere bakmak bile işçi sınıfının nasıl bir hareketlilik içinde olduğunu bize ifade eder. Bu salonda bulunan direnişçi işçiler işçi sınıfının hareketsiz olmadığını göstermektedir. Sibaş işçilerinin gözlerindeki ışık ve 190 günü aşan direnişçi işçi sınıfının mücadeleden kavgadan kaçmadığını gösteriyor. Kale Kayış işçileri Türkiye işçi sınıfı tarihine ayrı bir hat açtılar. Sadece sendikal hakları için değil aynı zamanda işçi sağlığı için, iş yerindeki katliamlara karşı şalteri indirip kapıya çıktılar. Bilinçsiz işçi bu mu? Bugün sendikal bürokrasiye karşı da mücadele ediyorlar. Az sonra arkadaşlarımız ifade edeceklerdir. İşçi sınıfının bunun için sendikal bürokrasiyi de uzlaşmacılığa da ekonomizmi de aşan taleplere ihtiyacı var. Bizler sadece dinleyen, onay veren, her denileni kabul edenler değiliz. Bizler yeni dünyayı yaratacak olan sınıfın ihtiyacı olan araçlar da işçi sınıfını kurtulmaya taşıyacak olan araçlardır. Bunun içindir ki 28 Nisan'da İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hazırlık Komitesi önüne pratik görevler koydu. Yaklaşık beş aydır fabrika işçileriyle, metal, plastik, tekstil işçileriyle, inşaatçılarla madencilerle yaptığımız görüşmeler işçi sınıfının hareketsiz olmadığını koluna girmeye, birlikte yürünmeye ihtiyacı olduğunu gösteriyor bize. Yolumuz uzun. Birilerinin dediği gibi seçimle bahar gelmedi. 31 Mart'ı yaptılar, 23 Haziran'ı yaptılar "Her şey güzel olacak" dediler, bak bakalım her şey güzel mi oldu? Türkiye'nin her tarafında belediye işçileri belediyeleri kazananlar eliyle kapıya konuyor. Bakın Çiğli belediye işçilerine. Kendi çıkar çatışmalarından dolayı işçiyi kapıya koyuyorlar. Öyleyse biz kendimiz için söz söyleyeceğiz. Kendi geleceğimiz için söz söyleyeceğiz. Sorumluluğumuz sadece kendimize karşı değil arkadaşlar. Sorumluluğumuz doğaya karşı, topluma karşı, toplumdaki diğer emekçilere karşı. İşçi sınıfı lafta öngör değil, sokacağın öncüsüdür. İktidarın öncüsüdür. Bu mantıkla bir araya geleceğiz, bu mantıkla bu toplantıda da yeni hedefler koyacağız. Yeni çözüm önerileri sunacağız. Aslolan şudur ki sokak tarihi belirleyecek. Sokak işçi sınıfının gele-

ceğini belirleyecek. Sosyalizm tarihi bize ancak bu araçları geliştirerek kazanabileceğimizi gösteriyor.

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Her Yere Diyoruz.

Teşekkürler.

İTK Girişimi Hazırlık Komitesi Adına Metal İşçisi

Halime: Teşekkür ediyorum, Hoş geldiniz hepiniz. Biz Sibaş işçileri olarak buradayız, 192 gündür Sibaş fabrikası önünde bir çadır kurduk orada direniyoruz. Sendikaya üye olduğumuz için işten atıldık. Fabrikadaki şartların iyileştirilmesi, maaşların düzeltilmesi ve üzerimizdeki şeflerin baskılarından dolayı Tek Gıda iş sendikasına üye olduk. Bu yüzden seksen arkadaşımızla birlikte işten çıkarıldık. 5 Temmuz'da işe iade davamız vardı kazandık. Mahkeme iade kararı verdi. Patron temyize gönderecek çünkü sendikayı kesinlikle istemiyor. Sendika işçilere çok olanak sağlayacak. Patronlar sendikadan korkuyorlar. Sendikanın onlara maddi yönden zarar vereceğini, kayıplarının olacağını düşünüyorlar. İşçilerin bilinçlenmesinden korkuyorlar. İşçiler bilinçli olduğu zaman haklarını alabiliyorlar. Onların istediği bilinçsiz, her şeye evet diyen işçiler olsun istiyorlar. Sendika bize birçok şey kattı. Biz bu mücadeleyi sonuna kadar, zafere kadar, iş yerine sendikayla girene kadar sürdüreceğiz.

Meral: Merhaba, Ben de Sibaş direnişçisiyim. Sibaş'ın benim gibi yüzde 80'i kadın. Atılanların da yüzde 80'i kadın oluyor dolayısıyla. Seksen kişi işten çıkarıldı ama hepsi direnişe katılmadı. Asgari ücret açlık sınırının altında ve biz o ücreti bile alamaz durumda olduğumuz için pek çok arkadaşımız bir yerde işbaşına yaptılar. Biz şu an direnişi sürdüren 15-20 kişiyiz. Sayımızın azlığı içimizdeki direnci hiçbir zaman öldürmedi. Biz emeğimiz, ekmeğimiz ve çocuklarımızın geleceği için direniyoruz. 51 arkadaşımızın işe iade davasını kazandık. 22 arkadaşımızın davası da 20 Eylül'e ertelendi. Onları da kazanacağız ama bizim amacımız davayı kazanıp parayı alıp geri çekilmek değil. 192 günde parayı aldıysak 192 günün sonunda da işe gireriz. Oradan hiçbir şekilde ayrılmayacağız. Sizin aracılığınızla yeniden söylüyoruz o iş yerine girinceye kadar mücadelemiz devam edecek. Bütün dostlarımızı dayanışmaya bekliyoruz. Çadırımız orada, çayımız sürekli kaynıyor. Yolu geçen herkesi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Çok teşekkür ederim.

Eylemdeki Sibaş İşçileri

Buraya gelip iki kelam da olsa söyleme fırsatı verdiğiniz için önce herkesin huzurunda sizlere teşekkür ederim.

Bizler çocukluğumuzdan beri çalışan insanlarız. Ben çalışma zadan bir akciğeri kaybetmiş bir babanın oğluyum. Bir akciğeri yok ama onuru var, şerefi var. Kimsenin ekmeğiyle oynamadı. Bugün hala güneşin altında Zeynel Mertoğlu belediyenin önünde açlık grevinde. Kin ve nefreti doğuranlar yarın bu hesabı verecek. Bu eylemle ilk defa trajikomik şeyler yaşıyorum. Altı aylık bir çocuğum var, büyüsten söz ona anlatacağım. Polis bizi buradaki yoldaşlarla tanıştırdı. Bizim küçük bir masamızı kaldırmak, elimizden almak isteyen polislerimize karşı yoldaşlar karşı koydular. İnanabiliyor musunuz bizi tanıştıran, polis.

Hepimiz yaşamaya çalışıyoruz. Buradaki herkes gibi. Buraya çalışıp da gelmedim, vicdanımla geldim. Biz iş-

mizi istemiyoruz. Al senin olsun. Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Makamı olanların koltuğu olanların kaybedecek çok şeyi var. Biz şerefimiz, gururumuz onurumuz için savaşıyoruz, buradayız. Sonuna kadar, gittiği yere kadar.

Çiğli Belediyesi'nde Eylemdeki İşçiler Adına, İşten Atılan Belediye İşçisi

Merhaba arkadaşlar, hepiniz hoş geldiniz.

Benim öfkem çok büyük. Düşünsenize ekmeğim elimden alınmış, açlığa mahkum edildim. 464 gündür Zeytinburnu belediyesinin önündeyim. İşimi geri istiyorum. Ne pahasına olursa olsun. Her gün iki kere, öğle yemeği ve akşam iş çıkışında karşılarına çıkıyorum ve oradakilere, beş yüz kişiye diyorum ki, "buradan cenazemi alırsınız!"

Çıkıp oraya ilk oturduğumda gerçekten ben de afalladım. "napacağım şimdi" dedim. Şimdi bakiyorum milyonlara ulaştım. Her yerde olmaya çalışıyorum çünkü bu ekmeğin kavgası, bu yürüyüş arkadaşlar. Geçmişten aldığımız yürüyüş ve bu adımlar bizden sonra da devam edecektir. İşte çocuklarımız aramızda, izliyorlar bizi. Çocuklarımızın geleceğini garantiye almak için, zorbalığa karşı koymak için beş mevsimdir orada dışarıda mücadele ediyorum. O

atıldım. Çünkü hakkımı arayan bilinçli bir işçiyi istemiyorlar. Bu işçi orada eylemle birlikte büyüdü ve korktular. Fabrikaları, esnafı, işyerlerini, illeri, mahalleleri gezdim hergün anlatıyorum "bu sokaklar bizim. Bizler bu sokaklarda örgütlenip büyüyeceğiz, sizin koltuklarımızı yıkacağız". Sermaye sınıfı bu korkuyla titriyor. Sadece samimi olarak birlikte hareket edelim. Birlikte olduğumuz gücünü bildikleri için engellemek için herşeyi yapıyorlar. Kriz hep vardı, ölmeyecek kadar çalışıyorduk. Şimdi öldürmeye çalışıyorlar. Ben bu şekilde ölmeyeceğim.

Benim ekmeğim de elimden alındığında her eylemim meşrudur. İşgal, pankart asmak, sokakta bağırma çağırma bunların hepsi hakkım. Ölüsem de onurlu bir işçi olarak öleceğim. Ben adımları yazdıracam, onlar onursuzluklarıyla, alçaklıklarıyla yaşayacaklar ve böyle ölecekler. Onlar benim huzurumu kaçırdılar ben de onlara huzur yüzü göstermeyeceğim. Ne koltuklarında rahatlar, ne evlerinde, etkinliklerinde, sinemalarında hiçbir yerde rahat bırakmıyorum. Belediye başkanının evinin önüne gittim, "aranızda eşkiya yatıyor, burada

lenen arkadaşlara anlatırken başımızdan geçenleri söylüyoruz. Sendikaya tam anlamıyla güvenmelerine gerek yok. İşçi de sendikanın sendika da işçinin. Biz zırh konusunda yanıldık. 110. güne kadar haklıydık. 110. günden sonra haksız olduk. Sendika ilk toplantıyı yaptı patronla dediler ki "herhangi bir sonuç yok." "Ne konuştunuz?" "Çay çorba içtik sadece".

İkinci toplantıya gelince dediler ki "güzel bir teklif geldi. Teklif şu: Kıdem tazminatlarınızı Ocak ayına göre hesaplayacaklar, ihbarları da Mart ayındaki son çıkış tarihine göre hesaplayacaklar. Dedik, arada 120 günlük bir fark var. SGK'mız yatmamış, iş akdimiz de feshedilmemiş. Çalışıyor görünüyoruz ama devamsızlık olarak gösterilmiş. Bir kazanım değil bu bizim için. İşte bundan sonra sendikacılar direk tavır almaya başladılar. Yaptıkları masraflar artık onlara çok gelmiş de olabilir diye düşündük. Tabii arada tartışmalar da oldu. Burada söylüyorum, sendikaya tam anlamıyla güvenmeyin. Hepsi kendi çıkarlarının peşinde koşuyor. Bu işi yapamıyorsanız o koltukta oturmayacaksınız. Orada 94 kişinin örgütlenme çabasına bir katkı olmayacaksa o koltukta oturmayacaksınız. Biz 104 kişiydik 94'ü bu teklifi kabul etti. 94 kişiye sorun, bir daha örgütlenmeye yanaşacaklar mı? Bir daha sendikaya yanaşırsak, diye yemin ederek gittiler.

Siz işçilerin örgütlü çalışmasına engel olamazsınız, olamayacaksınız. Gidip orada gaz vermekle, sayıyı toplayıp kapıyı kırıp içeri girmekle bitmez. Bütün her şeyi sendikaya bıraktık. "Burada bekleyin, burada beklemek çok büyük bir eylem" dediler. Demek ki öyle olmuyormuş. Böyle yapan arkadaşlar varsa aranızda, yapmasınlar, kaybedeceksiniz.

Teşekkür ederim
Eylemdeki Kale Kayış İşçisi

Merhaba, Dostlar, Yoldaşlar,

Öncelikle hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum. Şunu söyleyebilirim ki, sizlerin içinde olmayı çok isterdim.

Bağlı bulunduğum belediyenin Toplu İş Sözleşmeleri süreci olmasından dolayı grev örgütlenmesi çalışması için dedim. 5 Temmuz 2019 Cuma günü Ataşehir Belediyesi'nin kapısına Grev Kararı güçlü bir işçi kitlesiyle astık. 12 Temmuz'a kadar masada işçi adına bir gelişme olmazsa 12 Temmuz Cuma günü grevdeyiz.

Dostlar, İşçi Yoldaşlar,

Genelde seçimlerde siyaset için kullanılan dildir bu "Zorlu bir süreçten geçiyoruz" dili. Yalnız bu durum aslında sınıf adına söylenecek bir gerçektir.

Bizler; işçiler, ezilenler, yoksullar. Evet, zorlu bir süreçten geçiyoruz. Yalnız seçim sonuçları bizlerin kaderini değiştirmiyor. Aksine derine kazıyoruz. Eğer ki, işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaksa, bu kurtuluşun bir parçası olmaktan onur duyuyoruz.

Bizler kendi yaşamımızı kendimiz

kadar zalimler ki başımda gölge yapan ağacımı kestiler. 464 gündür her yerdeyim, şehir şehir, sokak sokak geziyorum ve diyorum ki "bu öfke sizi boğacak!" Bu öfkeyi Ankara'ya, Adana'ya, Aydın'a, İzmir'e, Amed'e, Şırnak'a, yurtdışına taşıyacağım. Milyonlara ulaştıracağım. Oralardaki işçilerin biriken öfkesiyle birleştireceğim. Sizi bu öfkeyle boğacağız, sizi mahvedeceğiz.

Birçok fabrikaya, mahalleye, eylem alanlarına gittim. Tanıdığım, binlerce işçiyi tanıştım. İşçiler o kadar öfkeli ki... İş yolunda görünen işçiler bile bela okuyorlar. Sömürülen bir insan rahat olabilir mi? Soru şu, nasıl hareket edeceğiz? Bugün aslında tam da bir şans. Bugün birçok alandan işçi emekçi arkadaşımızla bir aradayız. Bugün ikincisini yapıyoruz. 28 Temmuz'da da İstanbul'da yapılıyor. Bir yol haritası çiziyoruz. Ete kemiğe büründürüp nerede bir işçi varsa, nerede bir sorun varsa gideceğiz sorunun kaynağının ensesine bineceğiz. Diyeceğiz ki "bu işçi bizim arkadaşımız, bu işçi bizim için çok önemli ve onun kaybetmesine Müsaade etmeyeceğiz." Gerekirse o işçiyi birlikte o işyerinin, fabrikanın önünde oturacağız, uyuyacağız, acılarına öfkesine ortak olacağız.

13 yıllık bir çalışırken bir gün ansızın bir isim listesiyle işten atıldım. Bana niye atıldığımı dahi açıklamadılar. Örgütlerle ilişkilendirmeye çalıştılar. Mahkemenin işe iadesini aldıktan sonra işe alınıp altı dakika sonra tekrar işten

oturuyor, beni öldürmeye çalışıyor" diye komşularına bağırarak anlattım.

Buradan bütün mücadele arkadaşlarıma söz veriyorum, son nefesime kadar enselerinde olacağım. Burada bulunan arkadaşlarımla, dışarıdaki milyonlarla öfkemi birleştireceğim ve işçilerin iktidarını kurana kadar mücadele edeceğim. Bu sözle hepinizi selamlıyorum. Bugün çağırduğumuz ama yanımızda olmayan arkadaşlarımızın da aynı düşünceleri paylaştığına inanıyorum.

Hepinizi saygıyla selamlıyorum arkadaşlar.

Zeytinburnu Belediyesinden Atılan Eylemdeki Sağlık İşçisi Kenan Güngördü

Merhaba işçi arkadaşlarım,

Öncelikle hepiniz hoş geldiniz.

Bizim örgütlenme sürecimiz bir buçuk sene önce başladı. İki arkadaşımız bunu başlattı. Üç ay sonra işi bıraktılar. Biz beş kişi eylemi üstlendik, örgütlenme sürecine girdik. Anayasanın 51. maddesine dayanıyoruz ya, bu işi gizli saklı yapıyoruz. Bir ay içinde on altı kişi olduk. Sonra üç ay boyunca kimseyi örgütleyemedik. Sonra 43 kişiye ulaştık. Sonra müdürümüz bir işçiyi tartıştıktan sonra birden yüz yetmiş kişi olduk biz. Sendikalıyız ya sendikayı zırh gibi görüyoruz. Sendikaları bu kadar abartmaya gerek yokmuş. Örgüt-

şekillendireceğiz. Hiç kuşku yok. İTK (İşçi Temsilcileri Konseyi), bizler adına bir fırsattır. Kurtuluş için bir adımdır, girişimdir. Tüm işçi yoldaşları sınıf adına devrimci duygularıyla kucaklıyorum, selamlıyorum.

Bizler kendimize efendi seçmek yerine emekten gelen gücümüzün farkında olduğumuzda, üretinin yönettiği bir dünya yaratacağız. Buradan aynı sendikamızın üyesi olduğumuz Aliğa Belediyesi işçilerine selam olsun.

Orada bulunan tüm dostları 28 Temmuz'da İstanbul'da gerçekleşecek olan "İşçiler Kürsü Bizim" etkinliğine davet ediyorum.

Sınıf adına direnciniz, kininizin eksik olmasın. Sevgi ve saygılarımla...

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!
Ali Ekber Eraslan, Ataşehir Belediyesi İşçisi /İstanbul

Arkadaşlar burada gördüğümüz görseller (slaytları gösteriyor) sık sık karşılaştığımız pratik deneyimler. Bu süreç bazen yoğunlaşır, bazen de aşağı düşer. Ama hiçbir zaman işçilerin emekçilerin sorunları iktidarı almadan bitmeyecek.

Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği Adına Savaş Yalçın Yanık

Dayanışma evleri kurmalıyız. Kendi tarihimizi yazmalıyız. Bunu kaç kişiye ulaştırabiliyoruz. Gelecek hakkında düşüncelerimizi dile getirmeliyiz. Kapitalizmi kendi emeğiyle yaratanlar yıkabilir. Gelecek kendi ellerimizde olabilir. Gelecek hakkında düşüncelerimizi ifade edecek yöntemleri yaratmalıyız.

Makine Üretim Sanayi İşçi-Mühendisi

Burada işçinin zararlı çıktığı noktaları sıralayayım size; sömürü, psikolojik ve fiziksel sağlığı tüketilen, zaman, enerji, uyku, istirahat, ibadet, artı mesai, emeklilik durumu... Bunun vebalini taşıyamazlar. İşçi size hakkını helal etmez. Bizim bu mücadeledeki sloganımız, özgüvenimiz olsun ki özgür olalım.

Tekstil İşçisi

Hep içimizde güzeli, iyi olanı, umudu besledik. Bundandır ki, işçilerin burjuva siyasi partilerden umut beslediği zamanlar oldu. İktidarı destekleyen işçi kardeşlerimiz dahi içinde umut, özlem ve çaresizlikle kendi kurtarcısını aradı. Ben hiç Roboski'yi, Nusaybin'i bombalasin, Sur'u Cizre'yi Şırnak'ı yıksın diye destekleyeni görmedim. Çaresizlik onları seçim sandıklarına götürdü. İşçi sınıfından umudunu kesen nice siyasetler seçim sandıklarına koştu. 28 Nisan'daki kararlarımıza baktığımda "işçi sınıfının bilinci geri" diyenlerin umutsuzluklarının haksız olduğunu görüyorum. Biz işçiler diyoruz ki, bizim de temsilcilerimiz ve komitelerimiz var.

Nasıl ki "Kahrolsun Amerika" diyerek emperyalizm kahrolmuyorsa "Kahrolsun Patronlar" diyerek burjuvazi kahrolmayacaktır.

Evet arkadaşlar, güçlüyüz. Tahmin edemeyeceğimiz kadar hem de. Artık bilinci örgütleyebilecek kadar güçlüyüz. Karşı devrimin bizi bizden daha çok ciddiye alacağı kadar güçlü. Ve bunu kullanmalıyız, insani bir dünya talebimiz için.

Komitesi Adına İnşaat İşçisi

İnşaat işçilerinin komite oluşturması fabrikalarda işçilerin komite oluşturmasından daha zor. Fabrikada bir işçiyle üç dört yıl çalışabiliyorsun ama inşaatta birlikte çalışma süren günlerle sayılıyor. Bunu komitemizle birlikte aşmaya çalışıyoruz. Bunu başaracağımıza inanıyorum. Sadece inşaat sektörünü örgütlemek değil devrimi örgütlemek bizim görevimiz. Bunun da bilincindeyiz.

İnşaat İşçisi

Öğrenciler çalışmak zorunda değil, bunları yaşamak zorunda değil. Öncelikle ücretsiz eğitim talep ediyoruz. Öğrencilerin yeteneklerini rahatça ortaya koyabilecekleri bir ortam istiyoruz.

Sizleri Mezopotamya kadınlarının sloganı olan zılgıtlı selamlamak istiyorum.

Part-time Gıda Hizmet İşçisi

Hakkımızı alırız. Bunu birliğimizle, bazen bir sendika aracılığıyla alırız. Ama önce taban örgütlenmesini kurmalıyız

yoksa sendika daha kötü oluyor. İşçi komitelerimizi kurarak mücadele edebiliriz. Çalıştığım bölgede "mülteci işçiler geldi bizim maaşlarımızı düşürdü, işimizi aldı" gibi bir anlayış var. Bu doğru değil. Bir kriz var. Mültecilerin işe alınma sebebi ucuz iş gücü. Bilinçli arkadaşlarımız bu görüşlere karşı da mücadele etmeli. Öfkemizi onlara değil, kapitalizme, emperyalizme yönelmeliyiz.

İşsiz Metal İşçisi

Tek kurtuluş var arkadaşlar "devrim!" arkadaşlarımızı örgütleyeceğiz, ailemizi örgütleyeceğiz, mahalle işçi komitelerimizi kuracağız. Özellikle fabrika ilişkileri kuracağız. Ne kadar çok işçiye ulaşırsak o kadar büyütürüz.

Yoldaşlar bir nar tanesiyle başladık şimdi binlerce nar tanesiyiz. Büyüyoruz, güçleniyoruz, yılmıyoruz. Faşizmin kirli pençesi altında olmayacağız. Bizim tek özgür olduğumuz yer komitelerimiz.

Ağaç Mobilya İşçisi/ Mahalle İşçi Komitesi Adına

Sermayenin bu sınıf egemenliğine son vermek ise ancak işçi sınıfının sermayeden bağımsız bir örgütlenmeye sahip olmasıyla mümkündür. İşçi sınıfı, bağımsız sınıf örgütlenmesine dayanarak, sermaye sınıfına karşı etkili bir mücadele verebilir ve zafer kazanabilir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, şu ya da bu burjuva siyasetin peşine takılmak sadece sermaye egemenliğinin pekiştirilmesine yarayacaktır.

Bu nedenle işçi sınıfının bağımsız sınıf örgütlenmesi hayati önemdedir. Tüm toplumun sermaye egemenliğinden kurtuluşu ve geleceği işçi sınıfının bağımsız sınıf örgütlenmesine bağlıdır. Konsey girişiminin önemi bu hayati gerçeğe dayanıyor. Bu bilinçle çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Tutsak Tekstil İşçisi

Merhaba işçi kardeşlerim, Biz mevsimlik işçilerin neler yaşadığını anlatmak istiyorum. Sigortamız bile tam yatmaz. İşte kaç gün kalabileceğinizi bilmezsiniz. Aylıklar her yerden kesilir, kuşa döner. Çalışmaya gelince en ağır şartlarda en uzun saatlerde çalışırız. Fazla mesai diye bir şey hiç yoktur. Yıllık izin, tazminat hayaldir.

Kadrolu işçiler bize yukarıdan bakıyorlar. Patronların karşısında sonuçta sen işçisin. İster kadro ol, ister yevmiyeli ister geçici işçi fark etmez. Sık arsanı çıkarır. İşine gelmezse de atar.

Bizim için mevsimlik işçilerin bu durumu aslında avantaj. Çünkü kaybe-

decek hiçbir şeyi olmayanların içinde örgütlenmek daha kolay. Öncü işçilerin ister kadro ister geçici işçi olsun bu kesimlere bilinç götürmesi gerek. İşçi haklarını anlatmalı. Onların kabullenedikleri kölelik koşullarını değiştirebileceklerini öğretmeliler.

Birkaç kişiye ulaştığında ve en basit haklarını anlattığında, zaten kaybedecek bir şeyleri olmayanların "ne yapabiliriz" tartışmaları başlıyor.

Komiteleşmeyi, konseyimizi onlara taşımalıyız. Tarım, turizm, gıda birçok alanda geçici işçi var. Ortak aklın biz işçilere ne kadar faydası olduğunu tartışıp birlikte karar alıp uygulamalıyız.

Biz kadın işçilerin nerede nasıl çalışırsak çalışalım mesaimiz bitmiyor. Evde de yeni bir çalışma bizi bekliyor. Senelik izni olmayan, hafta sonu olmayan, saati bitmeyen bir mesai. Erkek işçi kardeşlerimiz mücadelede bizleri aralarında görmek istiyorlarsa kadınları aştallaştıran bu sömürüye de bir son vermekte bizimle birlikte mücadele etmeliler.

Biz kadınlar en çok da bunun için, bizi özgürleştirecek olan sosyalizmi istiyoruz. Biliyorum ki birlikte kazanacağız.

Mevsimlik Gıda Üretiminden Kadın İşçi /Komitesi Adına

İşçi avukatların sorunları ile ilgili önceki etkinlikte de kadın konferansında da uzunca bir konuşma yaptım. Sizleri tekrar sıkımsak istemiyorum. Bu sorunların çözümlerinde bir değişiklik olmadı. Tüm işçi sınıfıyla, sadece işçi avukatlar değil tüm işçi sınıfıyla mücadelemize devam edeceğiz ve zaferi sınıf kardeşlerimizle birlikte kazanacağız.

İşçi Avukatlar Komitesi Adına

Tabi ki kurtuluş işçi sınıfında, bunu kimse inkar edemez. Demek istediğim bu çocuk işçilerin kötü şartlarda az ücretle çalışıyor olmaları değil, çocukların çalışmak zorunda olmaları.

Otomotiv Sanayi İşçisi

Şu anda ülkenin birçok yerinde irili ufaklı sınıf eylemleri devam etmektedir. Biz biliyoruz ki bu eylemler çok kısa bir süre daha da yayılıp güçlenecekler. Burada en büyük sorun devam etmekte olan bu irili ufaklı eylemlerin birbirinden kopuk ve bağımsız olmasıdır. Burada eylemdeki işçilerin olması da konsey girişiminin dayanışma ve birlik için de bir araç olduğunu kanıtıyor. Bu birlik bizi hem nicelik hem de nitelik olarak yükseltecektir. İTK girişiminin dinamiklerini yükseltmek burada bulunan herkesin görevidir.

İşte konsey örgütlenmesi bu eylemleri birbirine bağlayan birbirini güçlendiren bir örgütlenmeye dönüşecektir.

İşte biz, sınıfa zaferi getirecek olan bu örgütlenmiş güç olacağız. Öncü işçiler öne, en öne!

Otomotiv İşçisi /Komitesi adına

Kriz derinleşiyor. İşten atılmalar artacak direniş sermayeye karşı daha derinleşecek ve gelişecek. Sibaş olsun, Zeytinburnu direnişçisi arkadaş olsun bunlar çok daha fazla sayıda yaygınlık kazanacak. Birbirimizle teması güçlendirelim. Sınıf mücadelesini merkezleştirelim ve birbirimizden haberdar olalım.

Saya İşçisi

SONUÇ VE KARARLAR

28 Nisan'da 19 iş kolundan katılan işçilerin önerileri ve oybirliği ile kuruluşu kabul edilen "İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi", 7 Temmuz'da İzmir'de yapılan 2. serbest kürsüsüne katılan aşağıdaki 22 iş kolunda çalışan işçilerin önerileri ve onayıyla aşağıdaki kararları almıştır.

28 Nisan'da birinci serbest kürsü'de alınan 8 madde aynı şekilde kabul edilmiştir.

İkinci serbest kürsü'de yapılan önermeler önceki kararlara eklenmiştir.

1- Sendikaları devrimci tutuma zorlayan, sınıfın tüm unsurlarını kapsayan komite ve konseylerin örgütlenmesi ve yaygınlaştırılması tüm işçilerin görevidir.

2- Ulusal ayrımcılığa, işkolu/İşsiz sınırlandırılmalarına, kafa-kol emeği ve cins ayrımına karşı mücadele işçilerin görevidir.

3- İşçi sınıfının bağımsız ve militan mücadelesinin örgütlenmesini temel alır.

4- Toplumun ve doğanın kurtarılması mücadelesinde işçi sınıfının teorik ve pratik olarak öncülüğünü kabul eder.

5- İşçilerin kendileri hakkında bizzat kendilerinin söz söylemesi ve karar almasını tavizsiz savunur. İşçi sınıfının siyasal öncülüğünü kabul eder.

6- Eyleme geçen sınıfın tüm bileşenlerini desteklemeyi görev bilir.

7- İşçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklar mücadelesinde sonuç alıcı mücadele biçimlerini benimser.

8- İşçi sınıfının devrimci örgütlenme, devrimci bilinç, devrimci eyleminin örgütlenmesi ve sınıfın tam kurtuluşu için tüm işçileri göreve çağırır.

Eklenen Maddeler:

2.maddeye ek olarak "cins ayrımcılığına karşı mücadele"nin eklenmesi;

3.maddeye ek olarak, "fili işyeri eylemleri ve sokak eylemleriyle mücadelenin devamlılık ve kararlılık kazanması için çaba sarf eder" eklenmesi;

6.maddeye ek olarak "eylemler arasında bağlantı ve dayanışmayı örgütlenme görevinin" eklenmesi;

9-İşçi Temsilcileri Konseyi girişimi, yaygınlık kazanmak ve kendi bölgesel sorunlarını tartışmak için yerel, bölgesel, mahalli ve işyeri toplantılarının örgütlenmesini planlar.

Metal İşçileri, Gıda Üretim İşçileri, Gıda Hizmet İşçileri, Belediye İşçileri, Taşıma Kargo İşçileri, Plastik Sanayi İşçileri, Makine Üretim İşçileri, İşsiz İşçiler, Tekstil İşçileri, Ağaç Ve Mobilya İşçileri, Saya İşçileri, Otomotiv Sanayi

İşçileri, İşçi Avukatlar, Malzeme Üretim İşçileri, Malzeme Montaj İşçileri, Basın İşçileri, İnşaat İşçileri, Ev İşçileri, Dış Protez Üretim İşçileri, Sağlık İşçileri, Taş Ve Mermer İşçileri, Benzin Pompa İşçileri

ULUSAL MECLİS KAPANIRKEN-1*

ÇEVİRİ

Halk İktidarı Ulusal Meclisi'nin 3.Döneminin Kapanışı Sırasında Küba Devlet Başkanı Diaz-Canel'in Yaptığı Konuşma:

"Sevgili Generalimiz, Parti Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Raul Castro Ruz;

Halk İktidarı Ulusal Meclisi Başkanı Yolbaş Esteban Lazo Hernandez; Milletvekilleri ve misafirler

Bugün yoğun, verimli bir çalışma dönemini kapatıyoruz. Bu dönem boyunca Parlamento- kendimize söz verdiğimiz şekilde- üç yeni kanunu hazırlamak ve onaylamakla kalmadı, fakat aynı zamanda komiteleri aracılığıyla, nelerin yapıp yapılmadığını ve temel problemlerimizi çözmemizin ne kadar mümkün ve gerekli olduğunu kati bir şekilde, ciddiyetle ve sorumlulukla tanımlayarak ülkenin en temel faaliyetlerini değerlendirdi.

Kalıcı komitelerdeki tartışmaların geniş özetleri medya aracılığıyla yayıldı. Bunların hepsi daha derin bir bilgiyi ve içinde yaşadığımız zamanın daha iyi anlaşılmasını yansıttı. Ve en önemlisi en yakıcı meselelerin açık bir tanımı var.

Komiteler tarafından yenilenen 38 faaliyet, halkın en fazla şikayette bulunduğu ve hükümetin ana eylemlerine ve çözümlerine yön vermeye karar verdiği faaliyetlerdir.

Bürokrasinin, duyarsızlığın, hoşgörüsüzlüğü ve diğer hastalıkların yarattığı engellerin büyüklüğü göz önüne alındığında, bazılarının ilerlemenin mümkün olmadığına inandığını ve hatta şevkimizi kıran ve frenleyen, belli bir dozda kadercilikle "bunu sağlayabilecek kimse yok" şeklinde yeminler ettiklerini biliyorum.

Ayrıca, kendimizden çok şey istediğimizi ya da her şeyin bizim kişisel eylemimizde olduğuna ve hatta bir Başkanın bile olmayan görevleri üstlendiğimize inanan bazılarının içten kaygısının farkındayım.

Kendi kendime Küba gibi bir ülkede, bizim gibi bir Devrim'de Fidel ve Raul örneklerini takip ettiğimizde hangi görevin Başkan'ın olmadığını soruyorum (Alkışlar).

Jose Marti bunu söylemişti ve siz bunu kanıtladınız: 'Bir ülkeyi hareket ettirmek, ne kadar küçük olabileceği sorun değil, devlerin işidir. Bir aşkın, cesaretin, düşüncenin ve sabrın dev gibi hissetmeyen hiç kimse yeltenmemelidir'.

Bizim durumumuzda, bir kereden fazladır söylediğim gibi, biz sadece Ordu General'imizin ve tarihsel kuşağın rehberliği ve desteği ile çalışmıyoruz, kolektif çalışmaya da inanıyoruz.

Ve Bakanlar Kuruluuz, Raul'un bizden istediği gibi, halkla sürekli iletişime dayanarak kulağımızla yeri dinleyerek hayatın dayattığı yoğunluk ve aciliyetle hareket ediyor ve genel olarak konuşuyor.

Sonuçları kişiselleştirenlere cevap vermede bana yardımcı olan şarkılarından birinde Silvio, 'bir yüzyıl içinde çocukları sıkın bir okul hikayesi olacağız; çünkü bitti, bitti... Beni görmüyorsun, kendini görüyorsun' diyor.

Bu sezonu kapatırken duyduğumuz memnuniyet, bugünlerde katıldığımız tartışmaların düzeyinden kaynaklanıyor. Ve devlet iktidarının bu üst kademesi tarafından yapılan tasarımlarda göze çarpan bu şırama dikkate değerdir.

Her dakikanın geleceği sürekli kılmak için hayati önemde olduğunu anlamaya yaklaşıyoruz. Ve destekleyici, iyi bilgilendirilmiş, topluma derin bağları ve çabalarımızın amaca dönük odaklanmasını gösteren yorumlar duyduk.

Hükümet ve Meclisin birlikte uyum içinde çalıştığını görmekte aynı

şekilde memnuniyet verici. Ablukanın yeniden canlanması, mali gaddarlık ve bugünkü ABD yönetiminin, Monroe Doktrini'ne dönmek suretiyle saldırgan bir şekilde 'şeytan eksenli' olarak tanımladığı, Bolivarcı, Sandinist ve Küba Devrimlerinin haritadan silinmesi için kötü niyetli çabalarında ısrar ettiği caniyane politikası tarafından karakterize olan karmaşık ekonomik durumla yüzleşmek için bize izin verecek olan çözümleri bulmak amacıyla biz bugün kendimizi birlikte adıyoruz.

Bize akıl verenlerin gözden kaçırıldıkları şey, 60 yıllık yaptırımların, tehditlerin ve her türlü saldırganlığın sadece kararlılığımızı daha da güçlendirmiş olmasıdır.. Devrimin tarihi deneyimi yeri doldurulmaz bir ders kitabıdır. Bu derslerin ilki, doğru olmak, sürekli bir yaratıcılık ve cesaret kaynağı olan halkla iç içe yaşamaktır.

Tarihsel kuşaktan, Fidel ve Raul'dan işe yaramaz sızlanmaları bir kenara atmaya ve çözüm arayamaya odaklanmayı, güçlükleri fırsata çevirmeyi ve aksilikleri zafere dönüştürmeyi öğrendik.

Bu okulda, bugün neyin düzgün çalışmadığını ya da çalışmadığını, iç ablukayı kırmak ve herkesin proaktif, akıllı, bağlı ve kolektif bir tavır için kapsamlı ve eleştirel bir analiz geliştirmek düşüncesinden ilham alıyoruz. Bütün bunlar, daha etkili olmak için üç yasayı onayladığımız, Anayasa için gerekli olan yoğun yasama çalışmalarının başlangıcında bu Meclis'te ifade edildi.

Her kanun metninin gelişmesine katkıda bulunan ve bunun uygulanmasını destekleyecek yasal normların diğer demokratik alıştırmalarda bulunan milletvekilleri ve milletvekili olmayanlar arasında yaygın bir görüş alışverişi süreci sonunda şimdi Yeni Anayasa'nın Geçici Hükümleriyle uyumlu olarak ülkedeki değişik düzeylerdeki seçim süreçlerini yasal olarak garantileyen yeni bir Seçim Yasası'na sahip olduk. Buna ek olarak, Ulusal Seçim Konseyi'nin

üyelerini de seçtik; kendilerini kutluyoruz.

Bu bizi Halk İktidarı Ulusal Meclisi'nde Ekim ayında devletin temel liderlik pozisyonlarını seçme ve sonrasında, yılsonu gelmeden önce, Bakanlar Kurulu üyelerini belirlemek durumunda bıraktı.

Ulusal Semboller Yasası, kendi açısından, konuyla ilgili var olan tüm yasal düzenlemeleri günceller, içeriğini belirler ve mevzuatlara daha fazla açıklık ka-

zandırır.

Daha önce vurgulandığı gibi, belli bir düzen içerisinde ve yasalara saygılı olarak ulusal sembollerin kullanımı şimdi daha esnek ve bu amblemlerin vatanseverlik ve temsil ettikleri kuşakların, bizim sömürgeci ve emperyalist nitelikteki ahlaksız bir savaşta sürekli saldırıya uğrayan ülkenin özgürlüğü, bağımsızlığı ve egemenliği için uzun mücadele tarihimizin ifadesi olarak daha fazla kullanılmasını teşvik eder.

Daha az önemli olmayan, Balıkçılık Yasası, ulusun gıda egemenliğine katkıda bulunmak için balıkçılık endüstrisinin gerekli düzenlemelerini, idaresini ve kontrolünü sağladıkça korumacılığa ve Küba Cumhuriyeti'nin denizdeki, akarsulardaki ve göl sularındaki hidrobiyolojik kaynaklarının akılcı kullanımına doğru yönlendirildi.

Kadın ve erkek yoldaşlar,

Araştırmacılar, dünya ekonomisinin performansına dikkat çekiyorlar. Mevcut tahminler, geçen yılın Aralık

ayına zorlayan daha büyük güçlüklerle neden olan, turizmi ve yabancı yatırımları etkilemeye dönük diğer önlemler kapsamında işliyor.

Bu karmaşık senaryoda, yılın ilk altı ayında turizmde, -fiyatların düştüğü- nikel ve şeker satışlarında görülen derin etkiyle ihracattan beklenen gelir tutturulamadı. Bununla birlikte, ülke için yarımsal olan üretim seviyelerine ulaşıldı.

Faaliyet seviyelerinin hesaplanması ve ekonominin 2018'deki performansını belirleyen hesapların dengelenmesi sonuçlandırıldığında Aralık ayında tahmin ettiğimiz %1,2'den daha yüksek olan %2,2'lik gayri safi yurt içi hasıla artışının elde edildiği tespit edildi.

Bu, 2019 yılında planlanan büyümeye ulaşmak için ekonominin başlangıçta planlanandan daha fazla büyümesi gerektiği anlamına gelir.

İçinde bulunduğumuz yılda düşmanın bizi içinde boğmaya çalıştığı sıkıntılar kasırgası açısından bile, Küba ekonomisi, gelişimimizde direnme ve ilerleme potansiyeline sahip olduğumuz gerçeğine binaen belirli bir ölçüde gelişebilir.

Fakat, güçlükler açısından henüz en tepede değiliz. Küba turizminin yılın ikinci yarısında karşılaşılabilecek senaryo daha zor olacaktır. En büyük düşüş, esas olarak ABD pazarını etkileyen sevir operasyonlarının iptali nedeniyle deniz yoluyla gelenlerde olacaktır.

Bu dönemde sıkı para birimi dengesi planlandığı gibi sürdürülecektir. Aynı şekilde, dış borç artışını engellemek için alınan bir başka temel önlem olan borç ödemelerinin yeni kredi var sayımını aşması gerektiği yönü de uygulanmaktadır.

Elde edilen sonuç, ödeyebileceğimizden fazla borç almama ilkesine dayanan ülkenin borçluluğu açısından planlarla uyumlu olarak gerçekleştirilen denetimden kaynaklanmaktadır.

Nüfus üzerinde olası etkilerinden kaçınıldığı kadar bizi tüketimde içsel sınırlandırmalar koymaya zorlayan yakıt ithalatında ve ekonominin temel üreticileri ve servis sağlayıcılarında bir eksik oluşmuştur.

Yakıt gerilimine rağmen, elektrik enerjisi üretimi desteklendi ve insanlarımızı bildirdiği gibi, bunu garanti etmek için yaz boyunca çalışmalar yapılmaktadır.

Yılın ilk aylarında yaşanan lojistik zorluklar, gemi teslimatlarında ve varışlarında büyük sıkıntılara neden oldu. Durum, normale döndürüldü.

Yıl boyunca domuz üretiminin iyileştirilmesi gerektiği vurgulandı ve verimi, nüfusa et ürünlerinin tedarikini

artırmak için sanayide soğuk kesim işlemlerinin kullanımına öncelik verildi.

Toplam taze süt üretimi, tasarımları artırıyor.

Akaryakıt dağıtım ve depolama, yolcu taşımacılığı, turizm, kimya endüstrisinde üretim kapasitelerinin artırılması ve yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanılması ile su hizmetleri ve elektrik enerjisi üretiminin desteklenmesi için bir dizi yatırım projesi tamamlanmıştır.

2019 yılının ilk yarısında, toplam 1.395 milyar dolarlık söz verilen yatırım için yabancı sermayeli 10 yeni işletme onaylandı.

Yılın ilk yarısının sonunda 15.748 evin tamamlanması öngörülmüştür.

Perakende ticaret planlarının %95,1'i karşılandı. Yapılan analizlerde, gerçek satışların öngörülen arızı yansıtmadığı, öngörülen seviyelere ulaşmak için potansiyel ve koşulların var olduğu doğrulanmaktadır.

Devlet dışı sektörde çalışan, temel olarak bireysel işlerde çalışan personel sayısında %2'lik bir büyüme ile birlikte işsizlik oranı, bir önceki döneme benzer şekilde %1,6 oranında.

2018 devlet bütçesinin kapanış dengesi, mali açığın tahmin edilenden düşük olduğunu gösterdi.

Bu yılın bütçesinin yılın ilk yarısında gerçekleşmesi, gelir hedeflerinin tutturulması ve planlananın altında bir açık ile karakterize edildi.

Bu veriler temel olarak bize ne söylüyor? Ülkenin ilerlemekte olduğunu ve hiçbir emperyalist politikanın daha fazlasını istediğimizi yok edemeyeceğini... Küba halkını yok etme arzusunda olanlar, Küba karşıtı politikaların üstesinden gelmek ve onları yenmek için çalışma kararlılığımız karşısında hiçbir şey elde edemeyecekler.

Fidel'in yazdığı gibi: 'Hiç kimse bu soylu, fedakar ülkenin, eğitim, bilim ve kültürünün gelişmesiyle kazandığı zafer ve haklardan-ruhsal zenginlikten-vazgeçeceği yanılmamasına kapılmamalıdır.

Onlara kedi halkımızın çaba ve zekasıyla ihtiyaç duyduğumuz yiyecekleri ve maddi zenginlikleri üretebildiğimizi bildiririm'.

Fidel'in bu cümlesini tekrar aldım, çünkü Cezayirli bir arkadaşım belirttiği gibi, geleceğe yolculuk yapma ve onun hakkında bir şeyler söylemeye geri dönme efsanevi kapasitesinin bir ürünü olan bir tahminden daha fazla bir ders niteliği taşıyor.

(Devam edecek...)

* Granma International'in 15 Temmuz 2019 tarihli haberinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi